

ת"פ 17638/05/15 - מדינת ישראל נגד ר ח

בית המשפט המחוזי בנצרת

ת"פ 17638-05-15 מדינת ישראל נ' ח
בפני כבוד השופטת יפעת שיטרית

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ר ח

הנאשם

הכרעת דין

מבוא:

1. כנגד הנאשם הוגש לבית משפט זה כתב אישום, הכולל בחובו שני אישומים, במסגרתם יוחסו לו העבירות כדלקמן:

אישום ראשון:

א. חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיפים 333 + 335 (א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

ב. תקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

אישום שני:

א. תקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

ב. ניסיון לתקיפה סתם - עבירה לפי סעיף 379 + 25 לחוק העונשין.

העובדות הנטענות בכתב האישום:

אישום ראשון:

2. על פי הנטען באישום זה, האירועים שיתוארו להלן התרחשו בביתם ב--- של הורי הנאשם, א' וא' ח' (להלן בהתאמה: "המתלונן", "המתלוננת", "המתלוננים").

3. ביום 29/4/15 דרש הנאשם מהמתלוננת, כי תלך לבית ארוסתו ותביא משם חפצים השייכים לו. המתלוננת סירבה לעשות כן והנאשם החל לצעוק על המתלוננת ולקלל אותה.
בתגובה, ביקשו המתלוננים מהנאשם שיעזוב את הבית, אך הנאשם סירב, החל להשתולל ולהשליך חפצים שונים, לרבות גריל גחלים וריהוט מפלסטיק.
4. עוד נטען, כי במהלך המתואר לעיל, ניסה המתלונן להרגיע את הנאשם, אך הנאשם דחף אותו ובעט בו.
5. בשלב מסוים ולאחר שהנאשם פגע בכתפה באמצעות ריהוט מפלסטיק שהשליך לעברה, נטלה המתלוננת תרסיס K300 (להלן: "התרסיס") וריססה מתוכו לכיוון הנאשם. הנאשם אמר למתלוננת שאם כך "ישרוף הכל", הדליק מצית ובשל כך נשרפו שערות ידיו.
לאחר מכן, הנאשם המשיך להשליך חפצים לעבר המתלוננים, חטף מידי המתלוננת את התרסיס והשליך אותו לעברה.
6. או אז, כך על פי הנטען באישום זה, נטל הנאשם שרפרף עשוי עץ מלא והשליך אותו לעבר המתלוננת. השרפרף פגע בפניה של המתלוננת, אשר נפלה והחלה לדמם כשהיא נאנקת מכאבים.
7. כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרם למתלוננת שבר בארובת עין שמאל. המתלוננת הובהלה לבית החולים "האנגלי" בנצרת, משם הועברה לבית החולים "רמב"ם" בחיפה, נותחה ביום 4/5/15 והיא עודנה מאושפזת, נכון למועד הגשת כתב האישום.

אישום שני:

8. על פי הנטען באישום זה, האירועים שיתוארו להלן התרחשו בבית המתלוננים ב---.
9. כך נטען, כי ביום 15/8/14, התגלע בין הנאשם לבין המתלוננים ויכוח בענייני כספים.
המתלוננים ניגשו לנאשם וניסו להרגיעו, בעוד הנאשם דחף את המתלונן וניסה לתקוף אותו באמצעות שבר בקבוק זכוכית.
באותה עת שהה בבית המתלוננים חתנם, ש' נ', אשר ביחד עם המתלוננת הפריד בין הנאשם לבין המתלונן.

תשובת הנאשם לאישומים:

10. כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 16/7/15, הנאשם מסר את תשובתו לאישומים (ראה בהקשר זה עמ' 4 - 5 בפרוטוקול הדיון מיום 16/7/15) כמפורט להלן:

"...הנאשם מודה באמור בסעיף 1.

הנאשם מודה ברישא של סעיף 2 וכופר בסיפא. הנאשם יטען כי היה ויכוח קולני

עמוד 2

אבל הוא לא קילל ולא צעק לעבר המתלוננת.

הנאשם מודה ברישא של סעיף 3 וכופר בזה שהוא התבקש לצאת מהבית.
הנאשם כופר בעובדה שהוא השתולל והשליך חפצים.

הנאשם כופר בסעיף 4 לעובדות כתב האישום. הנאשם יטען כי הוא נדחף ע"י אביו.

הנאשם כופר בסעיף 5 רישא לעובדות כתב האישום. הוא מודה בכך שהמתלוננת ריססה לעברו תרסיס K 300 וכופר בעובדה שהוא הדליק את המצית.

הנאשם כופר ברישא של סעיף 6 ומודה בסיפא של סעיף 6 כאשר הוא באמת לקח את התרסיס מידי המתלוננת והשליך אותו אבל לא לעברה וזאת מתוך כוונה להתגונן מפני פגיעה מאחר והתרסיס באמת פגע בו.

הנאשם כופר באמור בסעיף 7.

הנאשם כופר בסעיף 8 מאחר והוא לא מודע למה שנגרם למתלוננת.

הנאשם כופר בסעיף 9.

לגבי האישום השני, הנאשם מודה שהתגלע בינו לבין המתלוננים ויכוח בענייני כספים מאחר והוא נטל הלוואה גדולה ונתן לאביו על מנת לכסות חובות במע"מ ובמס הכנסה, חובות של האב.

הנאשם כופר בעובדות סעיף 3 לכתב האישום.

הנאשם כופר בסעיף 4. הוא מודה בזה שאדון ש' נ' היה בבית, כאשר הוא הרחיק דווקא את המתלון מהנאשם על מנת שהמתלון לא יפגע בנאשם.

הנאשם כופר בסעיף 5 לעובדות כתב האישום ובהתאמה, להוראות החיקוק.

אבקש לטעון כי קיימת אפליה בין הנאשם לבין המתלון ובהקשר זה אבקש לטעון טענת הגנה מן הצדק. טענת הגנה מן הצדק שטענתי לעיל, תתברר במהלך שמיעת הראיות, אנו נבקש שבית המשפט יתייחס אליהן בהכרעת הדין.

אין טענת זוטא ואין טענת אליבי..."

ראיות הצדדים:

11. על ראיות המאשימה נמנו עדויותיהם של מר שמעון האקר, המתלון - א' ח', רס"ר האני שחאדה, הגב' נ' ח', פקד דוד שושני, רס"מ אילן וקשטיין, רס"ב ואיל אדביה, המתלוננת - הגב' א' ח', מר ש' נ', מר סאלח גדיר, רס"ר אבי טולדנו, רס"ר איאד מטר, רס"ב האני מוטראן, רס"ב אשר יפרח ופקד מיכאל תורג'מן.

כן הוגשו בהסכמה אסופת מסמכים כדלקמן:

דו"ח קצין ממונה ת/10, מזכר בדבר זימון עד מיום 1/5/15, ת/11, תיעוד רפואי ת/12.

בכך התייתר הצורך בעדויותיהם של עדי התביעה פקד נסים עלואן, רס"ר איהאב חדאד, ד"ר סאלח נאסר, ד"ר אפרים ויטמן וד"ר מ' דאהוד.

12. על פרשת ההגנה נמנתה עדות הנאשם בלבד.

13. לאחר שנשמעו ראיות הצדדים עד תום, הגישו ב"כ הצדדים את סיכומיהם בכתב וכן השלימו את סיכומיהם בעל פה, כעולה מפרוטוקול הדיון מיום 6/3/17. להלן יובאו בקליפת אגוז עיקר טיעוני הצדדים כפי סיכומיהם.

טיעוני המאשימה בסיכומיה:

14. במסגרת סיכומיה, סקרה המאשימה את מסכת הראיות שהובאה וטענה בהקשר זה, כי מסכת זו מוליכה למסקנה אחת ויחידה והיא הרשעת הנאשם במלוא עובדות כתב האישום המיוחסות לו.

15. במסגרת סיכומיה הפנתה המאשימה בהרחבה לעדות המתלון, א' ח' וצינה בהקשר זה, כי כבר בפתח עדותו, הצהיר המתלון, כי הוא אינו מעוניין לשתף פעולה עם ההליך השיפוטי, זאת נוכח חוסר רצונו להפליל את הנאשם, בנו.

לאחר שהוחל בהליך ריענון זכרוננו של העד מתוך ההודעות שמסר במשטרה, הרי שהמתלון הכחיש, כי הנאשם השליך חפצים. בהמשך הכחיש המתלון, כי ראה את הנאשם משליך את השרפרף לעבר המתלוננת מאחר ובאותה עת היה עסוק בהכוונת המשטרה לבית וטען, כי הסיק זאת מאחר וראה את המתלוננת על הרצפה והשרפרף לידיה. לאור זאת, הוכרז המתלון כ"עד עוין" והודעותיו במשטרה הוגשו וסומנו ת/4.

16. בהקשר זה עותרת המאשימה, כי בית המשפט יעשה שימוש בסמכות הנתונה לו בהתאם להוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חד] התשל"א - 1971 (להלן: "**פקודת הראיות**") ולהעדיף את האמור מפי המתלון ב - ת/4, על פני עדותו בבית המשפט. בהקשר זה טענה המאשימה, כי נתמלאו כל דרישות סעיף 10א' לקבילות אמרות החוץ של העד ובהקשר זה פירטה כדלקמן:

- מתן האמרות הוכח במשפט הן באמצעות גובי האמרות והן שעה שהמתלון עצמו לא הכחיש את עצם מתן האמרות. המאשימה עתרה להעדיף את עדות גובי האמרות נשוא ת/4 על פני עדות המתלון בהקשר זה.
- נותן האמרה הינו עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחוקרו - שעה שהמתלון העיד בבית המשפט.
- העדויות שונה מן האמרה בפרט מהותי, או שהעד מכחיש את תוכן האמרה, או אינו זוכר את תוכנה - המאשימה טענה בהקשר זה, כי הכחשת המתלון את העובדה שראה את השלכת השרפרף מהווה שוני מהותי בתוכן האמרה, כאשר להכחשה זו מתלוות אמירות נוספות של המתלון לפיהן, העצים את הדברים ב - ת/4 לעומת המציאות.

17. עוד טענה המאשימה, כי יש להעדיף את האמור ב - ת/4, כאשר חלק מהאמרות שם ואמרות נוספות

של המתלונן, הינן בבחינת "רס גסטה" הקבילות להוכחת אמיתות התוכן מכוח סעיף 9 לפקודת הראיות. זאת ועוד, אמרות המתלונן ב - 4/ת הינן בעלות היגיון פנימי ומתלכדות למסכת ראייתית אחת עם ראיות נוספות.

18. ב"כ המאשימה פירטה את תוכן של הודעות המתלונן 4/ת והעולה מהן, אל מול עדותו בבית המשפט. בהקשר של הודעת המתלונן מיום 29/4/15, טענה המאשימה, כי אין מקום לקבל את עדות המתלונן בבית המשפט, כי הגזים בדברים שמסר בהודעה זו בעידנא דריתחא שכן, כבר באותו מועד היה שקול מספיק כדי לבקש טיפול עבור הנאשם. עוד טענה, כי דברי המתלונן בהודעה זו נתמכים בממצאים בזירה. עוד צוין, כי מדובר בהודעה שנגבתה בבית החולים אליו הובלה המתלוננת, שעה שהמתלונן היה מכוון בעיקר לטיפול בה ולדאגה לשלומה וסביר, כי דיבר מדם לבו ומסר את האמת כהווייתה, בנסיבות המפורטות בסעיף 9 לפקודת הראיות. בהקשר זה טענה, כי אין זה סביר שהמתלונן עסק באותה עת בגיבוש גרסה מוגזמת, או בתיאום גרסאות עם המתלוננת שספק רב, אם בכלל הייתה יכולה במצבה לעסוק בתיאום גרסאות כלשהו.

עוד הפנתה לעדות גובה ההודעה, טולדנו, אשר העיד, כי כל האמור בה נאמר ע"י המתלונן.

19. באשר להודעתו הנוספת של המתלונן מיום 2/5/15, אשר נגבתה ע"י רס"ב סאלח גדיר, הדגישה המאשימה, כי הודעה זו נמסרה ע"י המתלונן תחת אזהרה, להבדיל מהודעתו הקודמת ולמרות זאת בשתי ההודעות מסר המתלונן את אותה גרסה, למעט הבדלים הנובעים מעצם העובדה שההודעה הקודמת הייתה הודעה ראשונית ונושאים נוספים עלו עם התקדמות החקירה.

20. המאשימה הוסיפה והדגישה, כי המתלונן אינו מגזים בדבריו, מתאר בעדינות את חלקו ואת חלקה של המתלוננת, לרבות תשובות כנות לגבי השימוש בתרסיס, דבר המחזק את מהימנות ההודעה ושומט את הקרקע תחת עדות המתלונן לפיה, הוא הגזים בדברים שמסר בעידנא דריתחא.

עוד טענה המאשימה, כי למתלונן היו מספר ימים להירגע, במהלכם הנאשם אף הספיק להתנצל, כך שטענת המתלונן בדבר הגזמה הינה קשה. עוד נטען, כי אם המתלונן היה כנה לגבי חלקו וחלקה של המתלוננת, הרי שאין מקום לקבל את הטענה, כי הגזים בתיאור חלקו של הנאשם. גם הודעה זו חתם המתלונן בבקשה לטפל בנאשם ואם זו הייתה בקשתו, הרי שלא ניתן לקבל את הטענה, כי הגזים בדבריו על מנת להפליל את הנאשם.

21. גם בהקשר של הודעה זו טענה המאשימה, כי תיאור המתלונן משתלב עם ממצאי השוטרים בזירה וכי הודעותיו משתלבות במסכת הראיות הכוללת, המעידה על אשמת הנאשם. עוד ציינה, כי גדיר העיד ואישר, כי המתלונן אמר לו את הרשום בהודעה.

22. באשר להודעת המתלונן הנוספת מיום 20/6/15 אשר נגבתה גם היא ע"י גדיר, ציינה המאשימה, כי הודעה זו נמסרה ע"י המתלונן לאחר הגשת כתב האישום ובה הוא מבקש לבטל את התלונה, מציין שהנאשם התנצל על מה שעשה לו והוא מבקש לפתוח דף חדש ביחסיהם. יחד עם זאת, אף בביטול התלונה ולאחר שהרוחות נרגעו, המתלונן לא מסר, כי הגזים בדבריו בעבר, או חזר בו מדבריו. המתלונן מסר, כי הוא מבקש לבטל את התלונה לאור התנצלות הנאשם על מעשיו. בהקשר זה הטעימה המאשימה, כי אם הנאשם אכן לא עשה דבר, אזי אין לו על מה להתנצל וכי עצם ההתנצלות מעידה על האלימות שהפעיל הנאשם כלפי המתלוננים במהלך האירועים נשוא האישום הראשון.

23. גם בהקשר זה צוין, כי לגבי הודעה זו העיד גدير, כי המתלון אמר לו את הרשום בה. גدير לא נחקר נגדית באשר להודעה זו ומכאן, שיש ליתן לה את מלוא המשקל לחובת הנאשם.

24. במסגרת סיכומיה הוסיפה והתייחסה המאשימה לחקירתו הנגדית של המתלון על ידיה ולעולה מחקירה זו. בהקשר זה טענה, כי התנהלות המתלון מדברת בעד עצמה וכי במהלך חקירת המשטרה, בזמן אמת, נוכח חוסר האונים מול הנאשם, חוסר היכולת להתגונן מפניו והתוצאה הקשה של הפגיעה במתלוננת, מסר המתלון את שאירע. מנגד, בבית המשפט לא עמד לו כוחו להפליל את הנאשם, אך גם לא שיקר במצח נחושה ולכן המתלון ניסה להתחמק והצהיר שוב ושוב, כי התנהלותו נובעת אך בשל סירובו להפליל את הנאשם. לטענת המאשימה, התנהלות זו של המתלון מחזקת את מהימנות ת/4, אל מול הגרסה שמסר בעדותו בבית המשפט.

זאת ועוד, גם כאשר עומת המתלון עם ראיות נוספות שהוצגו בפניו, הרי שלא היה בפיו הסבר לדברים והוא שב והתחמק ממתן תשובה והאשים את המשטרה בהסלמת הרוחות. לטענת המאשימה, ממצאי השוטרים בזירה מחזקים את דברי המתלון ב - ת/4 ומהווים טעם כבד משקל להעדפת ת/4 על פני עדות המתלון בבית המשפט.

25. עוד צוין, כי גם כאשר עומת המתלון עם העובדה שגם המתלוננת, אשר טרם העידה בבית המשפט אותה עת, מסרה במשטרה דברים דומים לשלו, הרי שהוא לא שלל את הדברים, אך ניסה למזער מחומרתם בטענה, כי ייתכן והגזים נוכח כעסו על הנאשם. בהקשר זה הטעימה המאשימה, כי גם בלהט הרגע בבית החולים, מספר ימים ואף מספר חודשים לאחר מכן, מסר המתלון גרסה עקבית וזהו ולפיכך, אין מקום לקבל את עדותו בבית המשפט לפיה, הגזים בתיאור הדברים.

26. זאת ועוד, גם מתוך עיונותו, אישר המתלון, כי הנאשם השליך לעבר המתלוננת תרסיס, כי הנאשם דחף אותו ולא שלל את המתואר בכתב האישום אודות כך שהנאשם בעט בו. בסיום חקירתו הנגדית ע"י המאשימה, הושמעה למתלון קלטת מוקד 100 ועיון בראיות שהוגשו בהקשר זה מלמד, כי המתלון הזעיק את המשטרה בשעה 20:00 ודיווח, כי הנאשם שובר דברים בבית ומקלל. בהמשך הגיע דיווח ממד"א לפיו, אשת המודיע קיבלה מכות ומדממת מהפנים וכי מהלך הדברים המתואר מתיישב עם האמור בהודעת המתלון בהקשר זה.

עוד נטען, כי דברי המתלון למשטרה ולמד"א בזמן אמת מהווים "רס גסטה" והם קבילים לאמיתות תוכנם ואף עולים בקנה אחד עם הודעות המתלון במשטרה ומנגד, אינם עולים בקנה אחד עם עדותו בבית המשפט. בהקשר זה צוין, כי המתלון זיהה את קולו ואישר, כי אמר את הדברים.

27. ב"כ המאשימה הוסיפה והתייחסה לעולה מחקירתו הנגדית של המתלון ע"י ב"כ הנאשם ולדידה, הדברים שמסר המתלון בהקשר זה, מחזקים את טיעוניה כמפורט לעיל וכי העובדה ולפיה, המתלון פונה לקבלת עזרה רק בלית ברירה, מחזקת את מהימנות הדברים שמסר ב - ת/4.

זאת ועוד, המתלון פירט למה התכוון בטענתו, כי הגזים בדבריו ומדברים אלה עולה, כי ההגזמה אינה כוללת המצאת אירועים שלא היו, אלא לכל היותר העצמת אירועים קיימים.

28. עוד צוין, כי בהמשך נחקר המתלונן לגבי שפת גביית ההודעות והעיד בהקשר זה, כי אלה נגבו חלק בעברית וחלק בערבית. בהקשר זה טענה המאשימה, כי בבית המשפט ניתן היה להתרשם, כי העד שולט היטב בשפה העברית, חתם על האמור בהודעות ת/4 וגם אם חלק מההודעה נגבה בערבית ותורגם לעברית סימולטנית, הרי שאין בכך כדי לגרוע ממהימנות ההודעות ת/4, או לפגום במשקלן.

עוד צוין, כי כאשר עומת המתלונן עם טענת הנאשם לפיה, הוא תקף אותו, הרי שהוא שלל את הדברים.

29. לטענת המאשימה, ניכר, כי המתלונן דיבר באופן אותנטי, היה כנה ולפיכך, יש לדחות את גרסת הנאשם לפיה, הוא זה שהותקף ע"י המתלונן. עוד ציינה, כי המתלונן לא שלל שניסה לתפוס את הנאשם על מנת להוציאו מהבית וכן שב ואישר, כי המתלוננת ריססה את הנאשם בתרסיס. המתלונן שב ותיאר, כי בדרכו החוצה זרק הנאשם חפצים וכי בכך יש כדי להתיישב עם האמור בהודעות ת/4. עוד אישר המתלונן, כי הוא מסר למשטרה את השרפרף והפנתה למארג הראיות הכולל בהקשר זה.

30. המאשימה הוסיפה והתייחסה לעדות המתלוננת, הגב' א' ח' וציינה, כי גם המתלוננת חזרה בה מההודעות שמסרה במשטרה והוכרזה, אפוא, כ"עדה עוינת". המאשימה הוסיפה וטענה, כי רצון המתלוננים לשקם את הנאשם הינו ברור ומובן, אך אין בכך נפקות באשר לשאלת אחריותו הפלילית למיחוס לו. יחד עם זאת, רצון זה של המתלוננים מהווה אף הוא טעם מדוע יש להעדיף את הודעותיהם במשטרה על פני עדותם בבית המשפט.

31. גם בהקשר של המתלוננת, עתרה המאשימה להעדיף את האמור בהודעותיה על פני עדותה בבית המשפט וזאת מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות, לאחר שהתמלאו התנאים הנדרשים לקבילות אמרות אלו.

בהקשר זה טענה, כי מתן האמרות הוכח במשפט, שעה שגובי האמרות העידו, כי שמעו מפי המתלוננת את האמור בהודעות ת/23, ת/24 ו- ת/25 ולפיכך, עתרה המאשימה להעדיף את עדות גובי האמרות על פני עדות המתלוננת. עוד נטען, כי נותן האמרה הוא עד במשפט וכי ניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו וכי ברי הוא, כי תנאי זה התקיים אף הוא. העדות שונה מן האמרה בפרט מהותי, העד מכחיש את תוכן האמרה, או אינו זוכר את תוכנה - גרסת המתלוננת בבית המשפט לפיה, היא האשמה באירועים נשוא כתב האישום, מקיימת דרישה זו.

כך נטען, כי גרסת המתלוננת בהודעות האמורות, משתלבת עם חומר הראיות הכולל לכדי מסכת אחת, כאשר גרסתה בבית המשפט מהווה נטע זר במסכת ראיות ולפיכך, עתרה להעדפת האמור בהודעות המתלוננת, על פני עדותה בבית המשפט.

32. בהמשך סיכומיה הפנתה המאשימה ביתר פירוט לתוכן של ההודעות ת/23 - ת/25 וכן העלתה את נימוקיה מדוע יש להעדיף את האמור בהן על פני גרסת המתלוננת כפי עדותה בבית המשפט.

כך בהקשר של ההודעה ת/23, טענה המאשימה, כי האמור בהודעה זו עולה בקנה אחד עם דברי המתלונן בהודעותיו במשטרה ת/4, זאת להבדיל מעדויותיהם בבית המשפט. כך נטען, כי עסקין בהודעה שנגבתה מהמתלוננת בבית החולים "האנגלי" וזו הפעם הראשונה בה היא שוחחה עם איש משטרה אודות האירוע ולפיכך, מתקיימים בהקשר זה התנאים הקבועים בסעיף 9 לפקודת הראיות ואין מקום לפקפק באמיתות הדברים. עוד צוין,

כי השוטר העיד באשר לנסיבות גביית ההודעה ת/3, לרבות החבלות בהן הבחין על פני המתלוננת. בהקשר זה הפנתה לעדות השוטר גרסא ולעולה ממנה. כך טענה המאשימה, כי המתלוננים לא הצביעו על סיבה כלשהי אשר בשלה ירשמו השוטרים מפיהם דברים שלא נאמרו, מה גם שהשוטרים נהנים מחזקת התקינות המנהלית, עשו עבודתם נא' ויש ליתן אמון מלא בדבריהם.

33. באשר להודעת המתלוננת ת/24, גם בהקשר זה פירטה המאשימה את תוכנה של הודעה זו וציינה, כי הודעה זו נגבתה לאחר שהנאשם כבר הספיק לבקר את המתלוננת בבית החולים, לדבר עמה וככל הנראה אף להשפיע עליה. חרף זאת, המתלוננת שבה ואישרה, כי הנאשם השליך עליה את השרפרף ופגע בה וחזרה על עיקרי הדברים שמסרה ב - ת/23.

המתלוננת תיארה בהגינות את חלקה באירוע, ביקשה עזרה עבור הנאשם, כך שאין בדבריה מגמת העצמה או הפללה.

השוטר יפרח העיד אודות נסיבות גביית ההודעה ת/24 ואישר, כי רשם את הדברים מפי המתלוננת כפי שנאמרו בעברית.

המתלוננת מסרה גרסה דומה ב - ת/23 וב - ת/24, זאת בפני שני שוטרים שונים הדוברים שפות שונות והמסקנה המתבקשת היא, כי אכן הדברים שנאמרו על ידה, נרשמו כהווייתם.

34. באשר להודעתה הנוספת של המתלוננת, ת/25, ציינה המאשימה, כי גם בבקשת המתלוננת לביטול התלונה, היא לא טענה, כי הגזימה בדברים שמסרה בעבר. כך גם לא חזרה בה מדבריה. כל שביקשה הוא לבטל את התלונה לאור התנצלות הנאשם על מעשיו. לטענת המאשימה, ככל שהנאשם לא עשה דבר, כי אז אין לו על מה להתנצל וכי עצם ההתנצלות מעידה על האלימות שהפעיל כלפי המתלוננים כנטען באישום הראשון לכתב האישום.

גם בהקשרה של ההודעה ת/25, אישר השוטר גרסא, כי המתלוננת אמרה את שנרשם בה.

35. המאשימה הוסיפה והתייחסה לעולה מחקירתה הנגדית של המתלוננת ע"י המאשימה לאחר שהוכרזה כ"עדה עויינת", תוך שהעלתה את השגותיה בהקשר זה וטענה, כי המסקנה המתבקשת הינה, כי גרסת המתלוננת בבית המשפט הינה דחוקה, מנותקת ממסכת הראיות ואינה ראויה לאמון.

36. בהמשכם של דברים, הפנתה המאשימה לעולה מחקירתה הנגדית של המתלוננת ע"י ב"כ הנאשם וטענה, כי חזרת המתלוננת מגרסתה אינה מתיישבת עם מסכת הראיות כולה ואף לא עם גרסת הנאשם עצמו.

37. ב"כ המאשימה הפנתה למסמכים הרפואיים ת/12 שהוגשו ולעולה מהם, מסמכים אשר הוגשו בהסכמה.

38. עוד הפנתה לעדותו של רס"ר שמעון האקר, המשרת כבלש בתחנת נצרת ונמנה על צוות השוטרים שהגיעו לבית ביום 29.4.15. בהקשר זה הפנתה לראיות ת/1, ת/2 ו - ת/3, אשר את תוכנם אישר העד בעדותו. בהמשך סיכומיה פירטה המאשימה את תוכן של ראיות אלו והעולה מהן ועתרה בהקשר זה לקבל את עדות

השוטר האקר במלואה, לסמוך על האמור במוצגים שנערכו על ידו ולזקוף את כל הממצאים המתחייבים מהם, לחובת הנאשם.

39. עוד הפנתה המאשימה לעדות רס"ר אבי טולדנו, אשר שימש במועד הרלוונטי כראש משמרת הסיוור בתחנת נצרת, אשר הגיע לבית יחד עם האקר וערך בהקשר זה את ת/27 שאת תוכנו אישר בעדותו בבית המשפט. המאשימה הפנתה לתוכנו של הדו"ח ת/27. כך טענה, כי דברי המתלונן לטולדנו מהווים "רס גסטה" ולפיכך, עסקינן באמרה הקבילה להוכחת אמיתות תוכנה מכוח הוראות סעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות. כך טענה, כי אמרה זו עולה בקנה אחד עם הודעות המתלונן ת/4 ומנגד, אינה עולה בקנה אחד עם עדות המתלונן בבית המשפט ויש בכך כדי להוות נימוק נוסף להעדפת ת/4, על פני עדות המתלונן בבית המשפט.

40. בהמשכם של דברים הפנתה המאשימה לעדות פקד דוד שושני, המשרת כראש משרד החקירות בתחנה נצרת ולעולה ממנה. כך ציינה, כי שושני קיבל מהשוטר האקר את ת/2 והעביר לדיסק ת/3 בסמוך לאירוע. בהקשר זה ציינה המאשימה, כי בדומה להאקר, גם שושני עומת עם הטענה לפיה, פעל שלא כשורה בהימנעות מסגירת הזירה והוא השיב שלא מצא לנכון לעשות כן. בהקשר זה עתרה המאשימה, כי ייקבע שלא נפל כל דופי בהתנהלות המשטרה וכי אין מקום לטענה, כי הדברים עולים כדי מחדל חקירה המקנה לנאשם סעד.

עוד הוטח בשושני, כי היה מקום לחפש טביעות אצבע של הנאשם על השרפרף. המאשימה הפנתה לתשובת שושני בהקשר זה ולפיה, מקום בו הנאשם, הינו בעל גישה חוקית לבית הוריו, הרי שאין כל משמעות להימצאות טביעות אצבע שלו על חפצים שונים בבית, לרבות השרפרף. בהקשר זה טענה המאשימה, כי אף אם היו נמצאות טביעות אצבע, הרי שלא היה בכך כדי להועיל להגנת הנאשם ואף העדרן של טביעות אצבע, לו היה הדבר נבדק, לא היה בו כדי להועיל להגנה. בהקשר זה הפנתה המאשימה לפסיקה רלוונטית.

לפיכך, עתרה לדחיית הטענה בדבר "מחדל חקירתי" הקשור לטביעות אצבע.

כך הפנתה עוד לסוגיות נוספות עמן עומת שושני במהלך עדותו וטענה בהקשר זה, כי לא נפל כל דופי בשיקול דעת המשטרה.

41. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדות השוטר רס"ב ואיל אדביה, אשר באמצעותו הוגש ת/20 וכן לוח תצלומים נ/1, ולעולה מאלה. כך טענה, כי אין ב- נ/1 כדי לסייע לגרסת הנאשם.

42. עוד הפנתה המאשימה לעדות רס"ב סאלח גדיר, אשר הינו חוקר בתחנת נצרת וערך את ת/26 וכן לעולה מעדותו, כמפורט שם.

43. באשר לאישום השני המיוחס לנאשם, הפנתה המאשימה לעדות המתלונן א' ח' ולעולה ממנה. גם בהקשר זה עתרה המאשימה להעדיף את דברי המתלונן במשטרה על פני עדותו בבית המשפט, ככל שיש סתירה בין הדברים, מה גם שהאמור בהודעת המתלונן במשטרה בהקשר זה, משתלב במסכת הראיות בכללותה, בהודעות עדים אחרים ובממצאי השוטרים בשטח.

44. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדות המתלוננת א' ח' בהקשר זה וביקשה להעדיף את דברי המתלוננת במשטרה על פני עדותה בבית המשפט, ככל שיש סתירה בין הדברים. כך טענה, כי גרסת המתלוננת בהקשר זה

בבית המשפט, לוקה בחוסר היגיון פנימי בעוד שהאמור בהודעתה במשטרה ת/22, הגיוני ומשתלב במסכת הראיות הכוללת.

45. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדות נ' ח', אחות הנאשם, ולעולה ממנה. בהקשר זה טענה המאשימה, כי לאור עדות נ', מתבקשת המסקנה, כי שבירת חפצים ושימוש בהם ככלי תקיפה הינם דפוס פעולה של הנאשם כפי שעשה באירוע המיוחס באישום השני ומכאן יש להסיק, כי עשה כן בהקשרו של השרפרף, כנטען באישום הראשון.

עוד טענה המאשימה, כי עדות נ' באשר לדברים ששמעה בזמן אמת מהמתלון ומש', קבילה אף להוכחת אמיתות תוכנם בהתבסס על הוראות סעיפים 9 ו- 10 לפקודת הראיות וכי עסקין באמירות המהוות "רס גסטה" ואין מקום לפקפק במהימנותן. לפיכך, עותרת המאשימה לקבלת הדברים ולקביעה, כי מהימנים הם, כמו גם קביעת הממצאים המתחייבים מהם לחובת הנאשם. עוד צוין, כי נ' לא נחקרה חקירה נגדית כלל ולפיכך, יש ליתן לגרסתה את מלוא המשקל הראייתי.

46. המאשימה הוסיפה והפנתה לעדות ש' נ', גיסו של הנאשם ולעולה ממנה. בהקשר זה טענה, כי ניכר שש', בדומה ליתר בני המשפחה, מנסה "להלך בין הטיפות" וכי בסופו של יום, הוא אישר את הדברים שמסר במשטרה לפיהם, התוקף הינו הנאשם, אשר דחף את המתלון והתפרץ לעברו עם בקבוק זכוכית.

47. עוד הפנתה המאשימה לעדות רס"ר איאד מטר, המשמש כסייר בתחנת נצרת וכי הוא השוטר שטיפל באירוע נשוא האישום השני, ערך בנדון את ת/28 ו- ת/29 שאת תוכנם אישר בעדותו. מטר לא נחקר נגדית והמשמעות הינה, כי האמור ב- ת/28 ו- ת/29 אינו שנוי במחלוקת וכי יש לזקוף אותם במלוא משקלם לחובת הנאשם.

48. בהמשך סיכומיה הפנתה המאשימה לפרשת ההגנה ולעולה ממנה. כך הפנתה לתגובת הנאשם כפי שהיא מתועדת בדו"ח המעצר, ת/13 ולעולה ממנה, כמו גם לגרסת הנאשם בהודעתו, ת/16, אשר לדידה, כוללת בחובה אמירה העולה, למצער, כדי "ראשית הודיה". כן הפנתה המאשימה לפריכות אשר לדידה עולות מההודעה ת/16. בהמשך, הפנתה המאשימה לתגובת הנאשם כפי שהיא מתועדת בטופס אסמכתא לכליאה, ת/30, אשר אף היא מהווה לטענתה "ראשית הודיה".

המאשימה הוסיפה והפנתה להודעתו הנוספת של הנאשם, ת/17, אשר תועדה חזותית (ת/18, ת/19) ולתוכנה. בהקשר זה טענה המאשימה, כי בעדותו בבית המשפט הנאשם מזער את חלקו והעצים את חלקם של המתלוננים וכי יש בכך כדי לגרוע ממהימנותו וכי מהודעת הנאשם ת/17 עולה, כי השלכת חפצים בעת כעס ושבירתם, מהווה דפוס פעולה שלו.

49. המאשימה הפנתה לעדות הנאשם בבית המשפט, לתוכנה של זו כפי עדותו הראשית ולעולה מחקירתו הנגדית. בהקשר זה העלתה המאשימה קושיות, תהיות ופריכות שנתגלעו, כך לדידה, בעדות הנאשם, והכל כמפורט בסיכומיה שם.

50. המאשימה הוסיפה והפנתה לגרסת הנאשם בהקשרו של האישום השני נשוא כתב האישום. בהקשר זה

הפנתה לגרסת הנאשם, שעה שעוכב בגין אישום זה כעולה מהדו"ח ת/29. כן הפנתה להודעות הנאשם בהקשרו של אישום זה, ת/8 ו - ת/9 ולתוכן של אלה. המאשימה הוסיפה והפנתה לדו"ח קצין ממונה, ת/10 ולתגובת הנאשם במסגרתו, אשר ממנה ניתן ללמוד, כך לדידה, כי השלכת חפצים ושבירתם, הינה דפוס פעולה של הנאשם ולפיכך, אין מקום לקבל את הכחשתו לעניין שבירת החפצים בבית בהקשרו של האישום הראשון.

המאשימה הוסיפה והפנתה לעדותו הראשית של הנאשם וגרסתו באשר לאישום השני כפי שהיא נמסרה בעדותו בבית המשפט, כמו גם חקירתו הנגדית בהקשר זה והעולה ממנה. גם בהקשר זה העלתה המאשימה תהיות, פריכות וסתירות אשר לדידה נמצאו בגרסת הנאשם ולאור כל אלה, עתרה, כי ייקבע, כי גרסתו אינה הגיונית, לוקה בסתירות ולמעשה קרסה בחקירה הנגדית.

בנסיבות אלו, עתרה לדחיית גרסת הנאשם מפני ראיות התביעה.

51. בפן המשפטי טענה המאשימה, כי הרשעת הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, הינה הפועל היוצא המשפטי של העובדות שהוכחו בבית המשפט. באשר לעבירה שעניינה, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות המיוחסות לנאשם במסגרת האישום הראשון, הדגישה המאשימה, כי עבירה זו הינה מסוג מחשבה פלילית תוצאתית וכי היסוד הנפשי הדרוש להרשעה בה הינו, מודעות לרכיבי היסוד העובדתי ופזיזות כלפי התוצאה. בנסיבות אלו שאלת כוונת הנאשם ובהקשר זה טענתו, כי לא התכוון לפגוע במתלוננת, אינן מעלות ואינן מורידות לצורך קביעת האחריות הפלילית.

משהיה הנאשם מודע למעשיו, כמו גם לעובדה שהוא משליך חפצים לעבר המתלוננת, אזי הוא גילה פזיזות ביחס לאפשרות שמא החפצים האלו יפגעו במתלוננת וזו תיחבל, במיוחד כאשר עסקין בשרפרף עץ מלא, שמטבע הדברים הינו רהיט כבד.

52. המאשימה הוסיפה והתייחסה לטענה נוספת שיכול ויעלה הנאשם ולפיה, לא היה מקום לייחס לו את הנסיבה המחמירה של שימוש בנשק קר. בהקשר זה טענה, תוך שהפנתה לפסיקה רלוונטית, כי השרפרף בו על פי הנתען עשה הנאשם שימוש, עולה כדי "נשק קר".

53. עוד התייחסה המאשימה ל"סייג השכרות" שיכול ויועלה בהקשרו של האישום הראשון בלבד שכן, אף לשיטת הנאשם בהקשרו של האישום השני, הרי שהוא שתה בקבוק, או בקבוק וחצי של בירה, ואין בכמות זו כדי להקים את "סייג השכרות". אם כן, בהקשרו של האישום הראשון, התייחסה המאשימה לטענת הנאשם ולפיה, הוא שתה כ - 14 בקבוקי בירה מרצונו החופשי וציינה, כי בנסיבות אלו, יוכל הנאשם לטעון אך לסייג שכרות חלקית, בשונה משכרות מלאה.

המאשימה הפנתה לפסיקה רלוונטית בהקשרו של "סייג השכרות" והדגישה, כי נפסק שבמקרה בו הנאשם הכניס עצמו מבחירה למצב של שכרות, על אף שהיסוד הנפשי של העבירה לא התקיים בפועל בשעת המעשה באמצעות דוקטרינת "התנהגות חופשית במקור", ניתן לייחס לו, בתנאים שקבע המחוקק, אשמה של מחשבה פלילית ואדישות. בנסיבות אלו, הרי שהעבירה המיוחסת לנאשם באישום הראשון, עומדת בתנאי זה.

עוד ציינה, כי בפסיקה נקבע שעל מנת לחסות תחת "סייג השכרות", לא די שהנאשם יעורר ספק סביר בכך שצרך אלכוהול, או היה תחת השפעת אלכוהול, אלא יש לבחון אם התמלאו התנאים המפורטים בסעיף 34ט(ה) לחוק

העונשין דהיינו, יש לבחון את השפעת האלכוהול על הנאשם. במילים אחרות, השתייה ואפילו ההימצאות תחת השפעת אלכוהול, מהווה תנאי ראשוני לקיומו של הסייג, אך אינה מהווה תנאי מספיק ויש להוכיח את השפעת השכרות על הנאשם.

54. בעניינו, טוענת המאשימה, כי גם אם נניח שהנאשם אכן שתה כ - 14 בקבוקי בירה ולא העלה את הכמות על מנת למזער את אחריותו הפלילית, הרי שעדין לא הוכח הקשר הסיבתי. ראשית, דומה שהנאשם רגיל לשתייה בכמויות גדולות ולא מן הנמנע שהשפעת האלכוהול עליו הינה מתונה, מה גם שהנאשם, הן בעדותו בבית המשפט והן במשטרה הודה, כי היה מודע למעשיו למרות השתייה. זאת ועוד, הנאשם ביצע מספיק פעולות בסמוך לביצוע העבירה, המעידות, כי תפקודו לא נפגע. זאת ועוד, הנאשם כלל לא הביא ראיות כלשהן בנוגע למידת האלכוהול בדמו ומידת השפעתה והמשטרה לא יכולה הייתה לערוך בדיקות שכאלה, מקום בו הנאשם נמלט ואותר על ידה, רק לאחר כ - 24 שעות ממועד ביצוע העבירות. זאת ועוד, זכרוננו של הנאשם בנוגע לעבירות שמור ובנסיבות אלו, נמצאנו למדים, כי שום מבחן עזר שהוזכר בפסיקה, לא מתקיים בנאשם.

לאור כל האמור טענה המאשימה, כי ככל שהנאשם יעלה טענה בדבר סייג "השכרות", הרי שיש לדחותה.

55. עוד התייחסה המאשימה לטענה אפשרית נוספת שיעלה הנאשם ולפיה, החבלה שנגרמה למתלוננת אינה עולה כדי חבלה חמורה. בהקשר זה ציינה, כי חבלה המצריכה אשפוז ממושך וניתוח, עולה כדי חבלה חמורה ואף הפנתה בהקשר זה לפסיקה רלוונטית.

56. בנסיבות אלו עותרת המאשימה, כי בית המשפט יקבע, כי היא עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה מעבר לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום המיוחסות לנאשם ולפיכך, עתרה להרשעת הנאשם בכל העבירות המיוחסות לו.

57. בהשלמת סיכומיה בעל פה בדיון מיום 6/3/17, תוך שהתייחסה לחלק מהטענות שהועלו ע"י ב"כ הנאשם כפי סיכומיו בכתב, טענה המאשימה, כי אין חובה לתעד חקירות מתלוננים, במיוחד בשים לב לכך שהודעות המתלוננת נגבו כולן בבית החולים ולא בתחנת משטרה. באשר לטענה בדבר השיהוי בהגשת האישום השני, עתרה המאשימה לדחיית טענה זו. בהקשר זה השיבה, כי התיק נשוא אישום זה נסגר ונפתח מחדש, נוכח ההסלמה בהתנהגות הנאשם ואין בכך כל פסול.

באשר לטענה בדבר "אכיפה בררנית", טענה המאשימה, כי מהות טענה זו הינה יחס שונה כלפי שווים וזאת מטעמים שאינם ענייניים העולים כדי התנהגות שערורייתית של המאשימה. בהקשר זה טענה, כי הנאשם והמתלוננים אינם שווים מבחינת תשתית עובדתית וראייתית שנאספה כנגד כל אחד מהם, החקירה לא העלתה תשתית ראייתית מספקת להוכחת אלימות כלשהי שנקטו המתלוננים כלפי הנאשם, למעט נושא התרסיס, שלדידה של המאשימה הינו בגדר "הגנה עצמית" של המתלוננת ולפיכך, לא ניתן היה להעמיד לדין מי מהמתלוננים. כך טענה, כי גרסת המתלוננים בבית המשפט אינה מקובלת על המאשימה. לפיכך, היא אף ביקשה להכריז עליהם "עדים עוינים" ולהעדיף את גרסתם במשטרה על פני עדותם בבית המשפט.

בנסיבות אלו ולשיטת המאשימה, מדובר באבחנה עניינית השומטת את הקרקע תחת טענת "אכיפה בררנית" ואף אם בית המשפט יסבור אחרת, אזי הפתרון אינו בזיכוי הנאשם, אלא בהגשת כתבי אישום כנגד המתלוננים.

58. בנסיבות אלו, חזרה ועתרה המאשימה להרשעת הנאשם בכל המיוחס לו בכתב האישום.

טיעוני הנאשם בסיכומיו:

59. ב"כ הנאשם הדגיש בסיכומיו בכתב, כי להוכחת העבירות נשענת המאשימה על עדות המתלוננים, הורי הנאשם. עוד הדגיש, כי על המאשימה הנטל להוכיח, כי יש להעדיף את גרסאות המתלוננים כפי הודעותיהם במשטרה, על פני עדויותיהם בבית המשפט, כמו גם גרסת הנאשם.

60. ב"כ הנאשם הדגיש, כי אין בנמצא ראיות פורנזיות בנוגע לשרפרף מעץ שעל פי הנטען בכתב האישום, שימש את הנאשם בתקיפת אמו, כפי הנטען באישום הראשון. בהקשר זה הדגיש, כי על המאשימה להוכיח, מעל לכל ספק סביר, כי הנאשם זרק את השרפרף מעץ לעבר המתלוננת ובכך גרם לה לחבלה חמורה וכן, כי עליה להוכיח ברף ההוכחה הנדרש בפלילים, כי הנאשם תקף מי מהמתלוננים.

61. לידיו של ב"כ הנאשם, כשלה המאשימה בהוכחת עובדות אלו ולפיכך, יש לזכות את הנאשם זיכוי מלא ומוחלט מכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

62. ב"כ הנאשם התייחס בפירוט לעדות המתלונן, תוך השוואה בין האמור בהודעתו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט. בהקשר זה ציין, כי בהודעת המתלונן במשטרה, טען המתלונן, כי ראה את הנאשם זורק שרפרף מעץ לעבר המתלוננת ופוגע בראשה, אך בהמשך שינה את גרסתו וטען, כי הדברים נאמרו בעידנא דריתחא. כך ציין, כי כבר בתחילת עדותו בבית המשפט, נמנע המתלונן מלחזור על גרסתו במשטרה, משום שחשש מהמעמד ממתן עדות שקר. בהמשך ולאחר הליך ריענון זיכרון, הוכרז המתלונן כ"עד עוין".

ב"כ הנאשם הפנה לעולה מחקירתו הנגדית של המתלונן ע"י ב"כ המאשימה לאחר שזה, כאמור, הוכרז כ"עד עוין". בהקשר זה ציין, כי המתלונן הדגיש שביטול התלונה על ידו נעשה ללא הפעלת לחץ מגורם חיצוני כלשהו וכן הדגיש, כי לא הופעל עליו לחץ כלשהו טרם הגעתו למסירת עדותו בבית המשפט. עוד ציין, כי המתלונן מסר שהחוקר שוחח עמו בערבית במשך כל החקירה וכי רק לקראת סופה, השתנתה החקירה לשפה העברית, החוקר לא הקריא לו את הודעתו והוא הסביר מדוע בכל זאת חתם עליה.

עוד ציין ב"כ הנאשם, כי המתלונן אישר בעדותו תקיפה חלקית שלו ושל המתלוננת את הנאשם וכי מעדותו עלה חשש לתיאום גרסאות בינו לבין המתלוננת וכן מחדל חקירה חמור בנוגע לכלי עמו בוצעה התקיפה הנטענת.

63. ב"כ הנאשם הוסיף והדגיש בהקשר זה, כי לטענת הנאשם הוא הותקף באירוע זה ע"י הוריו בהיותו בגילופין וכי כל שניסה היה להשתחרר מהם, מהחפצים שנזרקו לעברו, מהתרסיס שרוסס לפניו ולצאת את הבית.

64. לטענת ב"כ הנאשם, יש להעדיף את עדות המתלונן בבית המשפט על פני האמור בהודעתו ת/4. כך טען, כי העדות אינה שונה באופן מהותי מהאמור בהודעות וכי המתלונן העיד, כי בהודעותיו הגזים ו"ניפח" את הסיפור בשעת כעס.

65. בהמשך התייחס ב"כ הנאשם לעדות המתלוננת, א' ח' ולעולה ממנה. בהקשר זה ציין, כי כבר במסגרת עדותה הראשית מסרה המתלוננת, כי הנזק שנגרם לה הינו כתוצאה מאותו שולחן מעץ, שעה שהיא והנאשם החזיקו בו משני קצותיו וכאשר הנאשם עזב, היא נפלה והשולחן עליה. כן העידה המתלוננת, כי היא והמתלונן היכו יחדיו את הנאשם באותו יום וכי התרחשה מריבה טרם הפגיעה בעין. עוד העידה, כי כאשר הנאשם שותה, היא מרביצה לו.

בהקשר זה ציין, כי גם המתלוננת וגם המתלונן העידו שברגע הפגיעה, המתלונן לא היה נוכח ודיבר בטלפון עם המשטרה. עוד ציין, כי בחקירתה הנגדית הודתה המתלוננת, כי ריססה את הנאשם במשך 10 דקות עם התריס בפניו וכי אף רצתה לשרוף אותו, כלשונה. עוד אישרה המתלוננת, כי היא הרביצה לנאשם וכי אביו שבר עליו כיסא מפלסטיק.

66. לטענת ב"כ הנאשם, הרקע לסכסוך הנאשם עם אביו הינו חוב כספי של האב לנאשם. הנאשם מסר המחאות לאביו כדי שזה ישלם חוב במע"מ ולא קיבל את כספו חזרה במשך תקופה ארוכה. דברים אלו אושרו ע"י המתלוננת בעדותה. עוד טען ב"כ הנאשם, כי בדומה למתלונן, גם המתלוננת לא קראה את הודעתה לפני שחתמה עליה ומכל מקום, אינה יודעת לקרוא בשפה העברית. בהקשר זה הדגיש, כי החקירות לא צולמו, לא תועדו וכאמור, המתלוננת הכחישה בתוקף, כי אמרה בהודעתה שהנאשם זרק עליה שולחן שפגע בה. כן העידה, כי הרימה את השולחן, ניסתה להרביץ לנאשם באמצעותו ואף מסרה, כי הצליחה לעשות כן ולנאשם אמורים להיות סימנים בשל כך על צווארו. סימנים אלו אכן נמצאו, כעולה מ - נ/1.

67. ב"כ הנאשם הוסיף והפנה לעדותו של עד התביעה, השוטר שמעון האקר, אשר הגיע לזירת האירוע מיד לאחר הזמנת המשטרה. בהקשר זה ציין, כי מעדות האקר עלה, שבדרך כלל אמורים לסגור את זירת האירוע וכן אמורים להילקח ע"י מז"פ מעתקי ט.א ודנ"א מהחפץ אשר, לכאורה, פגע בנפגע העבירה, דבר שלא נעשה וכי יש בו כדי להוות "מחדל חקירתי". עוד ציין, כי האקר אישר שהוא לא הזהיר את המתלונן שלא לשוחח עם המתלוננת אודות המקרה מחשש לתיאום גרסאות וכי עסקין ב"מחדל חקירתי" נוסף, המעלה חשש ממשי לתיאום גרסאות בין השניים.

68. ב"כ הנאשם הוסיף והפנה לפרשת ההגנה ובכלל זה, עדות הנאשם. כך הדגיש, כי הנאשם יליד 1983, רווק, ללא הרשעות קודמות, אשר העיד בכנות ובעקביות ומסר את גרסתו לאירועים הנטענים. עוד ציין, כי הנאשם העיד בהתרגשות רבה, כשהוא פורץ בבכי מפעם לפעם ואינו יכול לשאת את העובדה שיכול וגרם לאמו לנזק כלשהו. עוד ציין, כי הנאשם התקשה לשתף ולהעיד כנגד הוריו, אשר התעללו בו רבות לאורך השנים, הן פיזית והן נפשית וכן התקשה להעיד אודות המכות שקיבל באירוע נשוא האישום הראשון. כן הוסיף וטען, כי הנאשם כלל לא ידע אודות הפגיעה בעינה של אמו, הנאשם הוכה קשות ע"י הוריו באותו אירוע וניסה להימלט מהבית. הנאשם תיאר, כי ביציאתו מדלת הבית שמע, כי מישהו נפגע, אך לא ראה מה קרה. עוד ציין, כי הנאשם ברח מהמקום, ראה שכנים בדרך וישן אצלם ובבוקר תיאר את המצב, כפי עדותו המפורטת אליה הפנה ב"כ הנאשם בפירוט רב.

בהקשר זה טען ב"כ הנאשם, כי ניתן להבחין באותנטיות שבעדות הנאשם, אשר אפילו הגדיל לעשות, כאשר תיאר את מצב פניה של אמו בבית החולים באופן הגרוע יותר מזה הנראה בתמונות, כפי עדותו בהקשר זה.

עוד טען, כי הנאשם נתן הסבר מלא ומפורט מדוע התקשה להתלונן כנגד הוריו אודות המכות שהיכו בו.

69. ב"כ הנאשם טען, כי בית המשפט יכול היה להתרשם מעוצמת הרגשות שהציפו את הנאשם כאשר סיפר את שהיה, תוך שניתן היה להתרשם, כי הוא מנסה לזכור כל פרט, דבר המעיד אף הוא על אותנטיות גרסתו.

70. ב"כ הנאשם התייחס לתגובת הנאשם למעצרו וטען בהקשר זה, כי הנאשם ידע אך בדיעבד מה קרה לאמו, לאחר שביקר אותה בבית החולים ונמסר לו, כי הפגיעה נגרמה לה כתוצאה מהתקרית עמו. על רקע זאת, כך לטענת ב"כ הנאשם, אמר הנאשם את הדברים המתועדים בתגובת הנאשם למעצרו. כך ציין, כי הנאשם אף הסביר בעדותו, כי בהתאם למנהגי המסורת, הרי שיש לבקש סליחה מההורים, גם מבלי שילדם טעה.

71. לטענת ב"כ הנאשם, בניגוד לטענת המאשימה בהקשר זה, הרי שמהודעת הנאשם, ת/16, לא עולות פריכות וסתירות. כך הזכיר, כי הנאשם היה תחת השפעת אלכוהול, לא זכר במדויק את כל פרטי האירוע, זאת ביתר שאת, שעה שעסקין באירוע אלים רווי יצרים.

72. כך טען, כי בתגובת הנאשם כפי שהיא מתועדת ב - ת/30, אין כדי להוות ראיה לחובתו. הנאשם הסביר, כי נודע לו אודות הפגיעה בעין אמו ביום למחרת. כן נודע לו, כי האם נפגעה כתוצאה מהאירועים נשוא האישום הראשון ואך טבעי הוא שיגיד, כי לא התכוון לפגוע באמו, שכן, אכן, לא פגע בה.

כן הוסיף וטען, כי הסתירות בגרסת הנאשם אליהן טוענת המאשימה בסיכומיה, לאו סתירות הן וכי הנאשם נתן הסברים לכל אלה.

73. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי בעת הגשת התלונה, המתלוננים עשו כל שביכולתם כדי לגרום להרחקתו מהבית, הפלילו אותו, תיאמו ביניהם גרסאות והגזימו בתיאור האירועים. בהגיע המתלוננים לבית המשפט, החלו למסור את גרסת האמת שכן, חששו מן המעמד וממסירת עדות שקר בבית המשפט ולפיכך, הודו, כי היכו את הנאשם ואף קודם לכן הגיעו למשטרה על מנת לבטל את התלונה.

74. באשר לנטען באישום השני, טען ב"כ הנאשם, כי אף אחד מבני משפחת הנאשם לא באמת זכר מה קרה באירוע הזה והדגיש, כי גיסו של הנאשם העיד בבית המשפט, כי עליו לכבד את המתלונן, חמו, יותר מאשר את הנאשם. מכאן מסיק ב"כ הנאשם, כי גם אם ראה הגיס את המתלונן מכה את הנאשם, לא היה אומר זאת.

עוד טען באשר לשיהוי בהגשת האישום השני ולדידו, כל מטרתו הייתה להוסיף נופך לכתב האישום שכן, אילולי האירוע הראשון, לא היה מוגש כלל כתב אישום בגין האירוע השני.

75. ביתר סיכומיו התייחס ב"כ הנאשם ביתר פירוט לטענת "הגנה מן הצדק" ולטענה בדבר "אכיפה בררנית" בהקשר זה. כך הפנה להיבט הנורמטיבי של טענת "הגנה מן הצדק" תוך שהפנה לפסיקה ולספרות רלוונטיות, לפן המשפטי של טענה בדבר "אכיפה בררנית" וגם בהקשר זה הפנה לספרות ולפסיקה רלוונטיות.

בהקשר זה טען, כי הנאשם מסר עוד בחקירותיו במשטרה, כי הותקף ע"י שני הוריו. טענת הנאשם לא נבדקה לעומק ובכל אופן, לא הוגש כתב אישום כנגד מי מן ההורים. זאת ועוד, העובדה, כי המתלונן נחקר תחת אזהרה,

אין בה כדי לקיים את עיקרון השוויון והימנעות מחקירת המתלוננת תחת אזהרה וכן הימנעות מהגשת כתב האישום כנגד מי מהם, מהוות אפליה אסורה ואכיפה בררנית ללא הצדק.

76. בהקשר זה הוסיף וטען ב"כ הנאשם, כי מהמוצג נ/1, ניתן להבחין בחבלות שהיו על גופו של הנאשם, למרות שצולמו ע"י החוקר אך מספר ימים לאחר מכן. זאת ועוד, המתלוננת הודתה, כי תקפה את הנאשם במספר הזדמנויות, כי כאשר הנאשם שותה היא מכה אותו, כי ריססה את הנאשם במשך 10 דקות עם התרסיס ואף רצתה לשרוף אותו, כלשונה, כי הרביצה לו ואף אביו שבר עליו כיסא מפלסטיק. זאת ועוד, הנאשם מסר בעדותו בבית המשפט, כי המתלוננים היכו אותו באורח קשה, כי המתלונן היכה אותו באמצעות מקל באירוע נשוא האישום השני וכי המתלונן נוהג להכותו.

77. כן טען ב"כ הנאשם בדבר סייג "השכרות" ולדידו, אין מחלוקת על כך שהנאשם סובל מבעיית שכרות חמורה, הנאשם שתה יותר מ - 12 בקבוקי בירה באירוע נשוא האישום הראשון וכי היה שתוי באירוע נשוא האישום השני. דברים אלו עולים בבירור מעדות המתלוננים, אחות הנאשם והנאשם עצמו.

ב"כ הנאשם הפנה לפן המשפטי הרלוונטי לסייג "השכרות" תוך שהפנה בהקשר זה לפסיקה רלוונטית ולמבחנים שנקבעו בה לצורך הוכחת סייג זה.

78. לטענת ב"כ הנאשם, בהודעותיהם במשטרה, סיפרו כל העדים, לרבות הנאשם עצמו, כי הנאשם שתה כמויות גדולות של אלכוהול. זאת ועוד, מהעדויות עלה באופן ברור וחד משמעי, שלא רק שהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול באירוע נשוא האישום הראשון, אלא שהיה אף במצב של שכרות משמעותית.

מעשי הנאשם לוו בהתנהגות המעידה על כך שהיה נתון תחת השפעת אלכוהול. כך לא זכר הנאשם כלל מה התרחש באירוע נשוא האישום הראשון, כאשר התעורר ביום שלמחרת אצל השכנים והיה המום כשגילה אודות הפגיעה באמו ומיהר לבקרה בבית החולים.

79. בנסיבות אלו, טוען ב"כ הנאשם, כי מכלל הראיות הוכח, כי הנאשם היה באירוע נשוא האישום הראשון במצב של שכרות וכי מתקיים בעניינו הסייג הקבוע בסעיף 34ט' לחוק העונשין ולמצער, סייג השכרות "החלקית" כקבוע בסעיף 34ט(ה) לחוק העונשין.

80. בנסיבות אלו, נוכח כל האמור לעיל, טען ב"כ הנאשם, כי לא עלה בידי המאשימה כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם פגע באמצעות שולחן העץ באמו, כנטען באישום הראשון וכי לכל היותר בהקשרו של אישום זה, ניתן להרשיעו בעבירה של היזק לרכוש.

81. באשר לאישום השני, טען ב"כ הנאשם, כי גם בהקשר זה לא עלה בידי המאשימה כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם תקף ולא הותקף באותו אירוע, לא ניתן להסתמך על הודעות בני משפחתו כפי שנמסרו במשטרה, הודעות אשר היו רצופות סתירות, פריכות ותהיות.

עוד טען, כי לא נפתח כל הליך כנגד המתלוננים, זאת למרות עדויותיהם בבית המשפט, גרסת הנאשם הן בחקירתו במשטרה והן בבית המשפט וכי בכך יש כדי להוות פגיעה קשה בתחושת הצדק ועיקרון השוויון ובנסיבות אלו, עומדת

לנאשם "הגנה מן הצדק" בדמות "אכיפה בררנית".

עוד טען, כי עומד לנאשם סייג "השכרות" ובנסיבות אלו, עתר לזיכוי הנאשם מכל המיוחס לו בכתב האישום.

82. בהשלמת סיכומיו בעל פה בדיון מיום 6/3/17, התייחס ב"כ הנאשם לדברי המאשימה ולפיהם, ככל שבית המשפט יקבל את טענת "האכיפה הבררנית", כי אז תשקול המאשימה, הגשת כתב אישום כנגד המתלוננים. טענה זו, כך לדידו, שומטת את הקרקע תחת טיבה ומהותה של טענה בדבר "אכיפה בררנית" שכן, בעתיד, כל אימת שסניגור יעלה טענה זו, תוכל המאשימה לטעון, כי ככל שתתקבל הטענה, יוגשו כתבי אישום כנגד המתלוננים. דברים אלו מרוקנים מתוכן את נפקותה של טענת "הגנה מן הצדק".

עוד טען, כי בהתאם לפסיקת בית המשפט העליון, "אכיפה בררנית" משמעה, יחס שונה כלפי שווים גם מטעמים של אדישות. בהקשר זה הדגיש, כי הנאשם תקף, לכאורה, פעם אחת את המתלוננת כנטען באישום הראשון ומנגד, מצויים שני המתלוננים, כאשר המתלוננת הודתה בעדותה בבית המשפט, כי הכתה מספר רב של פעמים במשך שנים רבות את הנאשם וכך גם המתלונן. זאת ועוד, בהקשרו של האישום הראשון, העידה המתלוננת, כי המתלונן שבר כיסא מפלסטיק על גופו של הנאשם.

ראיות הצדדים:

83. להלן יובאו בפירוט ראיות הצדדים והעולה מהן. כאמור, על פרשת התביעה נמנו עדויותיהם של רס"ר שמעון האקר, המתלונן - א' ח', רס"ר האני שחאדה, הגב' נ' ח', פקד דוד שושני, רס"מ אילן וקשטיין, רס"ב ואיל אדביה, המתלוננת - א' ח', מר ש' נ', רס"ב סאלח גדיר, רס"ר אבי טולדנו, רס"ר איאד מטר, רס"ב האני מוטראן, רס"ב אשר יפרח ופקד מיכאל תורג'מן.

על פרשת ההגנה נמנתה עדות הנאשם בלבד.

כן הוגשו בהסכמה דו"ח אירועים משלט צפון - ת/5, דיסק ת/6 ותמלול קלטת 100 - ת/7.

כן הוגש בהסכמה, דו"ח קצין ממונה ת/10 ובכך התייתר הצורך בעדותו של פקד נסים עלואן.

עוד הוגש בהסכמה מזכר בדבר זימון עד מיום 1/5/15 מאת רס"ר איהאב חדאד - ת/11 ובכך התייתר הצורך אף בעדותו של עד זה.

כן הוגש בהסכמה תיעוד רפואי, ת/12 ובכך התייתר הצורך בשמיעת עדויות הרופאים.

כן הוגש פרוטוקול דיון בדבר בקשה להארכת מעצר לצורכי חקירה - ת/21.

פרשת התביעה:

עד התביעה - רס"ר שמעון האקר:

84. ראה בהקשר זה עמ' 12-20 לפרוטוקול הדיון מיום 6/1/16.

עד זה הינו בלש בתחנת נצרת.

במסגרת עדותו הוגש דו"ח פעולה שערך העד, ת/1, אשר העד אישר את תוכנו. כן העיד, כי הוא צילם תמונות בטלפון האישי שלו והעביר אותן לקצין החקירות. בהקשר זה התקבלו במאחד מזכר מאת דוד שושני בצירוף התמונות וסומנו ת/2, בכפוף לעדותו של דוד שושני.

כן הוגש דיסק צבעוני בו מצויות התמונות, ת/3, בכפוף להסתייגות המפורטת שם.

85. במסגרת חקירתו הנגדית, אישר העד, כי הינו אחד מהבלשים הראשונים שהגיע לזירה וכי באותו יום תגבר את הסיור ושימש כסייר. עוד אישר, כי היה עמו נוסע נוסף, אבי טולדנו. העד אישר, כי הוא כתב בדו"ח את שקלט בחושיו. כן אישר, כי הוא תיאר אי סדר בבית וצילם את הדברים לרבות כתמי דם (עמ' 15 לפרוטוקול). העד אישר עוד, כי במקום היה גם שולחן עץ זרוק על הרצפה.

בהמשך אישר העד, כי הוא שוחח במקום עם המודיע, א', , אביו של הנאשם.

בעמ' 16 לפרוטוקול בשורות 1-7 העיד העד כדלקמן:

"ש: המודיע . הוא אמר לך משהו?

ת: כן . הוא אמר שמי (לא ברור) זה הבן שלו אמיר.

ש: כן.

ת: שהוא פתח,

ש: הוא לא אמר לך איך הוא פתח?

**ת: הוא באותו רגע לא אמר איך . הוא רק אמר הוא פתח אותה .
הוא זרק עלינו דברים . היה פה בלגן".**

86. בהמשך העיד האקר, כי הדבר הראשון שנעשה כאשר הגיעו השוטרים למקום, היה לטפל במתלוננת שהייתה פצועה מעל עינה השמאלית. עוד צוין, כי משהתעכבו גורמי מד"א מלהגיע, המתלונן לא המתין ופינה את המתלוננת לקבלת טיפול רפואי ברכב פרטי. עוד העיר האקר, כי הנאשם לא היה בבית. השוטרים נסעו אחרי המתלוננת לבית החולים, על מנת לוודא שהיא מגיעה ומקבלת טיפול רפואי והאקר העיד, כי בשלב זה הוא עזב את הזירה (עמ' 16 לפרוטוקול).

87. בתגובה לשאלה, השיב האקר, כי הוא אינו יודע אם נלקחו מהמקום מעתקי ט.א., או אם הגיעה ניידת זיהוי פלילי. כך גם לא ידע למסור, האם הזירה נסגרה. בהקשר זה השיב האקר, כי מניסיונו, כאשר ישנו חשד לביצוע עבירה באמצעות חפצים מסוימים שהם ניידים, ראוי לשמור על טביעות אצבע וללבוש כפפות לשם כך. כך ראוי עוד לסגור את הזירה.

עוד העיד, כי במקום תושאל המתלונן תשאול ראשוני ע"י השוטר אבי טולדנו וכי בבית החולים פגשו השוטרים את המתלונן ואבי טולדנו גבה ממנו עדות ראשונית ומסודרת (עמ' 18 לפרוטוקול). כן נשאל האם היה מקום להנחות את המתלונן שלא לשוחח עם אף אחד על מה שקרה מחשש לשיבוש מהלכי משפט ובהקשר זה השיב האקר, כי הדבר היחיד שהיה עושה הינו להפריד את המתלונן מהנאשם, אך לא היה מונע את יצירת הקשר בין המתלונן

למתלוננת, כדי שלא למנוע את הטיפול במתלוננת (עמ' 19 לפרוטוקול).

עד התביעה - המתלונן - מר א' ח' :

88. ראה בהקשר זה עמודים 22 - 57 לפרוטוקול.

המתלונן הינו אביו של הנאשם. בעמ' 22 לפרוטוקול משורה 11 ואילך העיד המתלונן כדלקמן:

"ש: בוא תספר לנו מה קרה.

ת: אני , סליחה . אני לא רציתי לדבר על זה בכלל . כי יש , אני צריך לדבר על ההסטוריה של הבן שלי קודם כל . אני האבא ולא מעוניין בעונשים ובדברים כאלה . אני צריך לדבר על ההסטוריה . ר' כשהיה בגיל שנה , שנה וחודשיים לקחנו אותו למרפאה שגריתית בנצרת בשביל , לבדיקות , הוא היה לו , הרגיש לא טוב . אז הרופא שבדק הוא מצא שפה בגולגולת היה לו , לא היה רך . אמר זה דבר שיכול להשפיע עליו בעתיד . והפנה אותנו לבית חולים בילינסון . היינו שמה בכמה ביקורים . ובדקו אותו ואמרו זה בסדר בינתיים , אבל יכול להיות שיהיו לזה השלכות בעתיד . ובכל ההודעה , ובכל הודעה שמסרנו למשטרה או בדברים כאלה , הדגשנו בצורה חד משמעית - אני צריך טיפול רפואי לבן . אני פה כאן בבית המשפט לא בא לבקש עונש . ועונש זה העונש של כל המשפחה . אני רוצה טיפול רפואי . מה נעשה בטיפול הרפואי הזה ? כלום . אני לא יודע . לא שמעתי כלום מבית המשפט . ואני לא , אני , תסלחו לי אני לא רוצה לדבר על מה שקרה . אני לא רוצה לדבר על מה שקרה . אני צריך טיפול רפואי . זה מה שאני מבקש . אני רוצה מכבוד בית המשפט , מכבוד השופט , שתמליץ , שיכנס לפסיכולוגיה . למרפאה פסיכולוגית . כי היה לנו גם העניין עם הבן הגדול שהיה מדמיין לעצמו כל מיני דברים , והיה אשפוז בבית חולים עפולה והיה במחלקה נויירולוגית . וטיפלו בו והוא בסדר . ואני מבקש טיפול גם בשביל הבן הזה . כי הבעיה לא , אין שנאה . הוא לא שונא אבא שלו ולא שונא האמא שלו , ולא שונא האח שלו . הוא פשוט עושה דברים שהם לא הגיוניים . וזה מקובל . אבל הבן אדם סובל ממחלה נפשית . אני רוצה שתהיה בדיקה מאסיבית לבן שלי . אנחנו לא באים פה לדבר על האירועים , עשה ככה או לא עשה ככה . זה לא מעניין אותי . זה לא מעניין גם את בית המשפט . אני צריך , אני צריך תרופה , תרופה . אני לא רוצה עונש . וכל עונש אם תגידי עונש , זה עונש לכל המשפחה . וזה הבן שלי בסך הכל . זה מה שאני רוצה . עכשיו מה שעשה ומה שנהיה ומה שהיה , היו דברים נגיד השלכות לזה או מכות או פגיעות ודברים כאלה , זה דבר שולי לגמרי . זה לא מעניין אותי . אני מעניין אותי התרופה . אני רוצה תרופה לבן שלי..."

ובהמשך, בעמ' 23 לפרוטוקול משורה 11 ואילך, העיד המתלונן כדלקמן:

"ש: ואני מבקשת ממך שוב זה לספר לנו מה קרה .

ת: אני לא רוצה לספר על זה מה שקרה . מה שקרה , מה שקרה היה , היה ריב , מריבה בינו לבין אמא שלו . ובינתיים אני הייתי , דיברתי עם , הזמנתי משטרה. וקרה מה שקרה בינו לבין אמא שלו . עכשיו בזמן המקרה או בזמן דברים שזה בן אדם נגיד מרגיש כעס או דברים כאלה , הוא יכול להגיד דברים שגם יכולים לא , יכולים דברים שהם גם לא מדויקים וזה , זה לא העניין של מה שקרה . זה לא העניין ביני לבין מישהו שאיים עלי או דברים כאלה . זה הבן שלי בסך הכל . זה מה שאני רוצה לספר ולהגיד . מעבר לזה אני לא רוצה להגיד שום דבר".

89. בהמשך אישר העד, כי הוא מסר עדות במשטרה וחזר והעיד בהקשר זה, כי בעדותו הדגיש כל הזמן, כי הוא רוצה שבנו, הנאשם (הבהרה שלי - י.ש.) יקבל טיפול ולא עונש (עמ' 25 לפרוטוקול).

בהמשך ובמסגרת הליך של ריענון זיכרון, אישר העד, כי הוא מסר במשטרה שכאשר חזר הביתה, שמע את הנאשם מקלל בקול רם וצועק. בהמשך, מסר המתלונן, כי יכול להיות שאמר את המצוין בהודעתו ולפיו, הנאשם שבר דברים בבית וזרק כסאות ושולחנות, אך ציין בהקשר זה, כי הדברים אינם מדויקים וכי יכול להיות שהנאשם התחיל להסתובב בבית, נגע בדברים מסוימים והפיל אותם (עמ' 26 לפרוטוקול). בהמשך בעמ' 26 משורה 19 ואילך, נשאל והשיב המתלונן כדלקמן:

"עו"ד שדה: נמשיך הלאה . אוקיי . ותוך כדי הוא מגיע אלינו ובא לתקוף אותי ואת אשתי א' בידיים . וגם זרק עלינו שולחן מעץ וכסאות פלסטיק ואגרטל חרסינה , כאשר ר' עומד ליד הדלת של הכניסה בתוך הבית . בשלב זה הוא זרק שולחן קטן עשוי מעץ כבד לעבר אשתי א' אשר עמדה בסלון . והשולחן שר' ראיתי שהוא זרק לעבר שלה , פגע בה בראש שלה . ואשתי א' הסתובבה מיד מדממת בסלון . זה נכון?

עד, מר ח' : טוב. מה שהיה בדיוק לפני שהתחיל להשתולל, אני דיברתי עם המשטרה והזעקתי את המשטרה. ותוך כדי דיבורים אני הייתי במרפסת שאני אסביר למשטרה איך להגיע לבית . אז יצאתי מהמרפסת לכיוון הבית כאילו נכנסתי לכיוון הסלון וראיתי אשתי שוכבת על הרצפה עם דם והשולחן של, שולחן העץ לידה . ואז לקחנו אותה לטיפול רפואי. אבל לא ראיתי ממש שהוא תפס את הזה ותקף. מה שאני ניחשתי בעצמי קרה, השולחן הזה זה היה הדבר הזה שהשתמש בו".

90. בנסיבות העניין, לבקשת המאשימה, ומשנמצא, כי ישנה סתירה מהותית היורדת לשורשו של עניין בין אמרת העד בהודעתו במשטרה מיום 29.4.15 לבין עדותו בבית המשפט, הוכרז העד כ"עד עוין" והתאפשר לב"כ המאשימה לחקור אותו על דרך חקירה שכנגד (עמ' 28 לפרוטוקול).

לבקשת המאשימה, הוגשו כל הודעות העד במשטרה, התקבלו במאוחד וסומנו ת/4 תוך שהובהר, כי הודעות אלה

מתקבלות בהתאם להוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א - 1971 (להלן: "פקודת הראיות"), ובכפוף להוכחת התנאים המצטברים לקבילות אמרות אלו, כקבוע בסעיף זה (ראה בהקשר זה עמ' 29 לפרוטוקול).

91. במסגרת חקירתו הנגדית ע"י ב"כ המאשימה לאחר שהוכרז העד כ"עד עוין", מסר העד, כי הוא שוחח במועד הרלוונטי בטלפון עם המשטרה, הבחין ברעייתו, המתלוננת, כשהיא שוכבת והשולחן לידה, הנאשם זרק דברים, אך לא ראה ספציפית שהשולחן פגע במתלוננת באופן ישיר (עמ' 30 לפרוטוקול). מנגד, אישר העד, כי הוא ראה שהנאשם זרק תרסיס שאחז בידו לעבר אמו (עמ' 30 לפרוטוקול).

92. העד חזר פעם נוספת על בקשתו, כי הנאשם יקבל טיפול ושלא ייענש שכן, עונש לנאשם משמעותו, עונש לכל המשפחה. עוד מסר, כי אין טעם לחזור על דברים שאמר לפני שנה, כי הוא מעוניין לשמור על היחסים במשפחה וכי יש להבין את הרגשות של אב, של אם, של אח ושל קרובי משפחה (עמ' 31 לפרוטוקול).

93. בהמשך, חזר הנאשם ומסר, כי הוא לא ראה את אקט השלכת השולחן ואף ציין, כי יכול להיות שדמיין לעצמו דברים (עמ' 32 לפרוטוקול).

94. בהמשך עומת העד עם הודעתו השנייה מיום 2/5/15 ואישר את הדברים המופיעים בהודעה אך בהקשר זה, כי הוא בא להרגיע את הנאשם, הנאשם דחף אותו ורץ לכיוון הדלת (עמ' 32 לפרוטוקול, שורות 10-11). עוד מסר, כי יכול להיות שהנאשם בעט בו כשניסה להרגיעו, אך הדברים אינם זכורים לו.

בעמ' 33 לפרוטוקול, משורה 6 ואילך, העיד המתלונן כדלקמן:

"ש: השאלה היא אם מה שהקראתי לך עכשיו הוא קרה ב- 29/4/2015?

עד, מר ח' : בסדר . קרה בצורה , לא בצורה המחריפה שאת מספרת ורוצה להדגיש על זה . זה קרה בצורה מסויימת . וזה לא מקובל בכל בית וקרה".

95. בהמשך, עומת העד עם העובדה, כי גם המתלוננת מסרה בהודעותיה דברים דומים לדברים שמסר העד בהודעותיו. בהקשר זה השיב המתלונן בעמ' 33 לפרוטוקול משורה 21 ואילך, כדלקמן:

"ת: בסדר . יכול להיות . בדברים כאלה , תראי בדברים , למשל אני מתרגז ממישהו , באותו רגע שאני יכול לדבר עם הבן אדם אני מדבר דברים מחריפים . ואחרי השבוע הדברים יכולים להיות רגועים יותר . זה לא צריך להיות הוראה כאילו ראייה על אלימות , כאילו מכוונת . יש אלימות . אני לא אומר שאין אלימות . יש אלימות . אבל האלימות הזאת לא מכוונת בגלל הוא התכוון לעשות את זה . בגלל שיש לו בעיה נפשית".

96. בהמשך אישר העד, כי זו לא פעם ראשונה שהנאשם משתולל וכי השתולל פעמים רבות בעבר וכי גם ביום 15/8/14 הם קראו למשטרה בגלל דברים שהנאשם עשה וכי במועד האמור, הוא נכנס הביתה ושמע את הנאשם צועק על המתלוננת (עמ' 34 לפרוטוקול).

כאשר נטען בפני העד, כי במעמד זה הנאשם קילל גם אותו, נכנס אליו לחדר, דחף אותו, למקום הגיע חתנו, פ הוא והמתלוננת ניסו להפריד בינו לבין הנאשם. במעמד זה הנאשם אחז בקבוק זכוכית, שבר את הזכוכית והתפרץ לעברו, השיב העד, כי את הדברים הללו הוא לא ראה וכי אינו זוכר שראה דברים אלו. העד אישר, כי הוא מסר אודות האירוע במשטרה (עמ' 34 לפרוטוקול). בהקשר זה עומת העד עם העובדה שש' שהיה במקום, מסר בדיוק את אותם הדברים והשיב, כי ש' כלל לא היה במקום וכי במקום היו אך המתלונן, המתלוננת והנאשם ואף אדם אחר (עמ' 34 לפרוטוקול). בהמשך הובהר לעד, כי מדברים על האירוע בחודש אוגוסט והוא השיב, כי אינו זוכר מה שהיה אז. אז תיקן העד את תשובתו, כי אם נטען שש' היה, כי אז יכול להיות שכך הם הדברים (עמ' 35 לפרוטוקול).

97. בהקשר זה נשאל והשיב המתלונן בעמ' 35 לפרוטוקול שורות 19-20 כדלקמן:

ש': אבל אם מסרת את זה למשטרה ב- 15/8/2014, זה נכון שהיה,

ת: גברת אני לא יכול להגיד לך אם זה נכון שהיה, או לא נכון לא היה. אני לא זוכר שום דבר."

98. בהמשך נשאל המתלונן ב"רחל בתך הקטנה" האם בכל התלונות שמסר כנגד הנאשם במשטרה דיבר אמת והשיב: **"פחות או יותר, פחות או יותר אני תמיד מספר את האמת...."**

בהמשך ובהקשר זה, מסר העד, כי לפעמים ישנן הגזמות ולפעמים ישנם דברים ששכח, לפעמים הוא הוסיף דברים. כאשר עומת ב"רחל בתך הקטנה" עם כך שגם ש' מוסר אודות אותם דברים וכך גם נ', בתו, השיב העד, כי יכול להיות שהדברים האלה התרחשו אך הוא אינו יכול לזכור זאת (עמ' 36 לפרוטוקול, שורות 19-20).

99. בהמשך עדותו, הושמע לעד קטע מוקלט והעד אישר, כי הוא זה המשווח שם וכי הוא אמר את הדברים (עמ' 38 לפרוטוקול). בהמשך חזר העד וביקש, כי הנאשם יקבל טיפול. העד חזר וציין, כי הנאשם אינו שולט בעצמו וכי הוא אינו מכחיש זאת. העד אישר, כי הנאשם נקט באלימות וחזר וטען, כי טיפול שורש לנאשם, הוא הפתרון הנכון.

100. במסגרת חקירתו הנגדית ע"י ב"כ הנאשם, אישר העד, כי הוא מסר הודעה נוספת במשטרה ובמסגרתה ביקשו הוא ורעייתו לבטל את התלונה. העד מסר, כי אף אדם לא לחץ עליו לעשות כן. העד אישר, כי הנאשם סובל מבעיית שתיה וכי כאשר הוא שותה, הוא משתולל ומנגד, כאשר הנאשם אינו שותה, הוא מתנהג כראויה (עמ' 40-41 לפרוטוקול). העד חזר וטען, כי כל בקשתו הוא שהנאשם יקבל טיפול.

בהמשך אישר העד, כי יכול להיות שבהודעותיו במשטרה לא מסר דברים כפי שהיו בדיוק מאחר וכעס ו"ניפח" את הסיפור והגזים בתיאוריו (עמ' 43 לפרוטוקול).

העד אישר, כי הוא מדבר עברית ברמה טובה וכי השוטרים ששווחו עמו, שוחחו חלק בעברית וחלק בערבית. העד אישר שמי שחקר אותו בחקירתו השנייה שהייתה תחת אזהרה, הינו בדיר סאלח וכי הוא דובר השפה הערבית וכי ככל הזכור לו, השניים שוחחו בערבית. עוד מסר, כי השוטר לא הקריא לו את הודעתו וכי הוא חתם עליה שכן, הוא נתן אמון בשוטר (עמ' 45 לפרוטוקול).

101. המתלונן אישר, כי פעמים רבות קורה שהנאשם שותה וכי באירוע נשוא האישום הראשון, הוא התקשר למשטרה עוד בשלב הצעקות, לפני שהאירוע הפך לאלים. העד נשאל האם אף הוא תקף את הנאשם ולאחר שהובהרו לו זכויותיו בדבר הזכות להימנע מהפללה עצמית, השיב העד, כי באירוע דנו, לא הייתה סיטואציה בה הייתה אלימות הדדית בינו לבין הנאשם, אלא הוא ניסה להפסיק את התנהגות הנאשם במילים כאשר אמר לו לצאת מהבית, שעה שלא הפסיק להשתולל. העד שלל, כי הוא שבר על הנאשם שולחן מפלסטיק במטרה להניסו מהבית. העד השיב, כי יכול להיות שניסה לתפוס את הנאשם ולהוציאו מהבית. עוד מסר, כי תוך כדי שיחתו עם המשטרה, אשתו קיבלה את המכה. העד שלל, כי המתלוננת תקפה את הנאשם אך אישר, כי היו ביניהם דחיפות מסוימות (עמ' 50 לפרוטוקול). העד היה בטוח שהמתלוננת לא תקפה את הנאשם אך השיב, כי ניסתה להרגיע אותו, נטלה את התרסיס וריססה לכיוון הנאשם.

העד שלל, כי הוא והמתלוננת היו אלימים כלפי הנאשם, שלל שהמתלוננת ניסתה לחנוק את הנאשם וכי המתלוננת אחזה בנאשם, אך כדי להוציאו החוצה (עמ' 51 לפרוטוקול). העד אישר עוד, כי הנאשם השליך לעבר המתלוננת תרסיס, כן אישר, כי גם אגרטל נזרק ונשבר, כיסא שולחן מפלסטיק נשבר ופריטים נוספים.

102. באשר למעשה השלכת השולחן על המתלוננת כפי הנטען, השיב המתלונן, כי באותה עת הוא שוחח עם המשטרה והבחין ברעייתו שוכבת על הרצפה ומדממת, כאשר השולחן לידה. העד הבהיר, כי לא ראה מכה ישירה והאם פגיעת המתלוננת נגרמה כתוצאה מפגיעת השולחן או מהתרסיס, אך באותה עת סבר שהמתלוננת קיבלה מכה מהשולחן. לפיכך, מסר דברים אלו למשטרה ואף מסר להם את השולחן (עמ' 54 לפרוטוקול).

103. בהמשך, מסר העד, כי לא נמסר לו ע"י המשטרה לא לגעת בדברים בבית ולהותירם כפי שהם והוא אף ניקה וסידר את הבית ולא קיבל כל הוראה מהמשטרה שלא לגעת בדבר. כך גם מסר, כי לא קיבל כל הוראה לא לשוחח עם רעייתו על מה שאירע (עמ' 55 לפרוטוקול).

104. בהתייחס לאירוע נשוא האישום השני, אישר העד, כי בהקשרו הוא נחקר ע"י השוטר האני שחאדה וכי אישר, כי בהודעה רשום "קוואר" שפירושו עציץ בפתח הבית (עמ' 56-57 לפרוטוקול).

105. במסגרת חקירתו החוזרת, הוצגה בפני העד תמונה של השולחן והוא אישר, כי מדובר בשולחן אשר הוא מסר למשטרה וכי הוא מכיר את השולחן (עמ' 57 לפרוטוקול).

עד התביעה - האני שחאדה:

106. ראה בהקשר זה עמ' 59 - 67 לפרוטוקול.

העד אישר, כי הוא גבה את הודעת הנאשם מיום 15.8.14 וכי הנאשם הוזהר, הוקראו לו זכויותיו, הוא חתם על טופס ההודעה והיא נמסרה מרצונו הטוב והחופשי. ההודעה התקבלה וסומנה ת/8.

בפני העד הוצגה הודעה נוספת שגבה מהנאשם ביום 15.8.14 (שעה 18:30). העד אישר, כי הוא גבה א ההודעה, הנאשם הוזהר, הבין את האזהרה, מסר את הדברים מרצונו הטוב והחופשי, חתם על טופס זכויותיו, חתם על ההודעה. ההודעה התקבלה וסומנה ת/9.

107. בפני העד הוצגה הודעה שגבה מהמתלונן א' ח' (ת/4), הודעה מיום 15.8.14. העד עמוד 23

אשר, כי הוא גבה את ההודעה וכי הדברים המופיעים בהודעה, משקפים את הדברים שמסר העד (עמ' 62 לפרוטוקול).

108. במסגרת חקירתו הנגדית נשאל העד מדוע בסוף ההודעה נרשם על ידו, כי ההודעה תורגמה

מערבית לעברית ע"י החוקר. בהקשר זה השיב, כי החקירה עצמה התנהלה בשפה הערבית וכי הוא תרגם את הדברים שנאמרו לשפה העברית ולמעשה הדברים המופיעים בהודעה הם תרגום של הדברים שנאמרו בשפה הערבית (עמ' 64 לפרוטוקול). העד אשר, כי יש חלק מהדברים שניתן לתרגם וחלק שלא וכי ישנם מושגים בשפה הערבית שקשה לתרגם לעברית ואז הדברים מתורגמים ונאמרים בכמה מילים (עמ' 65 לפרוטוקול).

עוד מסר העד, כי פעמים, כאשר הוא מתקשה למצוא את המילה המתאימה, אזי המילה נרשמת במקורה בערבית, אך באותיות עבריות שכן, במקלדת אין לו אותיות ערביות (עמ' 66 לפרוטוקול).

109. העד התייחס למהלך גביית ההודעות והעיד בהקשר זה, בעמ' 67 לפרוטוקול משורה 1

ואילך כדלקמן:

"ש: בכל ההודעות שלך אחרי שאתה כותב שהיא תורגמה מערבית לעברית על ידי החוקר, בשורה האחרונה בהודעה אתה כותב - מפי הנחקר או החשוד, וזו הודעתי שהוקראה בפני ואושרה בחתימתי. אוקיי. כדי למלא את השורה הזאת, מה אתה צריך לעשות?
ת: אני מקריא לו, מתרגם.
ש: בעברית? בערבית? באנגלית? ברוסית? איך?
ת: בערבית. בערבית.
ש: בערבית? כלומר אתה לוקח את העדות שכבר תרגמת אותה לעברית, וממנה סימולטני מתרגם אותה בחזרה לערבית בעל פה?
כב' הש' שטרית: מה התשובה?
עד, מר שחאדה: כן.
כב' הש' שטרית: תדבר.
עו"ד וייס: התשובה כן.
עד, מר שחאדה: כן. מקריא לו."

עדת התביעה - הגב' נ' ח':

110. ראה בהקשר זה עמ' 69-74 לפרוטוקול.

עדה זו הינה אחות הנאשם. היא העידה, כי היא בת 25 וגרה ב- --- ועובדת במפעל "----". העדה נשאלה באשר לאירוע מיום 15.8.14 ומסרה, כי אינה זוכרת את שאירע. העדה אישרה את חתימתה על ההודעה שהוצגה לה ובהקשר זה ובמסגרת הליך ריענון זיכרון, העידה כדלקמן (ראה עמ' 70 לפרוטוקול משורה 9 ואילך):

"עו"ד שדה: את אומרת ככה, לפני כ- 30, 40 דקות ר' אח שלי חזר מהעבודה

נכנס לחדר שלו, ככל הנראה שתה אלכוהול. ולאחר מכן יצא מהחדר שלו, נכנס למקלחת והתחיל לקלל אותי ואת אמא שלי א' וקילל גם כן את אבא שלי בשם א'. התחיל לאיים על אבא שלי בזה שאמר אני אראה לך, תחזיר לי את הכסף שאתה חייב לי והתחיל לשבור דברים בבית ולהפוך את הדברים בבית. הפך את הספה בסלון. הפך את המיטה שלו. שבר בקבוק העשוי מזכוכית וניסה לתקוף את אבא עם הבקבוק השבור העשוי מזכוכית.

עדה, גב' ח': כן. אני אמרתי אבל לא, לא ראיתי שהוא, אני שמעתי שהוא שבר את הבקבוק.

כב' הש' שטרית: את כל הדברים חוץ מבקבוק,

עדה, גב' ח': כן. אבל היא אמרה שהוא היה, הוא שתה אלכוהול ועשה את זה.

כב' הש' שטרית: כל מה שהיא אמרה שסיפרת שקרה, חוץ מאשר הבקבוק את ראית בעיניים שזה קרה? את שמעת את הדברים?

עדה, גב' ח': כן.

כב' הש' שטרית: כן או לא?

עדה, גב' ח': כן. שמעתי. אבל,

כב' הש' שטרית: כן. עכשיו מה לגבי הבקבוק?

עדה, גב' ח': את הבקבוק לא ראיתי. אבל מה סיפרתי שהוא קילל אותי. כן. אבל את אמרת שהוא נכנס לחדר שלו והוא שתה. אז כל הבעיות שלו שהוא, שהוא שותה, הוא עושה בעיות. הבנת? אז אנחנו רוצים לעשות פתרון לזה, לבעיה הזאת. לא להכניס אותו לבית סוהר, אולי בית סוהר עושה לו לא יודעת, אנחנו רוצים לפתור את הבעיה מיסודה".

111. בהמשך, עומתה העדה עם הדברים שמסרה בהודעתה במשטרה ולפיהם מסרה, כי הנאשם

שבר בקבוק העשוי מזכוכית וניסה לתקוף את האב עם הבקבוק השבור. העדה אישרה, כי מסרה את הדברים במשטרה אך טענה, כי לא ראתה זאת, אלא שמעה זאת מהמתלונן ומגיסה. בהמשך העידה, כי שמעה את הדברים, נכנסה לחדר וראתה את הבקבוק השבור, אך לא ראתה את מהלך שבירת הבקבוק. עוד מסרה, כי לא ראתה שהנאשם ניסה לדקור את המתלונן, אלא שמעה זאת מגיסה, בעלה של אחותה, כאשר המשטרה הגיעה למקום והוציאה את הנאשם מהחדר (עמ' 71-72 לפרוטוקול).

בהמשך אישרה העדה, כי היא שמעה שהנאשם שובר בקבוק, אך לא ראתה זאת. העדה אישרה, כי במהלך כל האירוע הייתה בבית.

עד התביעה - פקד דוד שושני:

112. ראה בהקשר זה עמ' 12 - 14 לפרוטוקול הדיון מיום 7/1/16.

עד זה הינו ראש משרד חקירות בתחנת נצרת מזה כשנה ואישר, כי ערך את המזכר ת/2.

113. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי הוא קיבל את התמונות מהנייד של שמעון האקר

בסמוך לאירוע וכי התמונות מתארות אירוע של אלימות וגרימת נזק. העד נשאל מדוע לא נתן הוראה בדבר סגירת הזירה והשיב בעמ' 13 לפרוטוקול, בשורות 3-6 כדלקמן:

"ת. באירוע הספציפי הזה מבחינתי אין צורך לסגור זירה משום שנתפסו הממצאים, זהות החשוד ידועה, לא מצאתי עניין לסגור זירה באותו רגע. זו לא זירה שהעברין לא נודע או שיש קושי לתפוס את הממצאים. זירה מאוד פשוטה שקיבלנו את כל הממצאים, האירוע תועד ולא היה צורך בסגירת הזירה".

בהמשך, אישר העד, כי נתפסו כמוצגים תרסיס 300 - K אושרפרף, אשר על פי הנתען, באמצעותם בוצעו העבירות. העד אישר, כי יכול ומוצגים אלה הועברו למשטרה, לבקשתה, יומיים או ארבעה ימים לאחר מועד האירוע.

העד חזר על עמדתו ולפיה, לא היה מקום לסגור את הזירה במקרה דנן. עוד נשאל העד האם היה מקום לקחת מעתקי ט.א. מהשרפרף באמצעותו, על פי הנתען, תקף הנאשם את המתלוננת ובהקשר זה השיב פקד שושני, כי מקום בו הנאשם הינו בעל גישה חוקית, שעה שהוא מתגורר בבית, הרי שגם אם היו ממצאי ט.א., הרי שאין לכך כל משמעות לגבי ביצוע העבירות ולפיכך, לא היה מקום, כאמור, לקחת מעתקי ט.א. עוד השיב שושני, כי מניסיונו במשך 17 שנים במשטרה, מעתקי ט.א. נשארים לאורך תקופה ארוכה, אלא אם כן המוצג נשטף.

בהמשך נשאל פקד שושני מדוע לא נתן הנחיה להנחות את המתלונן שלא לשוחח עם המתלוננת אודות פרטי המקרה לפני שכולם נחקרים והוא השיב בהקשר זה, כי המתלוננת הייתה בבית חולים ולא התרשם, כי סוגית השיבוש עומדת על הפרק, במיוחד כאשר עסקין בשני נפגעי עבירה. בסיטואציה הזו לא עלה חשד לשיבוש מהלכי משפט ואם היה עולה חשש כזה, יכול והמשטרה הייתה פועלת בהקשר זה (ראה עמ' 13 - 14 לפרוטוקול).

עד התביעה - רס"מ אילן וקשטיין:

114. ראה בהקשר זה עמ' 14 - 17 לפרוטוקול.

עד זה הינו חוקר בתחנת נצרת. העד אישר, כי הוא ערך דו"ח מעצר אודות הנאשם מיום 30.4.15, התקבל וסומן ת/13. כן אישר מזכר מיום 30.4.15 שערך, התקבל וסומן ת/14.

בפני העד הוצג לוח תצלומים ובהתייחס אליו, מסר העד, כי הוא מזהה את השרפרף שאבא של הנאשם הביא לתחנה. לוח צילומים בכפוף לעדות הצלם ואיל אדביה, התקבל וסומן ת/15.

העד אישר, כי הוא גבה את הודעת הנאשם מיום 30.4.15, ציין, כי הנאשם הוזהר, ההודעה התקבלה וסומנה ת/16.

115. במסגרת חקירתו הנגדית, זכר העד, כי הנאשם הפנה אותו לחבלות על גופו. העד מסר, כי

לא תיעד חבלות אלה, אך זכור לו, כי רשם את טענות הנאשם בהקשרן. העד אישר את האמור בשורות 9-10 להודעה ולפיו, רשם, כי הוא מבחין בפצעים יבשים על ידיו של הנאשם. עוד מסר, כי תוך כדי חקירה הציג הנאשם את ידיו וכי אין לו הסבר מדוע לא בחן את גב הנאשם, שעה שטען, כי המתלונן היכה אותו עם השולחן הקטן. בפני העד הוצגה תמונה (באמצעות מכשיר הטלפון הנייד של ב"כ הנאשם) המתעדת את ידי הנאשם והפצעים היבשים הנראים עליהן והוא אישר, כי אלה הדברים שראה ותיעד בהודעת הנאשם, כאמור.

העד הופנה לתמונות נוספות במכשיר הטלפון הנייד של ב"כ הנאשם ומסר בהקשר זה, כי הוא מבחין בפצעים יבשים בגב. עוד ציין, כי מדובר בפצע יבש וכי יש בו אדמיות, אך הדגיש, כי אינו רופא. העד שלל, כי המתלוננים הגיעו אליו לאחר תקופה וביקשו לבטל את התלונה.

עד תביעה - רס"ב ואיל אדביה:

116. ראה בהקשר זה עמ' 22 - 30 לפרוטוקול הדיון מיום 15.5.16.

עד זה משרת בתחנת נצרת כחוקר פשעים. העד אישר, כי הוא גבה את הודעת הנאשם מיום 6.5.15 (שעה 8:43). ההודעה נגבתה מרצונו הטוב והחופשי של הנאשם, הוא חתם והוזהר כנדרש ועל פי חוק. ההודעה התקבלה וסומנה ת/17.

העד אישר את טופס רישום פרטי החקירה, המתועדת בתיעוד חזותי ודיסק. טופס הרישום התקבל ת/18 והדיסק ת/19. כן אישר את עריכת המזכר מיום 4.5.15, ת/20. בפני העד הוצגו תמונות ת/15 והעד אישר, כי הוא צילם אותן.

117. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי במסגרת הודעת הנאשם שגבה, מסר לו הנאשם,

כי גם הוא הותקף בלהבים על ידי אמו. בהקשר זה נשאל כיצד פעל בעניין תלונת הנאשם כאמור, והשיב, כי הוא לא ניהל את החקירה, אלא ביצע מספר פעולות. העד לא זכר למסור האם הסב תשומת לב הממונה על החקירה אודות תלונת הנאשם, כאמור, אך ציין, כי הוא תיעד את כל הנדרש והנאמר. העד חזר והדגיש, כי הוא התבקש לצלם וצילם. כן אישר, כי הוא התקשר לארוסתו של הנאשם, סרסביל, וכי תוכן השיחה הועלה במזכר ואת שאמרה רשם. העד לא זכר מדוע רצה להזמין לחקירה ומה הרלוונטיות שלה. בפני העד הוצג מזכר שערך בעניין זימון עדים מהמשפחה (ת/20). בהקשר זה נשאל, האם ראוי לבקש מעד מרכזי בפרשה, המתלונן, להזמין עדי ראיה נוספים והשיב בהקשר זה, כי הדבר נעשה, כי אין דרך אחרת לעשות כן, וכי אינו רואה בכך פסול.

118. בפני העד הוצג לוח תצלומים, בו הוא תיעד את החבלות על גוף הנאשם וציין, כי צילם זאת

ביום 6.5.15. העד אישר, כי הוא תיעד חבלות שהנאשם הצביע עליהן ביד ובגב. לוח התצלומים התקבל וסומן 1/1.

119. במסגרת חקירתו החוזרת אישר העד, כי הוא גבה את הודעת העדה נ' ח' מיום

5.5.15, וכי בהודעה זו מסרה נ' אודות נוכחות עדי ראיה נוספים בדמות אביה ואימה שהיו באירוע, וכי היא קיבלה שיחת טלפון.

עדת תביעה - המתלוננת - א' ח' :

120. ראה בהקשר זה עמ' 30 - 50 לפרוטוקול הדיון מיום 15.5.16.

המתלוננת הינה אמו של הנאשם, רעייתו של המתלונן, א'. כך העידה, כי ש' נ' הינו הבעל של בתה. המתלוננת העידה בעמ' 31 לפרוטוקול משורה 9 ואילך כדלקמן:

"אני חשבת, טוב. זה אני הייתי בחדר שינה, הוא ר' בא, אמר אני רוצה לאכול, שמתי לו אוכל וחזרתי לחדר שלי. הוא התחיל לאכול, אחר שהוא סיים את האוכל לקח את האוכל למטבח, והוא התחיל להגיד לי לך, תביאי את הדברים מהכלה, לא רוצה להמשיך, התחיל לצעוק, אני צעקתי עליהם והתחילו לצעוק. שהוא בא אבא מחוץ שמע אותו, הוא היה צועק. הוא התחיל אבא שלו, הרביץ לו והוא התקשר למשטרה, אני אמרתי לו תתקשר למשטרה שייקחו אותו שהוא שותה. הוא התקשר למשטרה, לפני שלא היה כלום, הוא התחיל לצעוק על אבא שלו ולקלל את אלוהים, אני הבאתי את הריסוס, ריססתי אותו יום 10 דקות, רציתי לשרוף אותו, אחר כך שמזיזים לו שהיא תהיה בחוץ הוא יצא לברוך, הלך למטבח וחזרתי הוא זרק את הריסוס, היה בעיה, לקח אותו וזרק אותו. אחר כך הוא לקח את, השולחן הקטן שאני רוצה להרביץ אותו, הרמתי, הוא היה מושך ואני מושכת, הוא משך את השולחן, הוא אחר כך הוא בא אבא שלו היה בחוץ, במרפסת. הוא מספר לה איך להגיע הבית. שהוא ר' עזב את השולחן ויצא בחוץ, שהוא יצא הוא נפל בפנים, פה.

ש: מי נפל? ר' ?

ת: לא, השולחן הקטן, זה 20 ככה. שאבא בה הוא הרביץ לך? אבא לא ראה, הוא ראה את השולחן על הרצפה ואני על הרצפה, אי אי ור' היה בחוץ, לא היה בפנים.

ש: איך קרה לך הדבר הזה בלחי?

ת: בגלל שאני המשכתי את (לא ברור), שהוא בצד הזה, נפל, אם בן אדם רוצה להרביץ לבן אדם, קח לקח חצי מטר, רוצה לשים אותה, היא איך רק בצד אחד, לא בכול הפנים, אני לא רוצה שבגלל הוא הבן שלי, אני אומרת אמת. אני משכתי את השולחן, הוא לא הבן שלי הרביץ לי, לא נכון. ואני לא תובעת אותו במשטרה, לא תביעה שלי אין תביעה נגד בן שלי. התביעה שאני רוצה בן שלי שיטפל בשתייה, לא רוצה יורת מזה. בן שלי גבר טוב אבל מתי שתו אין, אני לא יכולה לסבול, אני מרביצה לו, ככה יש לי עשר תפרים בראש שלו לפני, ב2013 הרבצתי לו במקל ככה, פתחתי לו את הראש בתפרים".

למען הסדר הטוב יוער, כי תשובת העדה נמסרה, לכאורה, בהקשרו של האירוע מחודש אוגוסט 2014 ואולם

נוכח תוכן האירוע, כמו גם המשך תוכן עדותה ושעה שעומתה בהקשר זה עם דברים שמסרה בהודעתה מיום 29.4.15 הרי שברי הוא, כי העדה התייחסה לאירוע מחודש אפריל 2015 ולא האירוע הישן יותר, נשוא האישום השני.

121. בהמשך, ולאחר שהובהרו לעדה זכויותיה בדבר הימנעות מהפללה עצמית, חזרה המתלוננת

ואמרה, כי היא מדברת אמת, וכי אם הנאשם היה פוגע בה, הרי שלא הייתה דואגת לו, כפי שפירטה בעדותה בהקשר זה.

122. בהמשך, ובמסגרת הליך של ריענון זיכרון, עומתה העדה עם דברים שמסרה בהודעתה

במשטרה מיום 29.4.15 והכחישה, כי מסרה את הדברים שהוקראו לה בהקשר זה. העדה מסרה, כי שהתה בבית החולים וכי לא סיפרה דבר לשוטר וכי המתלונן הוא זה שסיפר לו.

לבקשת המאשימה, ומקום בו העדה סתרה סתירה מהותית בעדותה בבית המשפט את אמרתה בהודעתה במשטרה כאמור, הרי שהיא הוכרזה כ"עדה עוינת". אמרות העדה במשטרה הוגשו בהתאם להוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות, בכפוף לתנאי הקבילות הקבועים בסעיף זה. הודעות המתלוננת התקבלו וסומנו ת/22, ת/23, ת/24 ות/25. העדה לא אישרה את חתימותיה על הודעות אלו וחזרה ואמרה, כי לא מסרה את הדברים. העדה חזרה וביקשה שבנה יחזור הביתה ולסיים את הפרשה ואף ביקשה להגיש מכתב שכתבה. המכתב התקבל בהסכמה וסומן ב/1.

123. באשר לפגיעתה באירוע נשוא האישום הראשון, מסרה המתלוננת, כי בזמן שהמתלונן

שוחח עם השוטר והיה בחוץ, היא נפלה.

בעמ' 38 לפרוטוקול מש' 2 ואילך העידה המתלוננת כדלקמן:

"אני אמרתי לו רוצה את הבן שלי איפה רציתי לשרוף אותו איפה? בן שלי רצה לזרוק עלי את השולחן אני אמרתי לו תפסתי את השולחן ואני לא, לא יודעת להגיד, למשוך, זה, לא הייתי זוכרת מה אני אומרת. הוא תפס לי את השולחן ואחר כך הוא ברח ונפל בעין שלי. איך אני סיפרתי לך, אני לפעמים לא יכולה להגיד, יש מילים אני לא, לא יכולה להגיד לך. אני טוב שאני, יכולה לדבר עברית".

124. בהמשך אישרה העדה, כי היא אוהבת את הנאשם וכל שביקשה היה שיקבל טיפול ושלא

ייענש. העדה חזרה ומסרה, כי לא אמרה את הדברים המופיעים בהודעותיה, וכי כל שנרשם שם אינו נכון. העדה הכחישה, כי שוחחה עם המתלונן, וכי השניים תיאמו ביניהם למנוע את ענישת הנאשם. המתלוננת הכחישה, כי באירוע המתואר הנאשם השליך חפצים. מסרה, כי הוא נהג לזרוק חפצים, אך לא זרק באירוע זה. עוד העידה, כי המתלונן היכה את הנאשם באמצעות שולחן מפלסטיק ושבר אותו עליו. כן העידה, כי היא הכתה את הנאשם ואחזה בו בגרונה.

125. בפני העדה הוצגו תמונות שצולמו ת/2, המתעדות חפצים שהושלכו והיא מסרה, כי חפצים

אלו הושלכו על ידי המתלונן, וכי הצילום לא נעשה בבית אלא מחוץ לבית, בסמוך לרכב. העדה מסרה, כי הנאשם לא השליך דבר זולת התרסיס, וכי המתלונן שבר עליו את השולחן מפלסטיק, כפי שפירטה לעיל. העדה אישרה, כי באירוע זה הנאשם שתה 8 - 10 בקבוקי בירה.

126. בהמשך ומשעומתה העדה עם האמור בהודעתה מיום 20.6.15 במסגרתה ביקשה לבטל את

התלונה מסרה העדה, כי הנאשם לא ביקש סליחה, לא עשה דבר, אלא היא זו שמבקשת ממנו סליחה, וכי היא זו שנקטה באלימות ולא בנה.

127. בהתייחס לאירוע נשוא האישום השני, הופנתה העדה להודעתה, ת/22, ושללה את האמור

בה. בהקשר זה, העידה המתלוננת בעמ' 42 לפרוטוקול ש' 7 - 10 כדלקמן:

"ת: אני לא אמרתי ששבר בקבוק, הוא ביקש ר' מאבא שלו כסף, היה בדיוק במקלחת, אבא שלו התחיל, אני לא יודעת, זה, נכנס ר' שהוא אבא שלו נתן לו מכה, הוא איך אומרים, זה שבר אותו, עשה בלגאן בתוך הבית, בתוך החדר שלו, היה בקבוק בירה, זרק אותו ככה, הוא נשבר וזה מה שאני, לא נכנסתי לחדר שלו ואחר כך הוא סידר את הבית, את החדר שלו סידר אותו לפני שבא השוטר".

128. בהקשר זה העידה, כי המקרה התרחש עם המתלונן והיא כלל לא נכנסה לחדר. העדה

עומתה עם דברים שמסרה נ' וחזרה ואמרה, כי לא הבחינה בדבר. כך עומתה עם העובדה שגם ש' מוסר דברים וחזרה ומסרה, כי לא הייתה עם ש' ולא עם המתלונן. העדה חזרה ומסרה, כי כאשר הנאשם שותה, הוא מתעצבן, מקלל, אך הדברים נעשים רק בדיבור, כהגדרתה.

129. במסגרת חקירתה הנגדית על ידי ב"כ הנאשם אישרה העדה, כי ישנן בעיות רבות עם

הנאשם סביב סוגיית השתייה. כאשר הנאשם אינו שותה הוא מתנהג כנדרש. העדה אישרה, כי לפני שפגע בה השולחן, היא ריססה את הנאשם באמצעות התרסיס וזאת בכמות גדולה מאוד של ספריי. עוד מסרה, כי רצתה לשרוף את הנאשם, כהגדרתה. העדה חזרה ומסרה, כי בין הנאשם לבין המתלונן ישנו סכסוך על רקע של חוב במע"מ שהנאשם שילם עבורם, וכי הנאשם מסר שיקים לרשויות המס כדי לסייע למתלוננים ובתמורה כל חודש המתלונן היה צריך לשלם לו עבור כך. במשך 3 חודשים המתלונן לא שילם לנאשם את הכסף.

130. העדה אישרה, כי נחקרה כאשר שהתה בבית החולים רמב"ם והשיבה, כי החוקר היה

יהודי, כי נחקרה בשפה העברית וחתמה על ההודעה, למרות שאינה קוראת עברית. עוד השיבה, כי היא נחקרה על ידי השוטר סאלח גדיר בשפה הערבית, אך ההודעה נרשמה בעברית, וכי היא לא קראה אותה. כך מסרה, כי יכול ואמרה משהו אחד והשוטר רשם משהו אחר. העדה אישרה, כי הנאשם גבוה ממנה, וכי היא אישה חזקה.

כך מסרה, כי היא רצתה להכות את הנאשם בשולחן, היא הכתה אותו ויתכן אף שנותרו סימנים על צווארו, הנאשם משך בשולחן והיא משכה, פתח את הדלת וברח וכאשר הרפה מהשולחן, המתלוננת נפלה והשולחן נפל עליה. (עמ' 50 לפרוטוקול).

עד תביעה - ש' נ' :

131. ראה בהקשר זה עמ' 50 - 53 לפרוטוקול מיום 15.5.16.

ש' מסר, כי שם רעייתו הינו נ, וכי הוא חתנם של המתלוננים. ש' העיד אודות האירוע מיום 15.8.14, בעמ' 51 לפרוטוקול מש' 6 ואילך כדלקמן:

"מה שקרה שהייתי אצלם בבית והיינו יושבים, מעשנים נרגילה אני וחמתי וחזר ר' מהעבודה ונכנס לחדר שלו, היה לו בקבוק של שתייה, לא יודע מה. היה שותה בתוך החדר שלו, אז ברגע הקרוב שנכנס חמי מהעבודה גם התחיל לצעוק עליו אבא שלו, אני רוצה את הכסף שלי, אני רוצה לקנות רכב וזה, וקרה מה שקרה. ש: מה קרה?

ת: התחילו לצעוק, אני הפרדתי ביניהם, התחילו לצעוק אחד על השני, ר' רצה את הכסף שלו מאבא שלו וגם נתן לו כסף לקח הלוואה מהבנק ונתן לאבא שלו גם כסף. הוא רצה את הכסף שלו.

ש: ואז מה קרה?

ת: נכנס, נכנס אבא שלו על ר' היה במקלחת, התחיל לצעוק עליו, לצעוק עליו ואמר לו אני רוצה את הכסף, דחף אחד את השני, אז אני קמתי הפרדתי ביניהם, היה לו בקבוק זכוכית ביד אז לקחתי את זה ולא נתתי להם שאחד יגע בשני וזהו. אחד קילל את השני."

132. בהקשר זה עומת ש' עם הדברים שמסר בהודעתו במשטרה ולפיהם הוא הבחין, כי

הנאשם דוחף את המתלונן בידיים וכי ש' הפריד ביניהם, אל מול עדותו בבית המשפט ולפיה, השניים דחפו אחד את השני. בהקשר זה השיב ש', כי מדובר באותה גרסה שכן, אחד דחף את השני, וכי שניהם דחפו.

בהמשך, בעמ' 52 מש' 13 ואילך, העיד ש' כדלקמן:

"ש: תראה, אני מחזירה אותך להודאה שלך במשטרה, שואלים אותך האם נכון כי חמך תקף את ר' באגרופים ובעיטות שנכנס לחדר? ואתה אומר תשובה, לא נתתי להם להתקרב אחד לשני, חמי לא תקף את ר' בבעיטות ואגרופים.

ת: נכון.

ש: זה נכון?

ת: כן."

133. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי הוא מכבד הן את הנאשם והן את המתלונן וכן

אישר, כי בהתאם למנהגיהם, עליו לכבד את המתלונן יותר מאשר את הנאשם וזאת בכל מחיר.

עד תביעה - רס"ב סאלח גדיר:

134. ראה בהקשר זה עמ' 23 - 29 לפרוטוקול הדיון מיום 18.5.16.

עד זה הינו חוקר בתחנת נצרת. סאלח אישר עריכת מזכר מיום 2.5.15 שערך, ת/26. כן אישר, כי בלוח התצלומים ת/15 מופיע צילום התרסיס נשוא המזכר. כן הוצגה בפניו הודעת המתלון מיום 2.5.15 והעיד בהקשר זה, כי הדברים שאמר המתלון נרשמו, המתלון מסר את הדברים מרצונו הטוב והחופשי, חתם על ההודעה ואישר אותה כנכונה בסיום העדות.

בפני העד הוצגה הודעה נוספת של המתלון מיום 20.6.15 אשר גבה גריר. גריר אישר, כי זו הודעה שהוא גבה, וכי הדברים המופיעים בה, הם דברים שנאמרו על ידי המתלון, וכי הוא כתב את הדברים מילה במילה.

בפני העד הוצגה הודעה ת/23 שגבה מהמתלוננת. העד אישר, כי הוא גבה את ההודעה, הגיע לבית החולים כדי לגבות מהמתלוננת את עדותה. באמצע הליך גביית העדות ביקש הצוות הרפואי להעביר את המתלוננת לבית החולים רמב"ם ולכן הופסקה העדות והדברים אף תועדו בגוף העדות. העד מסר, כי הדברים המופיעים בהודעה, הם דברים שנמסרו על ידי המתלוננת.

135. העד אישר, כי המצוין בהודעה ת/23 ולפיו, הוא הבחין בעין נפוחה ופצועה באופן קשה,

כחולה, הבחין בצבעי ורוד, לרבות שריטות מסביב לאותה עין שמאל, אלו הדברים שהוא ראה וציין בעדות.

בפני העד הוצגה הודעה נוספת ת/25. העד אישר, כי הוא גבה הודעה זו מהמתלוננת, וכי הוא רשם את כל שאמרה.

136. במסגרת חקירתו הנגדית הוצג בפני העד המזכר ת/26. בהקשר זה נשאל העד מדוע התרסיס

הגיע למשטרה רק 3 ימים לאחר האירוע והשיב, כי הוא מניח שהדבר נתבקש והובא באותו יום. העד לא ידע מדוע התרסיס לא נתפס כבר ביום האירוע, בזירה.

137. באשר לגביית הודעת המתלוננת בבית החולים ה"אנגלי" העיד גריר, כי הוא שוחח עם

המתלוננת בשפה הערבית, אך רשם את הדברים בעברית, תוך כדי שהוא משוחח עימה. לעד לא היה הסבר מדוע אופן גביית ההודעה כאמור, לא תועד. בהקשר זה מסר עוד גריר, כי המתלוננת מסרה את הדברים וידעה בדיוק מה היא אומרת למרות מצבה הרפואי, וכי הייתה במצב בו ניתן היה לגבות את עדותה. העד הבהיר, כי הדברים נאמרו בשפה הערבית ונכתבו מיד בשפה העברית מילה במילה. עוד השיב, כי הוא כתב ואף הקריא בקול רם את שכתב. העד הבהיר, כי העדה ידעה בדיוק מה נרשם בעדות ומה אישרה בחתימתה.

עד התביעה - רס"ר אבי טולדנו:

138. ראה בהקשר זה עמ' 29 - 33 לפרוטוקול הדיון מיום 18.5.16.

עד זה הינו שוטר בתחנת נצרת, סגן ראש משמרת. העד אישר את עריכת דוח פעולה מיום 29.4.15, ת/27. העד גבה את הודעת המתלון מיום 29.4.15 ואישר, כי הדברים שנרשמו בהודעה נאמרו על ידי העד.

139. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי הוא הגיע לזירה יחד עם השוטר שמעון, וכי כאשר

נכנס לבית הבחין בבלאגן, כיסאות שבורים, שולחנות על הרצפה וכתם דם במרכז הסלון, מטר מהכניסה. עוד

הבחין בשברי חרסינה המפוזרים על הרצפה. כן ציין, כי המתלונן הצביע לו על שולחן עץ ואמר לו שהבן העיף את השולחן על האמא שפגע לה בראש ולכן התמקד כנראה בשולחן. בעמ' 31 לפרוטוקול מש' 22 ואילך העיד טולדנו כדלקמן:

"ש: אוקי. אז עכשיו תגיד לי, מדוע בשלב הזה אתה לא סוגר את הזירה ולוקח לפחות עושה כל מאמץ על מנת שיהיה אפשר לקחת טביעות אצבע מאותו שולחן, שיהיה אפשר לראות אם התלונה, אם הגרסה עולים בקנה אחד עם הממצאים בזירה? הייתה זירה ממש, מדוע אתה לא סוגר את הזירה. ת: אז ככה, קודם כל, היה חשוב לי לדעת איפה האישה, כאשר האישה, נאמר לי מהאבא שהיא מחכה לו באוטו, הוא הוריד אותה לאוטו וזה היה כזה אפילו במדרגות נפגשו והוא הוביל אותי לבית ונכנסנו פנימה ואף אחד לא היה בבית, אה הוא הראה לי את הזירה, היה חשוב לי לראות את הזירה, לפני שהוא לוקח אותה לבית חולים, אם זה, אמרתי לו, זה כל כך דחוף לקחת אותה לבית חולים כרגע? אז תיסע, הוא אומר לי, לא, זה בסדר, היא יושבת באוטו עם סמרטוט בעין, אז דקה, 2, 3, 4, נשקיע, נכנסנו לבית, ראיתי את הזירה, התרשמנו, תשאול ראשוני, עניינים, ביקשתי ממנו לנעול את הבית שאף אחד לא יכנס ותיסע לבית חולים ואני אחריך גם לביטחון האישי, אוקי? כן התרשמתי שהוא דיבר על הבן שלו ופה ושם, הביטחון האישי שניסע אחריו שלא יפגשו איפה שהוא באמצע, שלא יסטה לכיוון אחר, שאני אדע לאן הוא לוקח אותה והראש שלי עבד, אני יודע הבית סגור, זה לא זירת רצח, זה משהו בתוך המשפחה, דברים ידועים מראש, אני יש לי ניסיון ואם זה היה זירה אמיתית השותף שלי צילם באמצעות הטלפון, התבקש לצלם, צילם את כל הזירה, ידוע לי שהוא רשם דו"ח, ידוע לי שהוא העביר את זה לחקירות, זה אני לא יודע, זה אני מאמין שהוא עשה את זה, אה כאשר אני יודע שהבית סגור, זירה, מבחינתי, דו"ח פעולה מה ראיתי בזירה, ט"א, ט"א, מי עשה את זה? הבן, מה, הוא אמר הבן, אז מה? ככה אני רואה את זה, אם אתה שואל אותי את השאלה, אז ככה אני, ככה, הועברתי לקצין תורן שלא תטעה מהמקום עוד".

140. בהמשך, אישר העד, כי הוא נסע אחרי המתלוננים לבית החולים, וכי לא חשב לתדרך את המתלוננים שלא לשוחח על המקרה בטרם חקירתם.

עד תביעה - רס"ר איאד מטר:

141. ראה בהקשר זה עמ' 33 - 34 לפרוטוקול הדיון מיום 18.5.16.

עד זה משרת בסיור תחנת נצרת. העד ערך דו"ח פעולה מיום 15.8.14, ת/28 וכן דו"ח עיכוב הנאשם מיום 15.8.14, ת/29.

עד תביעה - רס"ב האני מוטראן:

142. ראה בהקשר זה עמ' 25 - 28 לפרוטוקול הדיון מיום 22.5.16.

עד זה משרת בתחנת נצרת. העד גבה את הודעת המתלוננת מיום 15.8.14, ת/22 והעיד, כי העדות נגבתה מרצונה והוא תרגם באופן סימולטני את העדות מערבית לעברית, וכי הדברים המופיעים בהודעה הם הדברים שמסרה המתלוננת, לאחר תרגום העד.

143. במסגרת חקירתו הנגדית אישר העד, כי הוא מתרגם את הדברים לאשורם. באשר לגביית

הודעות המתלוננים מסר העד, כי החקירה התנהלה בשפה הערבית, כי הם דוברי שפה זו.

עד התביעה - רס"ב אשר יפרח:

144. ראה בהקשר זה עמ' 28 - 31 לפרוטוקול הדיון מיום 22.5.16.

עד זה משרת בבית חולים רמב"ם. העד גבה את הודעת המתלוננת, ת/24 ואישר, כי כל שנרשם בהודעה זה מה שנאמר. העד מסר עוד, כי הוא שוחח עם המתלוננת בשפה העברית והתרשם, כי היא מבינה את הדברים. עוד הופנה העד לתמונה מס' 5 בת/15 ואישר, כי צילם תמונה זו בטלפון ושלה אותה בהודעה לחוקר מתחנת נצרת.

145. במסגרת חקירתו הנגדית מסר העד, כי הוא דובר ערבית, אך לא באופן שוטף. העד התייחס

לאמור בהודעה ת/24 ומסר, כי המילים המופיעות בה נאמרו בשפתה של המתלוננת וכי הוא לא המציא זאת. העד חזר וציין, כי החקירה התנהלה בשפה העברית, וכי שפת המתלוננת הינה ערבית מתובלת בעברית. העד אישר, כי יכול להיות שבמהלך החקירה נאמרו גם מילים או משפטים בשפה הערבית, וכי לא היה במקום מתורגמן.

עד התביעה - פקד מיכאל תורג'מן:

146. ראה בהקשר זה עמ' 31 - 33 לפרוטוקול הדיון מיום 22.5.16.

עד זה הינו קצין בילוש בתחנת נצרת. העד אישר עריכת טופס אסמכתא לכליאת בגיר, ת/30.

147. במסגרת חקירתו הנגדית ציין העד, כי דברי הנאשם כפי שהם מופיעים בטופס ת/30, הם

דברי הנאשם ממש ולא תמצית הדברים. הדברים שנאמרו הם הדברים שנרשמו.

פרשת ההגנה:

148. כאמור, על פרשת ההגנה נמנתה עדות הנאשם בלבד.

עדות הנאשם:

149. ראה בהקשר זה עמ' 29 - 59 לפרוטוקול הדיון מיום 28.11.16.

150. בפתח עדותו ציין הנאשם, כי הוא מצטער על כך שהוא צריך למסור עדות כנגד האנשים

שהכי קשורים אליו, הוריו, וכי הדבר מרגש אותו מאוד.

151. בהתייחס לאירוע נשוא האישום הראשון, מסר העד, כי היה בביתו במצב נפשי קשה בשל

ויכוח בינו לבין ארוסתו, מסר, כי שנה 14 בקבוקים. בעמ' 31 לפרוטוקול מש' 5 ואילך העיד הנאשם כדלקמן:

"העד, מר ח' : בערב, בערב עליתי לבית, דיברתי עם אימא שלי, להכין לי אוכל, ואחרי ששמה לי אוכל, אמרתי לה מה עם ארוסתי, הבאתי, מספר של, של אבא שלה. ואמרה לי לא, ואני לא רוצה להתערב, לא, שהיא לא רוצה להתערב. אמרתי לה שתביא כמה גברים, מאצלם, והיא סירבה. התחילה לצעוק עליי, אני התחלתי לצעוק עליה, עם, עם הצעקות נכנס אבא שלי, לא שאל אותי מה יש, לא שאל אותה מה יש או למה הוא צועק. על המקום הוא אומר לי תצא מהבית, אמרתי לו שאני לא, מסרב לצאת, לא רציתי לצאת, אמרתי לו אני לא רוצה יוצא, אמר לי אתה תראה איך אתה יוצא. תתקשרי, אמר לאימא תתקשרי למשטרה, היא התקשרה 100 ונתנה לו הטלפון, לדבר, אמר "הבן שלי משתולל", אני זוכר המילים, וזה מוקלט אצלכם בדיסק.

כב' הש' שטרית: כן?

העד, מר ח' : "הבן שלי משתולל וצועק". אחר כך, אני קיללתי אותו, בגלל שהוא מערב משטרה בנינו, לא צריך, לא צריך, אה, ש, שיערב משטרה בנינו, זה, הוא יכול לפטור את הבעיה. אחר כך אני יצא, יצאתי למרפסת, הוא, הוא, אחרי שסגר את הטלפון, רדף אחרי למרפסת, בעט, בעט אותי ברגל, נתן לי על הרגל, עוד פעם אני נכנס פנימה, יושב על המיטה, לא ספה, מיטה, ישבתי על המיטה, דחף לידי, והיה לידי שולחן מפלסטיק, דחף אותו ושבר אותו. אמרתי לו ששברת אותו, שתגיד אני שברתי אותו, התחיל להרביץ לו, בשולחן, שבר אותו עליי. ובאה אימא איתי, חנקה אותי,

כב' הש' שטרית: כן?

העד, מר ח' : חנקה אותי, והוא התחיל להרביץ לי גם, ברגל של השולחן, שבר אותו, קיבלתי כמה מכות, אבל אני לא רוצה להגיד, יעני, אני במשטרה לא אמרתי שהוא הרביץ לי. הוא, הוא, אחר כך הלכה אימא, הלכה, לא ידעתי לאן שהיא הלכה, הביאה תרסיס, קיי 300, וריססה אותי, אני, ובשביל לברוח מהם ולהימלט מהם, הדלקתי, הדלקתי המצית, בשביל לברוח מהם, ואני בורח, הם רודפים אחרי ונותנים לי מכות.

עו"ד שמעון: שנייה, סליחה, מה זאת אומרת כדי, מה זאת אומרת כדי לברוח מהם? למה אתה מתכוון שהדלקת את המצית כדי לברוח מהם? תגיד בערבית, אם, אם זה קשה לך.

העד, מר ח' : חנק אותי, כי נכנס בפה שלי וחנק אותי, נחנקתי.

ש: להבהיל אותם? זה מה שאתה מתכוון?

ת: כן, לא, להצית? לא להצית, לא, לא להצית אותם,
ש: לא, שאלתי אם להבהיל אותם. להפחיד אותם?
ת: שיתרחקו ממני,
ש: להרחיק?
ת: כדי שיתרחקו ממני. כן, כדי לברוח, לצאת מהבית,
ש: בסדר.

ת: ולצאת מהבית, עכשיו המטרה שלי היא איך לצאת מהבית בלי שאני אגע בהם ויגעו בי, זה הכוונה הייתה, ואני שלפתי ממנה את הבקבוק, על המקום, מתי שהדלקתי את המצית, והתחלתי לברוח. מתי שהתחלתי לברוח, הסתובבתי לכיוון הדלת, פתחתי את הדלת וזרקתי אותו אחורה, הבקבוק. זה היה מלא, מלא, מתי שיצאתי וסגרתי הדלת, שמעתי "(ערבית)", מי, מישהו שקיבל מכה, לא יודע אם הוא התחלק. הכוונה הייתה שאני אברח. הלכתי..."

152. בהמשך, העיד הנאשם כי זמן קצר לאחר שהמתלוננים והמשטרה עזבו את הבית הוא חזר

לביתו ורצה להביע צער בפני הוריו על מה שקרה. יחד עם זאת הדגיש, כי לא היה מודע לכך שאמו נפגעה בעין. הנאשם רצה לישון נוכח כמות השתייה ששתה וכאשר ביקש לסגור את דלת הבית, הבחין במישהו במדים והבין, כי מדובר במשטרה. הנאשם ציין, כי הוא ברח מהחלון לחצר, אחר כך לכביש, נכנס לבית השכנים ונותר שם במהלך הלילה. הנאשם מסר, כי נכנס בו פחד, כהגדרתו. ביום שלמחרת אמו של הבחור השכן, אצלם לן את הלילה, מסרה לו, כי המשטרה מחפשת אותו וכי עליו להסגיר עצמו למשטרה, או לעזוב את המקום שכן, אינה מעוניינת בבעיות וכן מסרה לו, כי אמא שלו בבית החולים רמב"ם. הנאשם נבהל, החל לבכות, השכנה מסרה, כי האם נפגעה בעינה וכי הוא ביקש לבקר את האם. בדרך לבית החולים התקשר למכשיר הטלפון הנייד של אמו, ש' נטל את הטלפון. הנאשם שאל היכן הם וש' אמר לו שלא לבוא וכי אם יבוא, יכו אותו. הנאשם התעקש בכל זאת לבקר את האם כדי לוודא שהיא בסדר. לאחר ויכוח קצר מסר לו ש' את המיקום המדויק בו מאושפזת האם. הנאשם הגיע למקום, הבחין באמו כאשר פניה בצבע כחול, נישק אותה, אמר לה, כי הוא מצטער וכי לא התכוון וכי הוא הולך להסגיר עצמו למשטרה. הנאשם חזר וציין, כי לא התכוון לפגוע בה.

153. הנאשם הסגיר עצמו למשטרה. במהלך החקירה ציין, כי החוקר הבחין בסימנים על

הנאשם, בשערות שרופות. בסוף החקירה הבחין בשולחן ומסר לשוטר, כי הוא הוכה ע"י הוריו. החוקר אמר לו להגיש תלונה כנגד ההורים, אך הנאשם מסר, כי לא יגיש תלונה כנגד אביו וכי מעולם לא עירב את המשטרה בעניינים שבינו לבין הוריו וכי מעולם לא חשב לגרום נזק למי מהם.

154. באשר לאירוע נשוא האישום השני העיד הנאשם בעמ' 35 לפרוטוקול משורה 7 ואילך

כדלקמן:

ש: או קיי, בסדר. בוא, תגיד לי, בבקשה, מה היה ב, באירוע
ב-2014.

ת: כשיצא, כשחזרתי מהעבודה,

ש: כן?

ת: לא זוכר איזה יום, איזה תאריך, אה, חזרתי מהעבודה,
היה אצלנו ש', יושב עם אימא ואח שלי מ גם, הם
מדברים, לא זוכר כל כך טוב, אבל התווכחו, זרקה עליי
כמה מילים, אני רוצה את הכסף שלי, אני נתתי לאבא שלי
בזמנו, התקשר לאבא, והייתי אצל ארוסתי, מתקשר
לאבא, "ר", איפה אתה? אני צריך אותך", אמרתי מה יש,
מה הוא רוצה, על המקום אני עזבתי ארוסתי והלכתי, זה
אבא שלי, הוא מבקש ממני משהו, אני רוצה אותך.
אמרתי לו מה יש, אומר לי מחר תלך אתה ואימא על
המע"מ ב---, ותיתן לה שיק, שיקים ממך, וזה, אני, אני
מתחייב לסגור לך כל שיק, אמרתי לו בסדר. ביום השני,
יצאנו אני ואימא לשמה, למע"מ, ואני שואל איפה ללכת,
היה מישהו עם קלחת או, עם קלחת, אומר לי,

כב' הש' שטרית: קרחת?

עו"ד שמעון: כן.

כב' הש' שטרית: קרחת?

העד, מר ח': אומר לי מי אתה, אמרתי לו אני ח' ר', אני בא, אני
הבן של א' ח', הוא רוצה לסגור איתכם על חובות, לעשות הסדר, ויש
לי שיקים. אמר לי בסדר, רגע, סליחה, הוא הוציא הטלפון על המקום,
אל תלכו לבית שלהם, אין מישהו בבית. ניידת, ניידת הייתה הולכת לעשות
לו מעצר. אמר לי איך אתה רוצה לסדר, אמרתי לו מה אתם רוצים, אמר
לי, אמרתי לו 10 שיקים, אמר לי לא, זה יש או 8 או 9, הכי המקסימלי,
המקסימום. אומר לי אני רוצה מזומן, 25,000 ש"ח, שיק מזומן, אמרתי
לו איך לי הסכום הזה בתוך המסגרת של החשבון, העו"ש. אמרתי לו אני
אסדר העניינים, אני אלך לקפוץ ל, לבנק עכשיו, אני אקבל הלוואה,
לוקח הלוואה. והם, יצאתי והלכתי לבנק פועלים ב---, לסניף בנק
פועלים, הבנק שלי, אמרתי לו שאני רוצה הלוואה, 25,000 שקל, ואני
רוצה היום שייכנסו לחשבון, לחשבון העו"ש, או שייקח אותם ביד, שייקח
אותם ביד, לתת להם מזומן. אמר, אמרו לי היום קשה להכניס אותם
לחשבון, מחר, אמרתי בסדר. וואלה, חזרתי למע"מ, עוד פעם, אני
ואימא, אמרתי לו מחר זה, אני אביא לכם מזומן. אמר לי אין בעיה,

תכתוב שיק בזה, מתי שאתה רוצה, ושאר השיקים, 10,300, אמרתי לו בסדר, כתבנו השיקים, הלכנו. הייתי מבסוט מעצמי, שאני עוזר לאבא, אבל שלא יעמוד את המילה שלו, ואני מקבל 6,000, 7,000 לסגור כל חודש, 3 חודשים ירדו ממני, היה קצת כסף בצד. ה-3, שאר ה, 3 חודשים האחרונים, לא שילם, היה משלם לא בזמן, אבל משלם, לאט, לאט. אמרתי לו אבא, כבר שני שיקים, מה עם שאר השיקים, אומר לי אני אסדר לך, אמרתי לו בסדר. באותו יום שחזרתי, היה עלינו חג, אני זוכר, חג, ואני רוצה לקנות בגדים, לקנות לארוסתי מתנה, לפחות מתנה קטנה, שתשמח ממני יעני, בושה ללכת כל הזמן, והיא בידיים ריקות, בידיים ריקות. התחלנו לצעוק, הבאתי, היה בתוך הצידנית, הבאתי שתי בקבוקים בירות, לא בקבוקים, בקבוקים זכוכית, פחיות, פח,

מתורגמן: פחיות.

העד, מר ח': פחיות. ושמתי את זה ב, בחדר שלי, נכנסתי לשירותים, הייתי שותה בקבוק, בקבוק וחצי, נכנסתי לשירותים, נכנס, הוא שמע אותי צועק ואימא צועק, פתאום אני רואה מישהו דוחף את הדלת עליי, אני בתוך השירותים, מחרבן, סליחה על הביטויים האלה, אני על המקום לובש את המכנס שלי, מקלל אותו, נכנס לתוך החדר שלי, סוגר את הדלת, מתחיל לצעוק, הוא מביא לי מקל של המטאטא, מתחיל להרביץ. אני הפכתי, מהמיטה שלי, והגנתי על עצמי, מיטה מברזל, הגנתי על עצמי, אחר כך זרקתי המיטה, הרבה ניירות מתחת ל, מזרון,

מתורגמן: למזרון.

העד, מר ח': מתחת למזרון, הרבה ניירות, המון ניירות יש, הפכתי אותו, ובא ש', הפריד אותו ממני, הפריד אותו. זה האירוע, ויצאתי מהבית, מתי שיצאתי, יצאתי מהבית, יש עציץ, זרקתי אותו, העפתי אותו, מרוב העצבים שבתוכי, הוא כל פעם מרביץ לי, מה? אני לא בן אדם? אני גבר, לא ילד פה. הוא, כל הטענות שלו, שהוא מרגיע, איך אתה מרגיע אותי, ואני מתנהג איתך, אתה אבא שלי, אתה צריך לחבק אותי, לחבק אותי, לקחת אותי, הרבה דברים, קשה לי, קשה לי, גברתי, זה עניין משפחתי, באמת אני מקווה שתעזרו לי".

155. בהמשך עדותו, עומת הנאשם עם תלונות הוריו כפי הודעותיהם במשטרה ולפיהן, הוא אחז

שולחן קטן מעץ והשליך אותו על אמו. בעמ' 37 לפרוטוקול, משורה 3 ואילך, השיב הנאשם בהקשר זה כדלקמן:

"העד, מר ח': העניין שלו, לא יודע מה העניין שלו היה, או הכוונה שלו או, שהשולחן הזה דווקא, שולחן כבד, אם הוא פוגע בבן אדם באמת, עם זריקה,

בכוונה או בלי כוונה, אם הוא בא על בן אדם, היה, השולחן הזה, באמת, הבן אדם הוא היה, מת. אבל אם אני הייתי באמת, שאני זרקתי את זה, עושה רק שבר, דבר הגיוני יעני, בן אדם פשוט רוצה, לחשוב הרבה פעמים, אני לא יושן כל לילה, בשביל המחשבות האלה, שאני נכנס בהן, אני רוצה לחזור לאימא שלי, אני רוצה לחבק את אימא שלי, כל פעם שהייתי, שהייתי בבית, הייתי יושן לידה ומחבק אותה, מלטף אותה, עם כל הצעקות שהיה בנינו והוויכוחים שהיו בנינו, אבל זאת אימא שלי, הנשמה שאני נושם, הדם שלה הולך בגוף שלי.

ש: אז מה אתה אומר בעצם? שאין סיכוי שאתה זרקת את השולחן?

ת: אין סיכוי, זה היה מה, מהעצבים שלו, הוא רוצה להגיד שאני זרקתי, והיא, והוא אמר לה תגידי את זה,

ש: למה?

ת: בטח ש, לא יודע, לא יודע.

ש: והיא תגידי את זה, אפילו שאתה הבן שלה?

ת: אם, אם אני הייתי תופס את השולחן, יש, יש זיהוי פלילי, אומרים לזה, זיהוי פלילי, זיהוי פלילי, הם יכולים לקחת תביעות אצבע, שאני תפסתי, מצלמים אותו במקום של האירוע, לא מזיזים אותו ולוקחים אותו למשטרה, הנה, קח, זה השולחן, לא אומרים ככה, מה? למשטרה אין שכל לחשוב? מדינה הזאת".

156. במסגרת חקירתו הנגדית ובהתייחס לאירוע נשוא האישום השני, מחודש אוגוסט 2014,

אישר הנאשם, כי הוא הגיע הביתה, בבית היו אמו, ש' ומ', התגלע ויכוח, הנאשם שהה בשירותים, אביו דחף את הדלת לעברו, הנאשם התעצבן, החל לקלל ולצעוק ובהמשך, אביו תקף אותו עם מקל.

בהקשר זה עומת הנאשם עם האמור בהודעתו במשטרה ולפיו, לא סיפר בהודעתו, כי מ' היה נוכח במקום, אלא אך ש'. בהקשר זה הוא השיב, כי לא מסר את הדברים משום שלא רצה לערב אנשים רבים בסיפור (עמ' 38 לפרוטוקול).

כך גם עומת עם העובדה, כי בהודעתו במשטרה, לא סיפר כלל על עניין השירותים, אלא אך מסר, כי אביו נכנס לחדר. בתגובה מסר הנאשם, כי לא מסר את הדברים במשטרה שכן, לא רצה להזיק לאביו.

כך גם עומת בהקשר זה עם העובדה, כי בהודעתו במשטרה מסר שאביו הכה אותו ברגליו - בעיטות ובידיו - אגרופים, אך לא אמר דבר על מקל. גם בהקשר זה השיב שלא מסר את הדברים, כי לא רצה לגרום לאביו נזק וכי אם היה מספר זאת, היו עוצרים את האב. בהקשר זה בעמ' 40 לפרוטוקול, משורה 22 ואילך, נשאל והשיב הנאשם כדלקמן:

"כב' הש' שטרית: היא אומרת, הבנתי. עכשיו היא אומרת ממילא, בין כה וכה, אתה כבר מזיק לו, כי אתה כבר מספר שהוא תקף אותך, אז אם אתה כבר מספר שהוא תוקף אותך, אז מה זה משנה? למה לא אמרת גם את המקל? הבנת את השאלה, ר' ? אז עכשיו תיתן תשובה.

העד, מר ח' : הבנתי,

מתורגמן: הוא אומר.

כב' הש' שטרית: אז עכשיו, תיתן תשובה.

העד, מר ח' : לא הייתי מעוניין להיכנס, ב, ב, ביותר פרטים, ביותר פרטים, בזמנו, והייתי רוצה, חושב רק ל, להימלט ו, להימלט מהחקירה הזאת, שהייתה שמה. אני רק רציתי לצאת מהחקירה ולסיים עם זה, ולחזור הביתה".

157. בהמשך, עומת הנאשם עם האמור בהודעתו ת/8 בהקשר זה ולפיו, מסר, כי לא תקף את המתלונן, אלא אך הגן על עצמו, זאת בניגוד לעדותו בבית המשפט ולפיה, הוא הרים מיטה. הנאשם עומת עם סתירה זו, אך לא היה בידיו כדי ליתן הסבר בעניין זה (ראה עמ' 41 לפרוטוקול).

158. כך עומת גם עם דברי אמו בהקשר זה בהודעתה במשטרה ולפיהם, הנאשם תפס בקבוק מרצפת החדר והתפרץ לעבר המתלונן, הנאשם שב והכחיש את הדברים (ראה עמ' 42 לפרוטוקול).

בהמשך, השיב הנאשם, כי במשטרה לא שאלו אותו אודות בקבוק הזכוכית. בהקשר זה

עומת הנאשם עם האמור בהודעתו ת/9 והוא שב והכחיש את הדברים.

כך גם עומת עם העובדה שגם ש', גיסו, הפליל אותו בעניין זה והשיב, כי ש' לא רוצה להוציא את חמו, הוא המתלונן, כשקרן.

כך גם עומת עם דברי אחותו נ' בהקשר זה. הנאשם אישר, כי נ' הייתה בבית במועד הרלוונטי, אך לא נכחה באירוע, רק שמעה. הנאשם עומת בהקשר זה עם עדות נ' ולפיו, היא שמעה שבזמן אמת כל המשפחה מדברת על כך שתקף את אביו עם שבר של בקבוק והנאשם השיב בהקשר זה בעמ' 45 לפרוטוקול משורה 3 ואילך כדלקמן:

"ת: כשהעניין חם, והסיפור חם, אז בני אדם ממציאים משהו כדי להרחיק, כדי להרחיק את, בעצם מי שגורם נזק, להרחיק אותו מהבית. ואז אחר כך, ואז מתחרט וחוזר על, על, על הדברים שהיו, אנחנו לא צריכים לערב משטרה ולערב מישהו, אנחנו היינו יכולים לפתור את הבעיה בלי משטרה ובלי מכות ובלי, הרבה דברים, הוא בא, אבא שלי בא לפה ואמר את הדברים האלה, וגם, וחזר ואמר מתי שהאירוע חם, אני אומר, לא, אומר דברים שלא היו גם".

159. בהמשך עומת הנאשם עם העובדה, כי שוטר הגיע לבית בסמוך לאירוע (דו"ח ת/28), הבחין

בשברי זכוכית על הרצפה. בהקשר זה השיב הנאשם, כי לא מנקים את החדר שלו וכשהוא מסיים לאכול, הוא זורק את הצלחות מתחת למיטה וייתכן, כי היה בקבוק שהוא דחף אותו בטעות ברגלו, או צלחת, שנשברו (עמ' 46 לפרוטוקול).

באשר לחלקה של המתלוננת באירוע משנת 2014, מסר הנאשם, כי המתלוננת לא עשתה

דבר, אלא רק זרקה כמה מילים בגלל שביקש כסף מאביו.

160. באשר לאירוע נשוא האישום הראשון משנת 2015, הנאשם אישר, כי מסר בהודעתו את

האמת, אך לא מסר את כל הדברים בפירוט, חתם על הודעותיו מבלי לראות וכאשר בא כוחו הקריא לו את הודעותיו, אמר לו, כי ישנם משפטים הרשומים בהודעות, שלא הנאשם מסר (עמ' 46 לפרוטוקול).

הנאשם אישר, כי באירוע זה, שתי כ - 14 בקבוקי בירה. באשר לבעיית השתייה ממנה סובל הנאשם, העיד הנאשם, כי הוא ביקש ללכת לטיפול להתמכרות לאלכוהול. התקשר בעצמו ללשכת הרווחה ב---, קבע איתם פגישה. הנאשם חזר והבהיר, כי כשהוא שותה ישנן בעיות. הנאשם ניסה לטפל בעצמו בהקשר זה, אך המדינה לא סייעה לו וכי כעת הוא מטופל בעמותת "אפשר". הנאשם המשיך ומסר, כי מיום האירוע ועד היום לא שתי אלכוהול כלל (עמ' 48 לפרוטוקול).

161. הנאשם הזכיר, כי האירוע משנת 2015 החל בשל ויכוח שנתגלע בינו לבין ארוסתו, הוא פנה

לאמו שתטפל בעניין, אך היא לא הסכימה (עמ' 49 לפרוטוקול). הנאשם טען, כי אמו החלה לצעוק עליו משום שהיא חולת סוכרת ועצבנית, הוא צעק עליה, אביו הגיע ושמע את הצעקות, אמר לו לצאת מהבית והנאשם סירב לעשות כן. הנאשם שלל, כי בשלב זה אביו נטל שולחן מפלסטיק והחל להכות אותו ומסר תחת זאת, כי אביו התקשר למשטרה, אך לא מסר זאת במשטרה (עמ' 49 לפרוטוקול).

בהמשך, מסר שאביו הכה אותו באמצעות שולחן פלסטיק על ידיו וגבו, הנאשם תפס את השולחן כדי להגן על עצמו, האם ניגשה למטבח להביא תרסיס, ריססה עליו בזמן שעישן ונשרפו לו השערות בידיים (עמ' 49 לפרוטוקול).

162. יחד עם זאת, מסר, כי פחד להגיד במשטרה שהייתה לו סיגריה ביד כדי שאביו לא יקבל

יותר עונש. הנאשם עומת עם דברי אמו בהודעתה ולפיהם, בייאווה היא ריססה עליו את התרסיס, הנאשם הדליק מצית ואמר לה שמבחינתו, הכל יכול להישרף. הנאשם הכחיש, כי אמר את הדברים הללו.

הנאשם עומת עם הטענה ולפיה, במשטרה הוא מסר, כי עישן סיגריה וכעת הוא מוסר, כי הדליק מצית שכן, אם טוען הוא שאביו תוקף אותו באמצעות השולחן, הרי שלא ייתכן, כי באותה עת הוא מעשן סיגריה. הנאשם חזר

על טענתו ולפיה, האב תקף אותו. כך גם טען, כי במקום היו שולחן מפלסטיק שבור וחפצים שבורים נוספים (עמ' 51 לפרוטוקול).

הנאשם הכחיש, כי שבר חפצים בבית באותו אירוע. בהקשר זה עומת עם העובדה, כי באירוע השני משנת 2014, כשהיה עצבני שבר עציץ והשיב, כי העציץ היה מחוץ לבית.

163. הנאשם הודה, כי זרק את התרסיס K - 300 (עמ' 52 לפרוטוקול). מסר, כי לא ידע היכן פגע

התרסיס. בהקשר זה עומת עם הודעתו ת/17, שם נאמר שזרק כמה דברים ונטל את התרסיס מהאם. בהקשר זה חזר הנאשם על הכחשתו, כאמור. יחד עם זאת, בהמשך, אישר הנאשם, כי הוא נטל חפצים שבאמצעותם היכו אותו וזרק אותם הצידה (עמ' 53 לפרוטוקול).

הנאשם עומת עם העובדה, כי השוטרים שהגיעו לבית מיד לאחר האירוע, הבחינו בשברים של כסאות פלסטיק, אגרטל מחרסניה ושולחן עץ זרוק על הרצפה (הדברים המפורטים ב - ת/1). בהקשר זה אישר הנאשם, כי היה בלאגן בבית (עמ' 54 לפרוטוקול). באשר לשברי הפלסטיק, טען, כי זה מתיישב עם טענותיו בדבר שבירת השולחן מפלסטיק על גבו ע"י המתלונן (עמ' 54 לפרוטוקול). באשר לאגרטל השבור, מסר הנאשם, כי הוא דחף אותו ברגלו על מנת לברוח ולצאת מהמקום.

164. כך גם עומת הנאשם עם העובדה שנמצא במקום שרפרף עץ זרוק, תומכת בסיפור, כי הוא

זרק אותו. בהקשר זה השיב הנאשם (עמ' 55 לפרוטוקול משורה 31 כדלקמן):

"העד, מר ח' : אולי נפל,

ש: על אימא שלך,

ת: נפל, אולי הספרפר נפל, נפל מ, מהבריחה, יעני, היה, וסחבתי אותו,

ש: ואז הוא עף והתרומם באוויר,

ת: עף, הם,

ש: והגיע לאימא שלך, פגע לה בעין?

ת: רגע,

ש: נגד חוקי הפיזיקה? אני מנסה להבין מה הטיעון פה.

ת: איך הם ידעו שהוא עף? בגלל שאבא שלי אמר להם, שהוא העיף אותו, נכון או לא?

ש: אני לא שואלת איך השוטרים ידעו, אני, אימא שלך ראתה

שהעפת עליה שרפרף וגם אבא שלך ראה שהעפת שרפרף
על אימא שלך, ואני אומרת לך,

ת: אני אומר לך,

ש: זרוק,

(מדברים ביחד)

ת: שזה, הדבר הזה לא נכון,

ש: בסדר.

ת: בכלל לא נכון".

165. בהמשך נשאל הנאשם מדוע שהוריו יעלילו עליו את העלילות כפי שמסרו בהודעותיהם

במשטרה והוא השיב, כי הם כעסו, דיברו בעצבים ורצו להיפטר ממנו (עמ' 56 לפרוטוקול).

עוד עומת הנאשם עם תגובתו למעצרו ב - ת/13 ולפיה, אמר "אני יודע מה עשיתי, ואני לא התכוונתי".
הנאשם אמר, כי לא הודה בתגובה זו במעשים וכי כאשר מתרגמים את הדברים מהשפה בה דיבר, הרי שהדברים
מקבלים משמעות אחרת (עמ' 57 לפרוטוקול).

166. הנאשם חזר והכחיש, כי הוא היכה את אביו בבעיטות ובדחיפות וכי יכול להיות שאביו

קיבל מכה, כאשר חנק אותו ואמר: "אולי קיבל מכה, מתי שחנקו אותי, מתי שחונקים בן אדם, הוא
מתחיל לעשות בידיים ככה...", (הנאשם הדגים תנועות באמצעות ידיו). בהקשר זה הבהיר הנאשם, כי התכוון
לכך שאמו חנקה אותו ויכול להיות, כי כאשר נחנק, הוא עשה תנועות עם ידיו ורגליו ופגע באביו.

167. בהמשך עומת הנאשם עם כך שכאשר אביו ביקש לבטל את תלונתו, הוא אמר שהנאשם

מתחרט על מה שעשה לו. בהקשר זה עומת הנאשם עם הסוגיה מדוע עליו להתחרט אם לא עשה דבר.
בהקשר זה השיב הנאשם, כי אפילו שהוא לא טועה, הוא מתנצל בפני הוריו וגם אם רק הרים עליהם קול (עמ'
59 לפרוטוקול).

דין והכרעה:

168. כאמור, כתב האישום כולל בחובו שני אישומים, במסגרתם יוחסו לנאשם העבירות

כדלקמן:

אישום ראשון:

עמוד 43

חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפה סתם.

אישום שני:

תקיפה סתם וניסיון לתקיפה סתם.

169. עניינו של האישום הראשון הינו, אירוע ולפיו, על פי הנטען, ביום 29.4.15, התגלע ויכוח בין

הנאשם לבין המתלוננת, במהלכו הנאשם החל לצעוק על המתלוננת ולקלל אותה. המתלוננים ביקשו מהנאשם שיעזוב את הבית, הוא סירב לעשות כן, החל להשתולל ולהשליך חפצים שונים. המתלונן ניסה להרגיע את הנאשם, אך הנאשם דחף אותו ובעט בו. בשלב מסוים ולאחר שהנאשם פגע בכתפה באמצעות ריהוט מפלסטיק שהשליך לעברה, נטלה המתלוננת תרסיס וריססה מתוכו לכיוון הנאשם. הנאשם אמר למתלוננת שאם כך "ישרוף הכל", הדליק מצית. בשל כך נשרפו שערות ידיו. לאחר מכן, הנאשם המשיך להשליך חפצים לעבר המתלוננים, חטף מידי המתלוננת את התרסיס והשליך אותו לעברה. אז נטל הנאשם שרפרף עשוי עץ והשליך אותו לעבר המתלוננת. השרפרף פגע בפניה של המתלוננת אשר נפלה והחלה לדמם כשהיא נאנקת מכאבים.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרם למתלוננת שבר בארובת עין שמאל, היא הובהלה לבית החולים ונותחה ביום 4.5.15.

170. במסגרת האישום השני, מיוחס לנאשם אירוע מיום 15.8.14, אשר התרחש בבית

המתלוננים ב--- ולפיו, במועד זה התגלע בין הנאשם לבין המתלוננים ויכוח בענייני כספים. המתלוננים ניגשו לנאשם וניסו להרגיעו, בעוד הנאשם דחף את המתלונן וניסה לתקוף אותו באמצעות שבר בקבוק זכוכית. באותה עת שהה בבית המתלוננים חתנם, ש' נ', אשר ביחד עם המתלוננת הפריד בין הנאשם לבין המתלונן.

171. המארג הראיתי להוכחת המיוחס לנאשם במסגרת האישום הראשון, נסמך על מספר

אדנים ראיתיים, שונים ומאובחנים העולים בקנה אחד זה עם זה ומחזקים האחד את רעהו ויש בהם כדי להוכיח ברף ההוכחה הנדרש בפלילים, כי הנאשם ביצע את המעשים המיוחסים לו בהקשרו של אישום זה.

172. האדן הראשון עניינו, עדות המתלונן, א' ח'. עדות מתלונן זה בבית המשפט

פורטה בהרחבה בליבת הכרעת דין זו ואין לי אלא להפנות לאמור שם.

בקליפת אגוז יצוין, כי באירוע נשוא האישום הראשון, שמע את הנאשם מקלל בקול רם

וצועק, יכול להיות שהנאשם התחיל להסתובב בבית, נגע בדברים מסוימים והפיל אותם. לפני שהנאשם החל להשתולל, המתלונן התקשר למשטרה והזעיק אותה. במהלך שיחתו עם המשטרה, שהה העד במרפסת הבית וכאשר חזר לסלון, הבחין ברעייתו, המתלוננת, שוכבת על הרצפה עם דם ושולחן עץ לידה. המתלונן לקח אותה לטיפול רפואי והדגיש, כי לא ראה ממש שהנאשם אוחז בשרפרף העץ ותוקף את המתלוננת והוא ניחש שכך קרה.

173. בנסיבות אלה, הוכרז העד כ"עד עוין" והודעותיו במשטרה הוגשו וסומנו במאוחד ת/4, תוך

שהובהר, כי הודעות אלה מתקבלות בהתאם להוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות ובכפוף להוכחת התנאים המצטברים לקבילות אמרות אלו, כקבוע בסעיף זה.

סעיף 10א' לפקודת הראיות קובע כדלקמן:

"(א) אמרה בכתב שנתן עד מחוץ לבית המשפט תהיה קבילה כראיה בהליך פלילי אם נתקיימו אלה:

(1) מתן האמרה הוכח במשפט;

(2) נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו;

(3) העדות שונה, לדעת בית המשפט, מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה או טוען כי אינו זוכר את תכנה.

•
•
•

(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.

(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה."

174. עיון בהודעותיו של המתלונן בהקשרו של האישום הראשון במסגרת ת/4 (מיום 29.4.15,

שעה 20:40, מיום 2.5.15 ו - 20.6.15), מלמד, כי עדותו זו של המתלונן בבית המשפט, סותרת סתירה מהותית את האמור בהודעותיו של המתלונן במשטרה, כמפורט לעיל, באשר להתרחשות האירועים באירוע מיום 29.4.15. כך לדוגמא, בהודעתו בסמוך לאחר התרחשות האירועים, מיום 29.4.15, שעה 20:40 במיון בבית החולים "האנגלי", משורה 10 ואילך, מסר המתלונן כדלקמן:

"והוא ממשיך לקלל ולצעוק ואף קילל אותי כל הזמן כאשר אני אומר לבן שלי ר' תצא מהבית ואז ר' אמר שהוא לא יוצא והחל לשבור דברים בכל הבית וזרק כסאות ושולחנות והעיף דברים מהחלון ותוך כדי הוא מגיע אלינו ובא לתקוף אותי ואת אשתי א' בידיים וגם זרק עלינו שולחן מעץ וכסאות פלסטיק ואגרטל חרסינה כאשר ר' עומד ליד הדלת של הכניסה בתוך הבית בשלב זה הוא זרק שולחן קטן עשוי מעץ כבד לעבר אשתי א' אשר עמדה בסלון והשולחן שר' ראיתי שהוא זורק לעבר שלה פגע בה בראש שלה ואשתי א' שכובה מיד (כך

במקור - הערה שלי - י.ש) מדממת בסלון וניגשתי אליה כאשר אני מרים אותה מהריצפה ושמתי עליה מגבת בפנים כי היה לה חתך באזור גבה שמאל אשר ירד משם דם ובעין השמאלית התנפחה לה והתקשרתי למשטרה וכשהילד שלי ר' הבין שאני מתקשר למשטרה ברח מהבית... ואתם המשטרה הגעתם לבית וראיתם את אישתי והבלגן בבית ואני ברכב שלי לקחתי את אישתי א' לטיפול רפואי בבית החולים האנגלי...".

175. כך בהודעתו הנוספת מיום 2.5.15 (תחת אזהרה), משורה 6 ואילך, סיפר המתלונן אודות

התרחשות האירועים באירוע מיום 29.4.15 וכדלקמן:

"אני כבר מסרתי עדות אבל אני רוצה לספר לך מה שהיה מהתחלה...לפני שנכנסתי לבית שמעתי את הצעקות של הבן שלי ר' , היה צועק בקול, רם, אני מכיר את ר' כל יום עושה בעיות במשך כשנה ואני התלוננתי עליו במשטרה מספר פעמים, ר' שותה אלכוהול בצורה מוגזמת וכל הזמן שתי ומתנהג בצורה אלימה...נכנסתי לבית וראיתי אותו עומד בסלון צועק על אימא שלו ומקלל אותה ביקשתי ממנו להירגע, הוא המשיך (כך במקור - הערה שלי - י.ש) לצעוק על אימא שלו ולקלל אותה בצורה מוגזמת.....ואז אני ביקשתי ממנו להירגע, שלא יקלל את אימא שלו ואז הוא יצא למרפסת ולקח את הגריל של הגחלים וזרק אותו למטה לחצר הבת ואמר לה תרדי תביאי את הגריל לך למטה בצעקות, לא יודע מה קרה לגריל, אני שוב ביקשתי ממנו להפסיק להשתולל והוא לא נענה לבקשות שלי בתגובה התחיל לקלל אותי.... דחף אותי עם ידיו תוך כדי שהוא מקלל אותי והתיישב על המיטה שלו שנמצאת בסלון, אני התקרבתי אליו כדי לדבר אתו ואז הוא בעט בי ופגע ברגלי הימנית אך לא נפגעתי, ואז אימא שלו באה אליו ודחף אותה כמעט נפלה כי זזה לאחור כמטר, תוך כדי שהוא מקלל אותה ולקח שולחן קטן מפלסטיק וזרק אותו לעבר אימא שלו ופגע בכתף של אימא שלו אני לא זוכר אם זה ימין או שמאל, ואז אימא שלו לקחה את התרסיס של 300K והתיזה עליו כדי להרגיע אותו...ותוך כדי שהיא ריססה לעברו לא לעבר הפנים שלו ואז הוא הדליק את המצית שהיה ברשותו תוך כדי כך שהוא אומר אם כך שהכול יעלה באש ואז מהלהבות נשרפו השערות בידו לקח את התרסיס מידה של אימא שלו בכוח ואמר עכשיו אני אשרוף אתכם והתיז לבר אימא שלו וניסה להדליק את המצית אך לא הצליח ניגש לדלת הכניסה של הבית ובידו החזיק את התרסיס וזרק כל מה שבא לידו, זרק כיסאות ושולחנות לכל עבר אך לא לכוון שלנו וכתוצאה מכך נשברו הכיסאות מפלסטיק עת שפגעו בקיר, כשהגיע לדלת זרק את התרסיס שהיה לו ביד לעבר אימא שלו ופגע באימא שלו אני לא זוכר היכן בגוף שלה כי הייתה ממשם מהומה בבית מהתנהגות שלו, ולאחר שזרק את התרסיס לעבר אימא שלו תפס שולחן קטן מעץ וזרק אותו לעבר אימא שלו ופגע בפנים שלה וצעקה מכאבים ונפלה לרצפה ודם רב ירד לה מהפנים וראיתי שהיא נפגעה קשה בעין שמאל שלה ואני

התקשרתי לאמבולנס ולפני כן אני גם התקשרתי למשטרה מתחילת המקרה והשוטרים הגיעו יחסית מהר, ר' שמע אותי עת שהתקשרתי למשטרה ואף אמר תזמינו משטרה לא מעניין אותי, כאשר אה ת אימא שלו נופלת ומדממת הוא ברח מהבית..." (כך במקור - הערה שלי - י.ש).

176. בהמשך עומת המתלון עם טענות הנאשם ולפיהן, הוא תקף את הנאשם, הרביץ לו עם

שולחן מפלסטיק ושבר את השולחן על ידיו וגבו של הנאשם. בתגובה השיב המתלון, **"לא נכון הוא שבר אותו שולחן כפי שסיפרתי לך מקודם, תפס את השולחן הזה ושבר אותו, זרק אותו על שולחן אחר ושבר אותו"**. בהמשך עומת המתלון עם טענות נוספות ולפיהן, הנאשם תפס את השולחן כדי להגן על עצמו עת שתקף אותו המתלון עם השולחן והמתלון הכחיש זאת. כך עומת עם הטענה ולפיה, כאשר הנאשם ניסה לקחת ממנו את השולחן, אימא שלו הגיעה עם התרסיס וריססה אותו והשיב: **"ממש לא נכון היא אכן הגיע עם התרסיס כדי להרגיע אותו שיפסיק להשתולל ואז הוא לקח ידה את התרסיס"**. כך גם עומת עם הטענה, כי המתלוננת אמרה לנאשם, כי היא רוצה לשרוף אותו והמתלון השיב, כי היא אמרה את הדברים כדי שהנאשם יירגע ולא ממש רצתה לשרוף אותו וחשבה, כי אם תגיד כך הוא יפסיק להתנהג באלימות. עוד מסר, כי לא ראה את הנאשם שותה אלכוהול בבית אבל הנאשם תמיד מביא לבית בירות וויסקי. המתלון מסר, כי כל שהוא מבקש הוא שבנו יקבל טיפול רפואי בהתאם, הוא אינו מחפש להענישו, אלא שיחזור למוטב ויפסיק לשתות אלכוהול.

177. בהודעתו הנוספת מיום 20.6.15, ביקש המתלון לבטל את התלונה שהגיש כנגד הנאשם

ומסר, כי הנאשם עצור בעקבות התלונה שהגיש, הוא חושב שהנאשם קיבל כבר את עונשו בזה שנעצר וכי הנאשם מתחרט על מה שעשה לו, הוא בנו, רוצה לתת לו הזדמנות להתחיל דף חדש ביחסים כפי שהוא מבטיח כעת, מבקש שהבן ישתחרר, לא מרגיש מסוכנות מצד הנאשם כלפיו וכי כל מה שהוא אומר, זה מרצונו הטוב והחופשי.

178. בנסיבות אלו, עלינו לבחון האם אמרות בכתב שנתן המתלון מחוץ לבית המשפט, קבילות

כראיה בהתאם לתנאים המצטברים הקבועים בסעיף 10א' לפקודת הראיות.

באשר לתנאי הראשון ואשר עניינו, מתן האמרה הוכח במשפט - הרי שבהקשר זה העידו השוטרים גובי ההודעות כפי שפורטו בהרחבה לעיל במסגרת סקירת ראיות הצדדים ואשר מעדויותיהם עלה, כי השוטרים אישרו שהדברים המופיעים בהודעות המתלון, הם הדברים שמסר, כהווייתם. ראה בהקשר זה עדות אבי טולדנו (שגבה את הודעת המתלון מיום 29.4.15), עדות רס"ב סאלח גדיר שגבה את הודעת המתלון מיום 2.5.15 והודעת המתלון מיום 20.6.15, שפורטו בהרחבה לעיל. לעדויות השוטרים נתייחס עוד בהמשך הכרעת דין זו.

באשר לתנאי השני ואשר עניינו, כי נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות

לחקרו - ברי הוא, כי תנאי זה מתקיים בענייננו. המתלון הינו עד במשפט, העיד, עמד על דוכן העדים וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו כנדרש וכדבעי.

באשר לתנאי השלישי ואשר עניינו, כי העדות שונה מן האמרה בפרט מהותי, או העד מכחיש את תוכן האמרה, או טוען כי אינו זוכר את תכנה - ברי הוא, כי גם תנאי זה מתקיים בענייננו. בניגוד לעדותו בבית המשפט ולפיה, העד לא ראה במו עיניו את הנאשם זורק את שרפרף העץ לעבר אמו ופוגע בה, אלא הסיק את הדברים כאשר במהלך פגיעתה באופן כלשהו, שוחח במרפסת עם המשטרה, הרי שבהודעותיו במשטרה כפי שפורטו לעיל, גולל העד באופן מפורש כיצד ראה במו עיניו את אירוע הפגיעה, את השלכת השרפרף מעץ ע"י הנאשם לעבר האם ופגיעה בעינה, את מהלך האירועים הכולל כפי שפורטו לעיל ולפיכך, נמצאנו למדים, כי העד סותר בעדותו בבית המשפט את אמרותיו בהודעותיו במשטרה בפרטים מהותיים ונדמה, כי אין צורך להכביר מילים בהקשר זה.

179. לאחר שבחנתי באופן בלתי אמצעי את עדותו של המתלונן כפי שזו באה בפני, הרי שרואה

אני להעדיף את אמרות החוץ של העד כפי הודעותיו במשטרה אשר פורטו בהרחבה לעיל, על פני עדותו בבית המשפט. במהלך כל עדותו, כפי שאף היא פורטה בהרחבה בליבת הכרעת דין זו, ניכר היה באופן ברור ואשר אינו משתמע לשתי פנים, כי העד, אביו של הנאשם, מנסה בכל דרך לסייע לו, למזער ממעשיו והוא אף חזר ואמר שכל תכליתו הייתה שהנאשם יקבל טיפול לבעיית השתייה ממנה הוא סובל וכי לא היה מעוניין, כי יענש.

לא זו אף זו, הרי שבמסגרת עדותו בבית המשפט, כפי שפורט בהרחבה לעיל, המתלונן אף אישר את חלק מהדברים שמסר בהודעותיו במשטרה. כך לדוגמא אישר המתלונן, כי כאשר חזר הביתה, שמע את הנאשם מקלל בקול רם וצועק. כך לדוגמא, מסר המתלונן, כי יכול להיות שאמר את המצוין בהודעתו ולפיו, הנאשם שבר דברים בבית זרק כיסאות ושולחנות, אך ציין בהקשר זה, כי הדברים אינם מדויקים וכי יכול להיות שהנאשם התחיל להסתובב בבית, נגע בדברים מסוימים והפיל אותם. עם כל הכבוד, אינני נותנת אמון בניסיונו זה של העד למזער ממעשי הנאשם. ניכר היה, כי העד מנסה "להלך בין הטיפות" ולנסות ליישב בין הדברים שמסר בהודעותיו במשטרה לבין עדותו בבית המשפט ובלבד שימזער את הדברים ויסייע לבנו ככל שניתן.

180. כך לדוגמא, בעדותו בבית המשפט, אישר העד, כי הנאשם זרק דברים, אך ציין, כי לא ראה

ספציפית שהשולחן פגע במתלוננת באופן ישיר. מנגד אישר, כי ראה שהנאשם זרק תרסיס שאחז בידו לעבר אמו (עמ' 30 לפרוטוקול). ניכר היה, כי העד מנסה לסייע לבנו ככל הניתן בהתייחס לאירוע החמור, הוא אירוע השלכת שרפרף העץ לעבר המתלוננת ופגיעתו בה ובהקשרו של אירוע זה, עמד על הדברים, כי לא ראה את אקט השלכת השולחן ואף ציין, כי יכול ודמיין לעצמו דברים.

181. כאשר עומת העד עם הדברים שמסר בהודעתו השניה מיום 2.5.15, אשר פורטו בהרחבה

לעיל, אמר: **"בסדר. קרה בצורה, לא בצורה המחריפה שאת מספרת ורוצה להדגיש על זה. זה קרה בצורה מסוימת. וזה לא מקובל בכל בית וקרה"**. מהאמור לעיל עולה, כי המתלונן ניסה מחד, ליישר קו ולאשר את הדברים שאמר בהודעתו במשטרה ומאידך, כאמור, ניסה למזער מן הדברים וביתר שאת, באשר לאירוע החמור יותר, כדי להפחית מחומרתם ובהתאמה, אף להפחית מהעונש אשר עלול בנו לקבל, ככל שיורשע בביצוע מעשים, כאמור.

דברים אלו והתרשמות זו עוברים כחוט השני לאורך כל עדות המתלונן, אשר פורטה בהרחבה לעיל ואין לי בהקשר זה, אלא להפנות לסקירת כל עדותו בבית המשפט כפי שפורטה בליבת הכרעת דין זו.

182. מעבר לאמור, הרי שהאמור בהודעותיו של המתלון במשטרה, אל מול עדותו בבית

המשפט, מקבל עיגון ותיסוף ראייתי מדו"ח הפעולה ת/1, מאת השוטר רס"ר הקר שמעון, אשר ממנו עולה, כי הוא הגיע ביום 20.4.15 בשעה 20:00 לבית המתלוננים יחד עם אבי טולדנו, כאשר התקבל דיווח ראשוני על בן שתקף את אביו ואת אמו. כאשר הגיעו לבית, חברו השוטרים למודיע, המתלון, המתלון מסר, כי בנו בשם ר', תקף אותו ואת אשתו א' ואשתו אף נפצעה בראשה בצד שמאל וזקוקה לטיפול רפואי.

אמרותיו אלו של המתלון לשוטרים שהגיעו למקום, עולות כדי אמרות "רס גסטה" ו"אמרת קורבן של אלימות" בהיות המתלון אף הוא נפגע עבירה, אשר כלפיו נקט הנאשם באלימות כפי העולה מהודעותיו במשטרה, והכל בהתאם להוראות סעיפים 9 ו-10 לפקודת הראיות.

המושג "רס גסטה" משמש אכסניה לקבוצת אמרות המוכרות כחריגים לכלל הפוסל עדות מפי השמועה. המכנה המשותף המאגד אמרות אלו לקבוצה אחת נעוץ בכך שעל פי היכולת לסמוך על אמיתותן, קרובות הן יותר ל"עדות מקור" מאשר ל"עדות מפי השמועה" ועל כן, ניתן להעביר לעניין את נקודת הכובד מעניין הקבילות לשאלת המשקל. הטעם העומד בבסיס החריג נעוץ בכך שמדובר באמרות שעל פי טיבן יש יסוד להנחה שתוכן אמת. תווי אופי אלה מעמידים את האמרות "בחזקת אמת" ופותחים את הדרך בפני קבילותן כראיה לכאורה לאמיתות תוכן, כאשר מרכז הכובד מוסט לדיון במשקלן הראייתי. הוא הדין באשר ל"אמרת קורבן של אלימות" כאשר תכליתה לפתוח פתח להוכחת אמרת חוץ של קורבן של מעשה אלימות כחריג לכלל הפוסל עדות מפי השמועה. טעם זה הינו כפול. הפן האחד נעוץ בהנחה שקורבן של אלימות אינו משקר באמרה המתייחסת לנסיבות מעשה האלימות כאשר זו נעשית על ידו בנסיבות המפורטות בסעיף והפן האחר נעוץ בתקנת הציבור המצדיקה ומחייבת כאחד שמירה על כל "שריד הוכחה" שבנסיבות אין מקום לחשוד בו שהוא כוזב. ראה בהקשר זה ספרו של כב' השופט קדמי **"על הראיות", חלק שני, הדין בראי הפסיקה**, מעמ' 587 ואילך.

183. אמרותיו של המתלון כפי שהן מקבלות את ביטוין בדו"ח הפעולה של השוטר האקר ת/1

ובדו"ח דיווח אירועים למשלט צפון, ת/5 (ראה עמ' 1 ועמ' 3 לדו"ח), עולות כדי אמרות אשר נוכח טיבן ומהותן הינן "רס גסטה" וכן אמרות קורבן למעשה אלימות ולפיכך, יש בהן כדי להוות חיזוק לאמרותיו של המתלון במסגרת הודעותיו במשטרה, לעלות בקנה אחד עמן ולהוסיף להן נופך של אמת.

184. חיזוק נוסף לאמור בהודעות המתלון אל מול עדותו בבית המשפט נמצא בתוכנו של דו"ח

הפעולה ת/1 מאת השוטר שמעון האקר, אשר הגיע לבית יחד עם השוטר אבי טולדנו, הבחין, כי במקום ישנו אי סדר, על הרצפה בכל רחבי הכניסה והסלון ישנם שברים של כסאות פלסטיק, אגרטל מחרסינה, שולחן עץ זרוק על הרצפה, בגדים ובדים מפוזרים וכתם דם על הרצפה באזור הסלון. במצב הבית כפי שניבט ועולה מדו"ח השוטר האקר כמפורט לעיל, יש כדי לעלות בקנה אחד עם האמור בהודעותיו של המתלון במשטרה, לחזקן ולהוסיף להן נופך של אמת. כך לדוגמא הדברים נכונים באשר לשברים של כסאות פלסטיק אשר המתלון מסר בהודעותיו, כי הנאשם הוא זה שהשליך ושבר אותם, אגרטל מחרסינה, שולחן עץ זרוק, אשר בהחלט עולה בקנה אחד עם הטענה בדבר השלכת שולחן/ שרפרף העץ על המתלוננת והפגיעה בה, ראיות חפציות ויזואליות, העולות בקנה אחד עם האמור בהודעותיו של המתלון כפי שפורטו לעיל.

185. חיזוק נוסף לדברי המתלון כפי הודעותיו במשטרה נמצא בשיחתו מיום האירוע, 29.4.15,

למוקד 100 המתועדת בדיסק ת/6, ובתמלול קלטת ת/7 מאת רס"ב ואיל אדביה. בשיחה (הראשונה), אשר המתלון בעדותו אישר, כי הוא הדובר בה, מוסר העד, כי הבן שלו מופרע, כל הזמן הם מגישים תלונות, עכשיו הוא עושה בעיות, מקלל אותי ואת אמא שלו, שובר בבית והורס בבית עכשיו וכי הוא רוצה ניידת. המתלון מוסר את אזור מגוריו, את שמו המלא ואת מספר הטלפון שלו. כן מסר המתלון, כי הנאשם יוצא עכשיו עם הטרקטורון. למען השלמת התמונה יוער, כי בתמלול ת/7, מתומללת גם השיחה הנוספת.

באמרותיו אלו של המתלון למוקד 100 בזמן אמת, בסמוך לאחר התרחשות האירועים, יש כדי לעלות בקנה אחד עם האמור בהודעותיו בדבר התנהגות הנאשם, אמרות אשר עולות עם התמונה המפורטת בהודעות המתלון ומחזקות את האמור שם. אכן, בשיחתו למוקד 100 לא פירט המתלון, כי הנאשם פגע באמצעות השרפרף באמו, אבל מהשיחה עולה, כי הנאשם מקלל, שובר בבית, הורס דברים, תמונה העולה בקנה אחד עם חלק מהתרחשות האירועים כפי שהדבר מקבל ביטוי בהודעות המתלון ופחות עם התרחשות האירועים כפי שהיא מגוללת בעדותו בבית המשפט.

186. חיזוק נוסף לאמור בהודעות המתלון, נמצא בהתנהגות הנאשם לאחר התרחשות

האירועים. כאמור, כפי העולה מהודעת המתלון וכפי שאף הנאשם הודה במסגרת עדותו, הרי שהנאשם עזב את בית ההורים לאחר התרחשות האירועים נשוא האישום הראשון.

באשר להתנהגות מפלילה של נאשם לאחר מעשה, ראה ספרו של כב' השופט קדמי **"על הראיות", חלק ראשון, הדין בראי הפסיקה**, מעמ' 312 שם נקבע, כי מדובר בהתנהגות שיש בה ביטוי חיצוני לתחושת אשמה ורואים התנהגות כזו כ"ראיה נסיבתית" לחובתו של הנאשם. ראיה נסיבתית זו עשויה להצטבר לראיות האחרות ולהשלים את הדרוש לביסוס הרשעה.

דוגמאות של התנהגות מפלילה לאחר מעשה, אשר הפסיקה ראתה בסיוע הינן, הימנעות מפניה למשטרה כפי שניתן היה לצפות מאדם סביר בנסיבות, בריחה מבוהלת לחו"ל סמוך לאחר ביצוע העבירה, הימנעות מהתייצבות לחקירה בידעין כשהמשטרה דורשת זאת, בריחה מפני חוקר משטרה המגיע לאחר מעשה למקום עבודת נאשם, בריחה ממקום ביצוע שוד עם בוא המשטרה, הימצאות באזור שומם סמוך לאחר ביצוע שוד ועוד.

במקרה דנן, הרי שהנאשם ברח מבית הוריו מיד לאחר האירוע, התנהגות מפלילה לאחר מעשה, אשר יש בה כדי להוות ביטוי חיצוני לתחושת אשמה. אם אכן התרחשות האירועים הייתה כפי גרסת הנאשם אליה אתייחס בהמשך, או למצער, כפי עדותו של המתלון בבית המשפט, בשונה מהודעותיו במשטרה, מהן עלה, כי הנאשם כלל לא תקף את הוריו, אף לא שבר חפצים במפגיע, הרי שברי הוא, כי על רקע זה לא היה לנאשם סיבה של ממש להימלט באבחה אחת מבית הוריו. התנהגות זו של הנאשם, בסמוך לאחר התרחשות האירועים וביתר שאת, שעה שפגע בראשה של המתלוננת באמצעות שרפרף העץ והיא החלה מדממת, יש בה כדי להוות ראיה נוספת ומחזקת למארג הראיות הכולל ולעלות בקנה אחד עם התרחשות האירועים כפי שהיא מפורטת בהודעות המתלון במשטרה, זאת בשונה מעדותו בבית המשפט.

187. לא זו אף זו, הרי שגרסתו של המתלון באשר להתרחשות האירועים כפי הודעותיו

במשטרה, זאת בשונה מעדותו בבית המשפט, מקבלת את עיגונה ותיסופה הראייתית בהודעות המתלוננת עצמה

במשטרה, אף זאת בשונה מעדותה בבית המשפט.

188. כאמור, במסגרת עדותה בבית המשפט ובהקשרו של האירוע נשוא האישום הראשון, העידה

המתלוננת, כי בינה לבין הנאשם נתגלע ויכוח במהלכו השניים צעקו זה על זה, המתלונן הגיע ושמע את הנאשם צועק, המתלונן היכה את הנאשם והתקשר למשטרה לאחר שהמתלוננת אמרה למתלונן לעשות כן, כדי שייקחו את הנאשם למשטרה שכן, הוא שותה. כן העידה, כי הנאשם החל לצעוק על המתלונן ולקלל את אלוהים, המתלוננת הביאה תרסיס, ריססה את הנאשם במשך יותר מ- 10 דקות שכן, רצתה לשרוף אותו. הנאשם לקח את התרסיס וזרק אותו. אחר כך אחז בשולחן הקטן שהרימה המתלוננת שכן, המתלוננת רצתה להכות את הנאשם באמצעותו. הנאשם משך מצד אחד, המתלוננת משכה מהצד השני בשולחן, הנאשם עזב את השולחן ויצא וכך, השולחן הכה בפניה של המתלוננת והיא נפגעה (ראה עמ' 31 לפרוטוקול).

189. נוכח תוכן עדותה של המתלוננת כמפורט לעיל ובזיקה לאמור להודעותיה במשטרה,

הוכרזה המתלוננת כ"עדה עוינת" והודעותיה הוגשו בהתאם להוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות והוכחת תנאי הקבילות המצטברים הקבועים בסעיף זה (הוגשו וסומנו ת/22, ת/23, ת/24, ת/25).

בהודעתה ת/23 אשר נגבתה ביום 29.4.15, בשעה 22:00 בבית החולים "האנגלי" ע"י רס"ב סאלח גדיר, מסרה המתלוננת, כי הבן שלה ר' אמר לה שהוא רוצה כסף...הוא היה שתי עם ריח של שתייה חריפה, התעצבן, דחף אותה ואת אביו וזרק לעברה שולחן קטן ופגע בעינה עם השולחן הקטן ובעט בה. המתלוננת נפלה על הרצפה והתעלפה, לא יכלה לעשות דבר ובעלה התקשר למשטרה. כאשר הנאשם שמע את אביו מזמין משטרה, הוא ברח מהבית. המתלוננת הוסיפה, כי זו לא הפעם הראשונה שהנאשם תוקף אותה וכך עשה גם בעבר מספר פעמים והיא התלוננה במשטרה. עוד ציינה, כי הנאשם שותה אלקוהול. בשלב זה הופסקה עדותה, שכן היה צורך להעבירה לבית החולים רמב"ם באמצעות אמבולנס. במעמד זה ציין השוטר גדיר, גובה ההודעה, כי הוא מבחין בעין נפוחה ופצועה באופן קשה בצבע כחול, ורוד ושריטות מסביב לעין שמאל.

בהודעתה הנוספת של המתלוננת מיום 4.5.15 (ת/24), מסרה המתלוננת, כי פגיעתה בעין נגרמה כאשר הנאשם זרק עליה שולחן קטן בשל סכסוך שנתגלע ביניהם, הוא שתה הרבה בירות, הנאשם היה צמוד אליה במרחק של כחצי מטר, אפילו פחות, לקח שולחן קטן מעץ כמו שרפרף ששמים עליו מאפרה וכוסות לקפה, אמר לה תתרחקי ופתאום בלי להרגיש, זרק את השולחן. אולי לא בכוונה אך פגע בה בפניה בעין, היא נפלה והוא ברח.

בהודעתה הנוספת מיום 20.6.15 (ת/25), ביקשה המתלוננת לבטל את התלונה שהגישה כנגד בנה, ביקשה, כי ישתחרר, ציינה, כי הנאשם הביע חרטה על מה שעשה לה ולבעלה, התנצל והבטיח להתייחס אליהם בכבוד ולא יחזור על המעשים שבגינם נעצר. המתלוננת ביקשה לתת לנאשם הזדמנות לשקם את יחסיו כלפי הוריו, ביקשה שלא להמשיך את ההליכים כנגדו בבית המשפט, לשחררו כדי שיחזור לחיות עמם. עוד ציינה, כי הוא נשאר הבן שלהם והיא ובעלה לא יוותרו עליו. כן מסרה, כי כל מה שהיא אומרת הוא מרצונה הטוב והחופשי.

190. התנאים המצטברים לקבילות אמרת עד מחוץ לבית המשפט, בהתאם להוראת סעיף 10א'

לפקודת הראיות אשר פורטו בהרחבה בעניינו של המתלונן, יפים גם בעניינה של המתלוננת. גם בעניינה של

מתלוננת זו, מתן האמרה הוכח במשפט, שעה שהשוטרים, גובי ההודעות, רס"ב סאלח גדיר ורס"ב אשר יפרח, העידו בבית המשפט ומסרו בעדויותיהם, כי רשמו את הדברים שמסרה המתלוננת כהווייתם. לעדויותיהם של אלה אתייחס בהמשך הכרעת דין זו.

ברי הוא, כי נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו - שעה שהמתלוננת העידה בבית המשפט ונחקרה כנדרש וכדבעי.

העדות שונה מן האמרה בפרט מהותי או העד מכחיש את תוכן האמרה, או טוען, כי אינו זוכר את תוכנה - הרי שגם תנאי זה מתקיים בענייננו, שעה שהמתלוננת תיארה בעדותה בבית המשפט תרחיש עובדתי באשר להשתלשלות האירועים באירוע מיום 29.4.15, שונה בתכלית מתרחיש האירועים כפי שהוא מקבל את ביטוי בהודעותיה במשטרה אשר פורטו לעיל, כך גם הדברים שמסרה בעדותה בבית המשפט, שונים באופן מהותי, קטגורי וחזיתי עם האמור בהודעותיה וביתר שאת, באשר לאירוע נשוא פגיעתה בעין, שעה שבהודעותיה מסרה ב"רחל בתך הקטנה", כי הנאשם זרק לעברה את השרפרף (אף שהיה במרחק לא גדול ממנה), השרפרף פגע בעיניה וגרם לה את הפגיעה האמורה.

בנסיבות אלו, הרי שהתנאים המצטברים הקבועים בסעיף 10א' לפקודת הראיות, התקיימו בענייננו.

191. לאחר שבחנתי באופן בלתי אמצעי את עדות המתלוננת כפי שזו באה בפני במסגרת עדותה

בבית המשפט, אל מול האמור בהודעותיה במשטרה, רואה אני להעדיף את אמרות החוץ של המתלוננת כפי הודעותיה במשטרה, על פני עדותה בבית המשפט.

כפי שקבעתי בענייניו של המתלונן, הרי שגם בעניינה של המתלוננת, התרשמתי, כי היא מנסה בכל דרך לסייע לנאשם, למזער ממעשיו, להטיל את האשמה עליה ועל המתלונן ולחלצו מהמעשים ובהתאמה, מעונש צפוי, בכל מחיר ולפיכך, עדותה בבית המשפט אינה מהימנה.

192. האמור בהודעותיה של המתלוננת מקבל את חיזוקו ותיסופו הראייתי ממקורות ראייתיים

שונים ומאובחנים אשר יחדיו מניחים מארג ראיות כולל בעל אדנים ראייתיים שונים, העולים בקנה אחד זה עם זה ומחזקים האחד את רעהו. כאמור, גם המתלונן בהודעותיו במשטרה, בשונה מעדותו בבית המשפט, מסר דברים דומים עד זהים לעדות המתלוננת, בוודאי ככל שהדבר מתייחס להתנהלות הנאשם וביתר שאת, הפגיעה בעינה של אמו באמצעות השרפרף.

לא זו אף זו, מראה בית המתלוננים כאשר הגיעו השוטרים כפי שהדבר פורט בהרחבה במסגרת עדות המתלונן, וביתר שאת, דו"ח ת/1, מאת השוטר האקר, אמרות המתלונן העולות כדי "רס גסטה", הקלטת השיחה למשטרה, התנהגות הנאשם שעה שעזב את המקום ונפקותה הראייתי של זו, הרי שכל אלה מהווים חיזוק ראייתי לאמור בהודעותיה של המתלוננת מחד ומשמיטים את הקרקע תחת האמור בעדותה בבית המשפט, מאידך.

193. בנסיבות אלו ונוכח ההנמקות המצטברות שפירטתי לעיל, הרי שרואה אני להעדיף את

אמרות המתלוננת כפי הודעותיה במשטרה, על פני עדותה בבית המשפט באשר זו אינה מהימנה בעיני, זאת לאחר שהתרשמתי ובחנתי אותה באופן בלתי אמצעי כפי שבאה בפני.

194. על פרשת התביעה נמנתה עדות השוטר שמעון האקר, אשר ערך, כאמור, את הדו"ח ת/1.

לאחר שבחנתי את עדותו, התרשמתי, כי עסקינן בעד מהימן ואמין, אשר עשה מלאכתו נא, פעל במקצועיות וכי הדברים האמורים בדו"ח שערך, ת/1, מתעדים נכונה וכהווייתם את הדברים ששמע ושראה ולפיכך, אני רואה לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

195. עדות זו מקבלת את עיגונה ותיסופה הראייתית מעדותו של פקד דודו שושני, אשר באמצעות

הוגש המסמך ת/2, המתייחס למזכר בדבר העברת תמונות, כאשר מהמזכר ת/2 עולה, כי שושני קיבל באמצעות תוכנת הווטסאפ מהשוטר שמעון האקר תמונות של חבלת המתלוננת והנזק שנגרם בבית. את התמונות העביר מהנייד שלו למזכר וצירפם לתיק החקירה. כן צרב את התמונות על דיסק וצירפם לתיק. בתמונה הראשונה ת/2, נראית המתלוננת כשעינה השמאלית נפוחה ופגועה. בתמונות הנוספות מתועד מראה בית המתלוננים מבפנים ונראים חפצים זרוקים בסלון ובסמוך וכן שברי חפצים.

לאחר שבחנתי את עדותו של פקד שושני כפי שזו באה בפני, הרי שמצאתי את עדותו כמהימנה ואמינה, התרשמתי, כי העד עשה מלאכתו נא' והעיד אודות הדברים כהווייתם. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

עדותו של עד זה עולה בקנה אחד עם עדותו של שמעון האקר אשר פורטה בהרחבה לעיל. השתיים משתרגות זו בזו, מחזקות האחת את רעותה ומוסיפות נופך של אמת.

196. על פרשת התביעה נמנתה אף עדות השוטר רס"ב סאלח גדיר. בין היתר גבה סאלח את

הודעת המתלון מיום 2.5.15 ואת הודעת המתלוננת, ת/23. פרטי עדותו של השוטר פורטו בהרחבה בליבת הכרעת דין זו ואין לי אלא להפנות לאמור שם. העד העיד ב"רחל בתך הקטנה", כי רשם בהודעות המתלוננים אך את הדברים שאמרו כהווייתם, פירט אודות אופן גביית ההודעות, כך גם פירט אודות מצבה של המתלוננת, שעה שמסרה את הדברים בהודעתה הראשונה.

לאחר שבחנתי את עדותו, התרשמתי, כי מדובר בעד מהימן ואמין, העושה מלאכתו נא'. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

197. על פרשת התביעה נמנתה אף עדותו של השוטר רס"ר אבי טולדנו, אשר גבה את הודעת

המתלון מיום 29.4.15. השוטר טולדנו העיד שהדברים שרשם בהודעה נאמרו ע"י המתלון. העד אף ערך את דו"ח הפעולה מיום 29.4.15 (ת/27), כאשר הגיע לבית המתלוננים בסמוך לאחר האירוע יחד עם השוטר שמעון האקר. עד זה מסר, כי יצר קשר טלפוני עם המתלון, אשר מסר שהבן שלו, ר ח שבר דברים בבית, עשה בלאגן, תקף אותו ואת רעייתו, זרק על אשתו שולחן על הפנים והיא נפגעה בראש ובעיניים ויורד לה המון דם והבן שלו ר' שמע שהוא מתקשר למשטרה וברח מהבית.

198. העד סיפר, כי כאשר הגיע לבית המודיע, הוא והאקר הבחינו בכיסאות פלסטיק שבורים,

שברי חרסינה מפוזרים על הרצפה בסלון וליד הכניסה של הבית. שולחן עץ מלא קטן נראה זרוק על הרצפה במעבר מצד ימין של הסלון, אי סדר, בלאגן בבית, שלולית של דם על הרצפה בסלון, כאשר במעמד זה, אמר להם המתלונן, כי בנו עשה את הבלאגן בבית, שבר דברים בכל הבית, זרק כיסאות ושולחנות, תקף אותו ואת רעייתו, זרק שולחן קטן עשוי מעץ כבד לעבר אמו שעמדה בסלון אשר פגע בראשה, אשתו נפלה במקום על הרצפה כשהיא מדממת מהראש, המתלונן הצביע על שלולית דם בסלון והשוטר האקר צילם באמצעות מכשיר הפלאפון שלו את תיעוד הזירה.

בהמשך פירט טולדנו אודות הפעולות הנוספות שעשו כמפורט בדו"ח ת/27, כאשר הדברים מדברים בעד עצמם ואין לי אלא להפנות לאמור שם.

כאמור במסגרת הדו"ח ת/27 וכן במסגרת עדותו, מסר טולדנו שהמתלונן אמר לו במקום, בסמוך לאחר התרחשות האירועים, כי הבן העיף את השולחן מעץ על האמא ופגע לה בראש.

199. הדברים שמתעד טולדנו בדו"ח ת/27 ובהתאמה, גם בעדותו בבית המשפט, יש בהם כדי

להוות חיזוק משמעותי למארג הראיות הכולל, לעדותו של האקר, וביתר שאת לאמור בהודעותיהם של המתלוננים במשטרה, אל מול עדותם בבית המשפט, באשר להתרחשות האירועים. הדברים שמסר המתלונן לטולדנו בדומה לדברים שמסר להאקר, בסמוך לאחר התרחשות האירועים, עולים כדי "רס גסטה" וכן "אמרת קורבן אלימות" ויש בהם כדי להוות חיזוק של ממש למארג הראיות הכולל להוכחת המיוחס לנאשם באישום הראשון.

לא זו אף זו, אף הדברים בהם הבחין טולדנו ויזואלית, מראה הבית, החפצים השבורים והמושלכים לכל עבר, אי הסדר בבית, כתם הדם, הכל עולה בקנה אחד עם הודעותיהם של המתלוננים במשטרה מחד וכנגד, עדויותיהם בבית המשפט, מאידך.

200. לאחר שבחנתי את עדותו של טולדנו באופן בלתי אמצעי, הרי שמצאתי את עדותו

כמהימנה, אמינה, עקבית, סדורה ומקצועית. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. עדותו עולה בקנה אחד עם מארג הראיות הכולל, עם הודעות המתלוננים, עם עדות האקר, עם הנראה בתמונות ת/2, עם שיחת המתלונן למשטרה, ת/6 ותמלול, ת/7 ומארג הראיות הנוסף עליו הצבעתי לעיל.

201. עד תביעה נוסף להוכחת המיוחס לנאשם באישום הראשון הינו רס"ב אשר יפרח, אשר גבה

את הודעת המתלוננת ת/24 ואישר, כי הדברים האמורים בהודעה, הם אלה שנאמרו וכך תועדו. מצאתי את עדותו מהימנה ואמינה, התרשמתי, כי הוא מעיד אודות הדברים כהווייתם. לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

202. עד תביעה נוסף הינו מיכאל תורג'מן, קצין בילוש נצרת, אשר חתם על אסמכתא לכליאת

בגיר של הנאשם, ת/30 מיום 30.4.15. בדף 1 ל - ת/30 רשומה תגובת החשוד ושם נרשם "אני לא התכוונתי לפגוע באמא שלי". העד העיד, כי דברי הנאשם כפי שמופיעים שם, הינם הדברים המדויקים שמסר הנאשם. לאחר שבחנתי את עדותו של עד זה, מצאתי את עדותו מהימנה, אמינה, מקצועית וראויה ולפיכך, רואה אני לסמוך עליה, לאמצה ולבסס עליה ממצאים.

באמרתו זו של הנאשם יש כדי לעלות בבחינת "ראשית הודיה" ואמירה אשר יש בה כדי ללמד על תחושת האשם שחש הנאשם. אמרה זו, אשר כל כולה הצדק למעשים, כאשר הנאשם אומר אני לא התכוונתי לפגוע במתלוננת, עולה בקנה אחד עם גרסאות המתלוננים כפי עדויותיהם במשטרה ולפיהן, הנאשם זרק את השרפרף לעבר אמו ופגע בעינה ומאידך, אינה עולה בקנה אחד עם גרסת הנאשם כפי עדותו בבית המשפט, אליה אתייחס להלן וכן עם עדויותיהם של המתלוננים בבית המשפט.

203. המארג הראיתי להוכחת המיוחס לנאשם באישום השני, היינו, האירוע מיום 15.8.14,

נסמך על עדות המתלונן, עדות המתלוננת, עדות ש' נ' ועדות הגב' נ' ח'. כן הונח מארג ראיתי נוסף וכולל לחיזוק העולה מאלו והכל, כפי שיפורט להלן.

204. באשר לעדות המתלונן, הרי שבהתייחס לאירוע נשוא האישום השני, מסר העד, כי גם ביום

15.8.14, הם קראו למשטרה בגלל דברים שהנאשם עשה וכי במועד זה הוא נכנס הביתה ושמע את הנאשם צועק על המתלוננת. נטען בפני העד, כי במעמד זה הנאשם קילל אותו, נכנס אליו לחדר, דחף אותו, למקום הגיע חתנו פ והוא והמתלוננת ניסו להפריד בינו לבין הנאשם. במעמד זה הנאשם אחז בקבוק זכוכית, שבר את הזכוכית והתפרץ לעברו. העד השיב, כי את הדברים הללו הוא לא ראה וכי אינו זוכר שראה דברים אלו. בהמשך, כאשר עומת העד עם הדברים שמסר בהודעתו במשטרה בהקשר זה, השיב, כי אינו יכול לומר אם זה נכון שהיה או לא נכון שהיה (כך תגובת העד) וכי אינו זוכר דבר (עמ' 34-35 לפרוטוקול).

205. כאמור, המתלונן הוכרז כ"עד עוין" וגם הודעתו בהקשרו של האישום הראשון, ת/4, מיום

15.8.14, הוגשה בהתאם להוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות ובכפוף להוכחת התנאים המצטברים הקבועים בסעיף זה, לקבילות אמרת החוץ של העד. גם בהקשר זה, מתן האמרה הוכח במשפט במסגרת עדותו של גובה ההודעה, רס"ב האני שחאדה, אשר העיד, כי רשם את הדברים וכי הדברים המופיעים בהודעה זו, נמסרו לו ע"י המתלונן.

כבר עתה יצוין, כי האני שחאדה העיד בבית המשפט. מצאתי את עדותו כמהימנה ואמינה, מקצועית וראויה. התרשמתי, כי הוא מוסר אודות הדברים כהווייתם, לפיכך, רואה אני לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. בנסיבות אלו, הרי שמתן האמרה הוכח במשפט.

נותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחקרו - המתלונן העיד וברי הוא, כי גם תנאי זה מתקיים בענייננו.

העדות שונה מן האמרה בפרט מהותי - אל מול עדותו של המתלונן בהקשר זה בבית המשפט כפי שפורטה

לעיל, מסר המתלונן בעדותו ביום 15.8.14, כי חזר מהעבודה, שמע צעקות של בנו ר' שהיה מקלל את אמא שלו במילים גסות. נכנס לבית ובמקום היה בעלה של בתו ש', ר' היה בחדר שלו, מקלל. המתלונן נכנס אליו לדבר איתו וביקש ממנו להירגע. ר' המשיך לקלל את אמו וגם את אביו, דחף את המתלונן. אחרי זה נכנסו ש' ורעייתו. ש' נכנס להפריד והזיז אותו. לאחר מכן, הנאשם תפס בקבוק זכוכית, שבר אותו והתפרץ לעבר המתלונן, ש' לקח את הבקבוק ממנו והנאשם יצא מהדירה. המתלונן הוסיף, כי הוא אינו רוצה את הנאשם יותר בבית, לנאשם בית לידם וכי הוא תמיד מקלל אותם במילים לא יפות.

עוד ציין המתלונן, כי כאשר הנאשם יצא, הוא הפיל עציץ בכניסה לבית, הנאשם לא איים עליו לפגוע בו. המתלונן (אשר נחקר תחת אזהרה), עומת עם טענת הנאשם ולפיה, המתלונן הוא זה שתקף אותו באגרופים ובבעיטות והשיב "לא היה ולא נברא".

206. מהאמור לעיל עולה, כי אכן אמרת החוץ של העד בהודעתו במשטרה, שונה באופן מהותי

מעדותו בבית המשפט. לאחר שבחנתי באופן בלתי אמצעי את עדותו של המתלונן גם בהקשר זה ותוך שזירה במארג הראיות הכולל, רואה אני להעדיף את אמרת החוץ של העד בהודעתו במשטרה, על פני עדותו בבית המשפט.

יפה התרשמתי שהובאה לעיל באשר לעדותו של המתלונן בפני, גם בהקשרו של האישום השני. העדות נמסרה כמקשה אחת והרושם הברור היה, כי המתלונן, בהיותו אביו של הנאשם, מנסה לסייע לו בכל דרך, למזער מהמעשים והוא אף חזר והדגיש, כי כל שמעוניין הוא, כי בנו יקבל טיפול ושלא יענש.

207. אמרות החוץ של העד כפי הודעתו במשטרה אל מול עדותו בבית המשפט, מקבלות את

עיגון ותיסופן הראייתי במארג הראיות הכולל. כך, במסגרת עדותה בבית המשפט, כזכור, הוכרזה גם המתלוננת "עדה עוינת" וגם בהקשרו של אישום זה מסרה המתלוננת (עמ' 42 לפרוטוקול), כי היא לא אמרה שהנאשם שבר בקבוק. הנאשם ביקש מאבא שלו כסף, אבא שלו התחיל, אבא שלו נתן לו מכה, עשה בלאגן בבית, היה בקבוק בירה, זרק אותו ככה והוא נשבר, היא לא נכנסה לחדר והנאשם סידר את הבית ואת החדר שלו לפני שבא השוטר. בהמשך העידה המתלוננת, כי המקרה התרחש עם המתלונן והיא כלל לא נכנסה לחדר.

208. דברים אלה עומדים בניגוד להודעת המתלוננת במשטרה בהקשר זה, ת/22, שם העידה

המתלוננת אודות האירוע מיום 15.8.14, כי בנה חזר באותו מועד מהעבודה, ש' היה אצלם בבית, התגלע ויכוח, המתלונן חזר מהעבודה, הנאשם קילל את אביו. המתלוננת נכנסה אחר בעלה לחדר של הנאשם, המתלונן צעק על הנאשם. המתלוננת מוסרת, כי היא ראתה, כי הנאשם תופס בקבוק מרצפת החדר שלו והתפרץ לעבר בעלה וש' מנע ממנו מלתקוף את בעלה, לקח ממנו את הבקבוק והוציא אותה החוצה מהחדר (שורות 16-17)

ל - ת/22).

עוד ציינה המתלוננת, כי הנאשם כל הזמן מקלל אותה בבית וצועק, אך ציינה, כי באותו יום לא תקף אותה ולא את בעלה. המתלוננת נשאלה האם בעלה תקף את הנאשם בחדר באגרופים ובבעיטות ואמרה שהדבר אינו נכון

וכי המתלונן לא תקף את הנאשם. עוד ציינה, כי בהמשך ראתה, כי העציץ בגרם המדרגות שבור, אך לא ראתה מי שבר אותו.

209. גם בהקשר זה, ראיתי להעדיף את אמרת החוץ של המתלוננת על פני עדותה בבית המשפט

בהתאם להוראת סעיף 10א' לפקודת הראיות. מתן האמרה הוכח במשפט, שעה שגובה ההודעה ת/22, האני שחאדה, העיד, כי הדברים שנרשמו בהודעה הם דברים שנאמרו ע"י המתלוננת. המתלוננת הינה עדה במשפט וכאמור, האמור בהודעתה ת/22, שונה מהותית מעדותה בבית המשפט.

210. האמור בהודעתה, ת/22, עולה בקנה אחד עם מארג הראיות הכולל וכן עם האמור בהודעת

המתלונן כפי שפורטה לעיל. בהקשרו של האישום השני, העידה אף אחות הנאשם, בתם של המתלוננים, נ' ח'. תוכן עדותה פורט בהרחבה לעיל.

במסגרת עדותה המתייחסת לאישום השני, אישרה נ' את האמור בהודעתה ולפיו, הנאשם חזר מהעבודה, ככל הנראה שתה אלכוהול, יצא מהחדר שלו, נכנס למקלחת, התחיל לקלל אותה, התחיל לאיים על אבא שלה, שבר בקבוק מזכוכית וניסה לתקוף את אביה. בהקשר זה הסתייגה נ' וציינה, כי היא לא ראתה את הבקבוק אלא שמעה זאת, אך את יתר הדברים המופיעים בהודעתה ואשר פורטו במסגרת עדותה כמפורט לעיל, אישרה העדה.

211. לאחר שבחנתי את עדותה של נ', הרי שמצאתי אותה כמהימנה ואמינה, עקבית וסדורה

ושעה שגוללה אותה בפני, אותות האמת עלו הימנה ולפיכך, רואה אני לסמוך על עדותה, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. כאמור, במסגרת עדותה, העדה אישרה, כי מסרה את הדברים במשטרה, אך טענה, כי נכנסה לחדר וראתה את הבקבוק השבור, אך לא ראתה את מהלך שבירת הבקבוק. עוד מסרה, כי לא ראתה שהנאשם ניסה לדקור את המתלונן, אלא שמעה זאת מגיסה ש'. בהמשך, אישרה העדה, כי היא שמעה שהנאשם שובר בקבוק, אך לא ראתה זאת וכי במהלך כל האירוע הייתה בבית.

212. עדותה זו של נ' עולה בקנה אחד עם אופן השתלשלות האירועים הכללי כפי שפורט

בהרחבה בהודעות המתלוננים ויש באלה כדי להניח מארג ראיתי כולל, אשר הנדבכים בו, מחזקים האחד את רעהו.

213. לאלה יש להוסיף את עדות הגיס ש' נ', אשר בעדותו בבית המשפט מסר, כי הנאשם

חזר מהעבודה, נכנס לחדרו, היה לו בקבוק של שתייה, גם המתלונן חזר מהעבודה והחל לצעוק על הנאשם. השניים התחילו לצעוק, ש' הפריד ביניהם, דחפו אחד את השני, לנאשם היה בקבוק ביד וש' לקח זאת ממנו ולא נתן להם לגעת אחד בשני. בהמשך, עומת ש' עם הדברים שמסר בהודעתו במשטרה והשיב, כי אכן הדברים המופיעים בהודעה הם אמת וכי המתלונן לא תקף את הנאשם בבעיטות ובאגרופים.

214. לאחר שבחנתי את עדותו של ש', הרי שרואה אני ליתן בה אמון, לאמצה ולבסס עליה

ממצאים. בעדותו כאמור, יש כדי לעלות בקנה אחד עם הודעת המתלונן, הודעת המתלוננת ועדות נ'.

215. לא זו אף זו, הרי שבהקשרו של האישום השני, העיד השוטר איאד מטר, אשר ערך דו"ח

פעולה מיום 15.8.14 - 28/ת ואישר את תוכנו ואת האמור בו. מהדו"ח 28/ת עולה, כי השוטר שוחח טלפונית עם המודיעה, נ' ח' אשר מסרה, כי אח שלה בשם ר', משתולל בבית, שובר דברים, מאיים על אביה, מקלל את כל המשפחה, שבר בקבוק עשוי זכוכית וניסה לתקוף את אבא שלה. מסרה, כי ר' שתה אלכוהול וכי הוא עדין נמצא בבית ומשתולל. איאד בצירוף שוטרים נוספים הגיע לבית, הבחין במקום בחדרו של הנאשם, כי היו בגדים מפוזרים על הרצפה, הבחין בשברי זכוכית מפוזרים על הרצפה ומאחורי המיטה של הנאשם, הבחין בשתי פחיות בירה על הרצפה וכי החדר נראה מבולגן. השוטר הודיע לר', כי הינו מעוכב לתחנה ואת סיבת העיכוב.

216. האמור בדו"ח 22/ת, עולה בקנה אחד עם מארג הראיות הכולל אשר פורט בהרחבה לעיל,

עם הודעות המתלוננים במשטרה, עדות נ', עדות ש' וכן בדו"ח זה עולות אינדיקציות ויזואליות, פיזיות, למראה החדר, העולות בקנה אחד עם שבירת הבקבוק בדמות שברי זכוכית שנראו מפוזרים על הרצפה.

לא זו אף זו, אמרות נ' לשוטר בסמוך למועד התרחשות האירועים, כפי המתועדות ב - 28/ת, יש בהן כדי לחזק את האמור לעיל ולעלות בקנה אחד עמו.

217. לאחר שבחנתי את עדותו של איאד מטר באופן בלתי אמצעי, הרי שזו נמצאה על ידי

מהימנה ואמינה, עקבית וסדורה, מקצועית וראויה ולפיכך, אני רואה לסמוך על עדותו, לאמצה ולבסס עליה ממצאים. לפיכך, באתי לכלל מסקנה, כי מטר העיד אודות הדברים שראה וששמע כהווייתם וכדבעי.

218. מטר ערך אף דו"ח עיכוב נאשם מיום 15.8.14 (29/ת) במסגרתו רשם אף את תגובת המעוכב

ולפיה, מסר הנאשם: **"אמא שלי התחילה לזרוק מילים לא במקום כאשר הייתי בחדר שלי אצל ההורים, הרגיזה אותי והיה מה שהיה"**. תגובתו זו של הנאשם, יש בה כדי לעלות בקנה אחד עם גרסאות המתלוננים כפי עדויותיהם במשטרה באשר להתרחשות האירועים, עדות נ', עדות ש' ואף הדברים היוזאליים בהם הבחין מטר כשהגיע למקום.

219. כאמור, על פרשת ההגנה נמנתה עדות הנאשם בלבד. באשר לאירוע נשוא האישום השני,

מסר הנאשם בעדותו, כי התגלע ויכוח כספי בינו לבין אביו, הוא שהה בשירותים, אביו הגיע לשם, פתח עליו את הדלת ובהמשך, תקף אותו האב באמצעות מקל.

לאחר שבחנתי את עדותו של הנאשם באופן בלתי אמצעי כפי שזו באה בפני, הרי שזו נמצאה על ידי בלתי אמינה, בלתי מהימנה, בלתי עקבית, בלתי סדורה, ככזו הנגועה בפריכות ובסתירות היורדות לשורשו של עניין ולפיכך, רואה אני שלא ליתן בה אמון, שלא לבסס עליה ממצאים ולדחותה.

כך לדוגמא בהקשרו של האישום השני, הרי שעיון בהודעת הנאשם בהקשר זה, 8/ת, מלמד, כי הנאשם הכחיש שתפס בקבוק מזכוכית שבור והתפרץ לעבר אביו, אלא טען, כי אביו נכנס לחדרו, התפרץ לעברו ותקף אותו. הנאשם הודה, כי קילל את אביו. יחד עם זאת, בניגוד להודעתו במשטרה, כלל לא מסר הנאשם את סיפור שהייתו בשירותים וכל התרחשות האירועים כפי שפורטה לראשונה בעדותו בבית המשפט. כאשר עומת הנאשם

עם עובדה זו, השיב שלא סיפר במשטרה אודות הדברים, משום שלא רצה להזיק לאביו. הסברו זה של הנאשם עומד הוא בניגוד לשכל הישר ולהיגיון הדברים שכן, בהודעתו מספר הוא, כי אביו תקף אותו ובכך ברי הוא, כי הוא מזיק לו יותר תוך השוואה ואם היה מעלה כבר שם את סיפור שהייתו בשירותים. אין בעצם השהייה בשירותים והשתלשלות האירועים סביב זה כפי גרסת הנאשם כדי להחמיר את החשדות ואת המעשים שהוא מייחס לאביו שכן, החשד העיקרי והחמור הוא תקיפת הנאשם ע"י אביו כפי טענתו. לפיכך, הרי שהסברו זה של הנאשם, אין בו היגיון ולפיכך, רואה אני לדחותו.

220. זאת ועוד, הרי שבניגוד לעדותו בבית המשפט שם מסר הנאשם, כי אביו תקף אותו

באמצעות מקל, הרי שבעדותו במשטרה, ת/8, לא מסר הנאשם דבר בדבר תקיפה באמצעות מקל. גם בהקשר זה, לא עלה בידי הנאשם כדי ליתן הסבר מניח את הדעת לפריכה זו והשיב, כי לא רצה לגרום לאביו נזק. הסברו זה של הנאשם אינו מקובל עלי ואינו אמין בעיני. הרי בהודעה מוסר הנאשם, כי אביו הוא זה שנכנס לחדרו, התפרץ לעברו ותקף אותו. נזק כזה, לדידו של הנאשם, כבר נעשה. אם כן, מדוע נמנע מלספר אודות התקיפה במקל אם כך היו הם פני הדברים ומדוע בחר להעלות סוגיה זו לראשונה אך לאחר מספר שנים במסגרת עדותו בבית המשפט.

221. סתירה נוספת שנתגלעה בעדותו של הנאשם בבית המשפט אל מול הודעתו במשטרה, ת/8,

הרי שבבית המשפט סיפר הנאשם, כי הפך את המיטה שלו, מיטה מברזל והגן על עצמו ולאחר מכן, אף זרק את המיטה (ראה עמ' 35 לפרוטוקול ואילך). גם סיפור זה אודות המיטה לא בא זכרו בהודעת הנאשם במשטרה, ת/8 וגם בהקשר זה לא היה בידי הנאשם הסבר מניח את הדעת, והכל כמפורט בעדותו בבית המשפט, אשר פורטה בהרחבה בליבת הכרעת דין זו.

222. הנאשם עומת עם העובדה שכל בני משפחתו, כפי הודעותיהם במשטרה, מסרו, כי הנאשם

התפרץ לעבר אביו כשהוא אוחז שבר של בקבוק זכוכית בידו. כאשר עומת בהקשר זה עם הדברים שמסרה האם במשטרה, הנאשם השיב באופן סתמי כי הדבר אינו נכון, מבלי שהיה בידו ליתן הסבר מניח את הדעת, מדוע תמסור אמו במשטרה פרט כה מהותי המפליל אותו, זולת אם היה נכון.

223. בהמשך עומת הנאשם עם העובדה שגם ש', גיסו, הפליל אותו בעניין זה והוא השיב, כי

ש' אינו רוצה להוציא את חמו, המתלונן, כשקרן. גם הסברו זה של הנאשם עם כל הכבוד, אינו מקובל עלי, אינו מניח את הדעת ואין בו כדי ליתן מענה לקושיות הניצבות בהקשר זה.

224. הנאשם עומת אף עם עדות נ', אחותו, אשר עדותה, כאמור, מחזקת את עדויות בני

המשפחה ועולה בקנה אחד עמן. גם בהקשר זה לא עלה בידי הנאשם כדי ליתן הסבר מניח את הדעת.

225. הנאשם עומת עם העולה מדו"ח הפעולה, ת/28, אשר פורט בהרחבה לעיל, מאת השוט

איאד מטר ואשר לפיו, כאמור, כשהגיע לבית, הבחין בשברי זכוכית על הרצפה, ראה ויזואלית אשר יש בה

בוודאי כדי לעלות בקנה אחד עם הודעות המתלוננים ו' ונ' ומנגד, לסתור את גרסת הנאשם. בהקשר זה השיב הנאשם, כי כאשר הוא אוכל, הוא זורק את כלי האוכל על הרצפה וכי יכול להיות, כי אלה נשברו ומכאן השברים שראה השוטר. הסברו זה של הנאשם אינו אמין בעיני, אינו מקובל עלי, מנוגד לשכל הישר, להיגיון הדברים, לניסיון החיים ורואה אני שלא ליתן בו אמון ולדחותו בשתי ידיים.

226. גרסת הנאשם ועדותו בפני גם בהקשרו של האישום הראשון, נמצאה על ידי בלתי מהימנה,

בלתי אמינה, ככזו הנגועה בסתירות ובפריכות היורדות לשורשו של עניין ולאחר שבחנתי את עדותו באופן בלתי אמצעי, מצאתי אותה כבלתי מהימנה ולפיכך, רואה אני לדחותה בשתי ידיים ושלא לבסס עליה ממצאים.

כך לדוגמא בעדותו בבית המשפט, הכחיש הנאשם, כי באירוע משנת 2015, היינו האירוע נשוא האישום הראשון, שבר חפצים. גרסה זו עומדת בניגוד לאמור בהודעתו ת/17 (שורה 11), שם הודה הנאשם, כי זרק כמה דברים וכי נטל את התרסיס מהאם.

בהמשך עדותו ובניגוד להכחשתו הגורפת כמפורט לעיל, מסר הנאשם, כי נטל חפצים שבאמצעותם הכו אותו וזרק אותם החוצה. הסברו זה של הנאשם, אשר ניסה מחד, "להתיישר" עם האמור בהודעתו במשטרה ומאידך, להתיישר עם הכחשתו הגורפת בדבר השלכת החפצים, הינו הסבר בלתי מהימן ובלתי הגיוני.

227. בהמשך, עומת הנאשם עם העובדה, כי, הלכה למעשה, השוטרים שהגיעו לבית, הבחינו

בחפצים שבורים על הרצפה (ת/1). בהקשר זה הסביר הנאשם באשר לאגרטל השבור שהיה במקום, כי הוא דחף אותו ברגלו, על מנת לברוח ולצאת מהמקום (עמ' 54 לפרוטוקול). הסברו זה של הנאשם דחוק הוא, אינו מהימן, אינו אמין, אינו מתיישב עם השכל הישר ולפיכך, רואה אני לדחותו.

228. בהמשך, עומת הנאשם עם העובדה, כי במקום נמצא שרפרף עץ זרוק וכי בעובדה זו יש כדי

להעלות ולהתיישר עם גרסת המתלוננת כפי הודעותיה במשטרה. הנאשם השיב בהקשר זה (כפי שצוטט בליבת הכרעת הדין בהקשרה של עדותו), כי יכול להיות שהשרפרף נפל כתוצאה מבריחת הנאשם והוא "סחב" אותו, כהגדרתו, ואז השרפרף עף. הסברו זה של הנאשם אינו נהיר, אינו ברור, אינו אמין, אינו מתיישב עם השכל הישר ולפיכך, רואה אני לדחותו בשתי ידיים.

229. הנאשם עומת עוד עם תגובתו למעצרו ב - ת/13 ולפיה, מסר לשוטר רס"מ אילן וקשטיין:

"אני יודע מה שעשיתי ואני לא התכוונתי". בהקשרה של אמרה זו של הנאשם אשר נמסרה כתגובה למעצרו ביום 30.4.15, ראוי להעיר שתיים. ראשית, אמרה זו כשלעצמה, נוכח טיבה, לשונה ומהותה, יש בה כדי לעלות בבחינת "ראשית הודיה" ולהוות ראיה מחזקת נוספת לפסיפס הראייתי המקיף שפורט לעיל. באמרה זו, הרי שהנאשם לוקח אחריות על מעשיו, טוען, כי יודע מה שעשה אך נותן הצדק והסבר ולפיו, לא התכוון למעשים. אין זוהי אמירה העולה כדי אמירת חפות ואין היא מתיישבת עם מי הטוען שלא עשה דבר. נהפוך הוא, הנאשם בעדותו טוען, כי הוא זה שהותקף. לפיכך, אמרה זו ולפיה, הנאשם מודע למעשים אך טוען, כי לא התכוון לכך, יש בה נוכח טיבה, כדי לעלות בבחינת "ראשית הודיה".

לא זו אף זו, הרי שבתגובתו למעצר, הנאשם אף לא אמר דבר וחצי דבר אודות כך שהותקף ולא סייג את אמרתו המפורטת לעיל.

כאשר עומת הנאשם עם אמרתו זו ועם טיבה, נוכח תוכנה, הרי שלא היה בידיו כדי ליתן הסבר מניח את הדעת לאמור בדו"ח ת/13 ולאמרתו בגדרו.

230. מכל ההנמקות המפורטות שפירטתי לעיל ולאחר שהתרשמתי, כאמור, באופן בלתי אמצעי

מעדות הנאשם כפי שזו באה בפני, הרי שמצאתי את עדותו כבלתי מהימנה, בלתי אמינה, בלתי סדורה, ככזו הנוגעת בסתירות, בפריכות ובתהיות, אשר לא ניתן להן הסבר מניח את הדעת ולפיכך, רואה אני לדחותה, שלא ליתן בה אמון ושלא לבסס עליה ממצאים.

מחדלי חקירה:

231. ב"כ הנאשם טענו הן בסיכומים והן במסגרת חקירת העדים בדבר קיומם של "מחדלי

חקירה". כך טענו הם באשר לסוגיה האם ראוי היה לקחת מעתקי ט.א. משרפרף העץ אשר

על פי הנטען, באמצעותו פגע הנאשם במתלוננת. כך העלו טענה בדבר הצורך בסגירת הזירה וכן הועלתה טענה בדבר הצורך ליתן הנחיות למתלוננים שלא לשוחח אודות האירוע, בטרם נחקרו.

232. בספרו של כב' השופט קדמי "**על הראיות חלק ר' י, הדין בראי הפסיקה**, בעמ' 1979

ואילך נקבע כי מחדלי חקירה עשויים להוביל לזיכויו של נאשם, אך אין משמעות הדבר כל מחדל, או אף הצטברות של מספר מחדלים יביאו בהכרח לזיכויו. השאלה שעל בית המשפט לשאול את עצמו היא האם המחדלים עולים כדי הותרת ספק סביר באשר לאשמתו של הנאשם.

בחינת טענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך טובה יותר או יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם בחקירתו לא נשמרו הכללים על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי. קיומו של מחדל חקירתי אינו מוביל מניה וביה לזיכויו הנאשם. נדרשת בדיקה פרטנית האם בהתחשב בתשתית הראייתית הקיימת בתיק מגיע משקלו של המחדל לכדי יצירת ספק סביר. ראה בהקשר זה ע"פ 10082/04 בעניין אברמוב, ע"פ 3214/06 בעניין פינר, ע"פ 4223/07 בעניין פלוני, ע"פ 10735/04 בעניין גולדמן, ע"פ 5104/07 בעניין רישליל וע"פ 4384/03 בעניין מליקר.

233. לאחר שבחנתי את טענות בא כוח הנאשם בהקשר זה הרי שלא מצאתי כי יש בנמצא מחדלי חקירה, כפי טענתו.

באשר לטענה מדוע לא נלקחו מעתקי ט.א. מהשרפרף מעץ, הרי שהעיד בהקשר זה פקד שושני, כי בנסיבות המקרה דנן, לא היה מקום לקחת מעתקים אלו שכן הנאשם הינו בעל גישה חוקית למוצג ובנסיבות אלו, גם אם היו נמצאים מעתקי ט.א., הרי שלא היה בכך כדי לסייע להכרעה בשאלה, האם הנאשם ביצע את המעשה

המיוחס לו, אם לאו. הנאשם מתגורר בבית ההורים, ברי הוא, כי הוא משתמש בשרפרף על דרך קבע ובנסיבות האמורות, הרי שלא היה מקום לקחת מעתקי ט.א. מצאתי הסבר זה, כי ראוי הוא בנסיבות העניין ולפיכך, לא מצאתי, כי יש בנמצא מחדל חקירתי כפי הנטען.

באשר לטענה הנוספת ולפיה, היה מקום לסגור את הזירה, ביתם של המתלוננים והדבר לא נעשה, הרי שבהקשר זה הסבירו הן השוטר האקר, הן פקד שושני והן השוטר אבי טולדנו, מדוע בנסיבות העניין לא היה מקום לסגור את הזירה. בהקשר זה אין לי אלא להפנות להסברים שניתנו על ידם כמפורט בעדויותיהם. הסברים אשר הינם ממן העניין, מקצועיים ואף בהקשר זה, לא מצאתי, כי קם מחדל חקירתי, בוודאי לא מחדל אשר יש בו כדי לשמוט את הקרקע תחת המארג הראיתי הכולל והמפורט שפורט לעיל, זאת אף בזיקה לפסיקת בית המשפט העליון בסוגיה זו.

עוד הלינו ב"כ הנאשם מדוע לא ניתנה הנחיה למנוע שיחה בין המתלונן לבין המתלוננת אודות האירוע שכן מדובר בשני נפגעי עבירה וזאת בטרם נחקרו. בהקשר זה ניתן מענה ע"י טולדנו, כי לא חשב לתדרך את המתלוננים שלא לשוחח על המקרה בטרם חקירתם ופקד שושני הבהיר, כי מקום בו מדובר בשני נפגעי עבירה, המתלוננת שהייתה בבית חולים לקבלת טיפול רפואי ולא עלה חשד לשיבוש מהלכי משפט, הרי שלא היה מקום ליתן הנחיה, כאמור. גם הסבר זה נמצא על ידי מניח את הדעת ואשר הינו ממן העניין ולפיכך, לא מצאתי, כי יש בנמצא מחדל חקירתי בהקשר זה.

טענת "אכיפה בררנית":

234. כאמור, ב"כ הנאשם טען ארוכות בסיכומיו, הן בעל פה והן בכתב לטענת "הגנה מן הצדק"

ולטענה בדבר "אכיפה בררנית" בהקשר זה. כך טען, כי עוד בחקירותיו במשטרה, טען הנאשם, כי הותקף ע"י הוריו, טענתו לא נבדקה לעומק ובכל אופן, לא הוגש כתב אישום כנגד מי מן ההורים. זאת ועוד, העובדה שהמתלונן נחקר תחת אזהרה, אין בה כדי לקיים את עיקרון השוויון והימנעות מחקירת המתלוננת תחת אזהרה וכן הימנעות מהגשת כתב אישום כנגד מי מהם ואלה, מהוות אפליה אסורה ואכיפה בררנית ללא הצדק. עוד טען, כי מהמוצג נ/1, ניתן להבחין בחבלות על גופו של הנאשם. המתלוננת הודתה, כי תקפה את הנאשם במספר הזדמנויות, כי ריססה אותו במשך כ - 10 דקות וכי אביו שבר עליו כיסא מפלסטיק. הנאשם מסר עוד, שהמתלוננים הכו אותו באורח קשה וכי המתלונן היכה אותו באמצעות מקל באירוע נשוא האישום השני.

235. סעיף 149(10) לחסד"פ הדין בטענות מקדמיות, קובע כדלקמן:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטעון טענות מקדמיות, ובהן -

-
-
-
-

(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

ההלכה הפסוקה היא, כי מקום בו נפלו פגמים בדרך התנהלותה של הרשות בעניינו של נאשם, יכול והאחרון יחסה בצלה של "הגנה מן הצדק", זאת במנותק משאלת אשמתו, או חפותו. במקרה שהגנה זו חלה, מוסמך בית המשפט לבטל את כתב האישום. יחד עם זאת נקבע, כי ההגנה מן הצדק נועדה לשמש רק במקרים חריגים ונדירים שבו קיומו של ההליך פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגינות ומקום בו לא ניתן לרפא את הפגם באמצעים חמורים פחות. ראה בהקשר זה ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד נ"ט(6), 806, 776. הגנה זו עוגנה, כאמור בסעיף 149(10) לחסד"פ. בפסיקה מאוחרת קבע בית המשפט העליון, כי המבחנים שנקבעו ב"**פרשת בורוביץ**" ימשיכו להנחות את בית המשפט בבואו לבחון האם יש לקבל טענה של נאשם לפי סעיף זה, ראה ע"פ 7014/06 **מדינת ישראל נגד אהרון לימור**, תק-על 2007 (3), 3779. באשר לנטל ההוכחה, הרי שככלל, הרשות המנהלית המבקשת לאכוף את החוק, נהנית מחזקת החוקיות והמעלה טענה של אכיפה בררנית כנגד החלטת הרשות, עליו הנטל להפריך חזקה זו. כן ראה בג"צ 6396/96 **סימונה זקין ואח' נ' ראש עיריית באר-שבע** פ"ד נ"ג(3), 289. אכיפה בררנית, אפוא, היא אכיפה הפוגעת בשוויון במובן זה שהיא מבדילה לצורך אכיפה בין בני אדם דומים, או בין מצבים דומים לשם השגת מטרה פסולה, או על יסוד שיקול זר, או מתוך שרירות גרידא. ראה בהקשר זה אף ת"פ 3566/07 (שלום ירושלים) **מדינת ישראל נ' ירושלמי רוחמה ואח'**. כן ראה בהקשר זה ספרו של כב' השופט קדמי "**על סדר הדין בפלילים**", חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום, מעמ' 1338 ואילך.

236. כפי שפורט בהרחבה לעיל בליבת הכרעת דין זו, הרי שראיתי לדחות בשתי ידיים את

עדויותיהם של המתלוננים בבית המשפט ולהעדיף באופן מוחלט את גרסאותיהם כפי הודעותיהם במשטרה. בנסיבות אלו, הרי שהמסד העובדתי אשר הוכח כנדרש וכדבעי, הינו זה המקבל את ביטוי בהודעותיהם של המתלוננים במשטרה, מסד המקבל את עיגונו ותיסופו הראייתי, ממקורות ראייתיים, שונים ומאובחנים והכל כפי שפורט בהרחבה לעיל. מקום בו ראיתי לדחות ושלא לקבוע, כי הוכחו טענות עובדתיות אלו ולפיהן, המתלוננים תקפו את הנאשם והכו אותו כפי עדויותיהם בבית המשפט, הרי שמסד עובדתי זה לא הוכח. זאת ועוד, אף טענות הנאשם, כאמור, ולפיהן הוא הותקף והמתלוננים נקטו כנגדו באלימות, נדחו על ידי.

237. זאת ועוד, אף בחינה של הליכי החקירה בהקשר זה מלמדת, כי בהקשרם של האישומים

הראשון והשני, המתלונן נחקר תחת אזהרה נוכח החשדות שהעלה כנגדו הנאשם. זאת ועוד, המתלונן נחקר ב"רחל בתך הקטנה" הן בהקשרו של האישום הראשון והן בהקשרו של האישום השני ועומת עם טענות הנאשם ולפיהן, הוא תקף אותו. המתלונן הכחיש זאת בתוקף במסגרת הודעותיו במשטרה. לא זו אף זו, אף המתלוננת נשאלה אודות כך במסגרת הודעותיה במשטרה, הן באשר לאישום הראשון והן באשר לאישום השני והכחישה, כי היא או המתלונן נהגו באלימות כלפי הנאשם, כפי טענותיו.

המתלונן מסר בהודעתו במשטרה, כי אכן המתלוננת ריססה את הנאשם והכל כדי להגן על עצמה, נוכח פרץ האלימות שיצא ממנו במהלך האירועים נשוא האישום הראשון. בנסיבות אלו, הרי שגם החלק בו נקטה, לכאורה, המתלוננת באלימות כלפי הנאשם (ריסוס בתרסיס), קיבל בחינה חקירתית וניתנה הנמקה הן ע"י המתלונן והן ע"י המתלוננת באשר לפשר התנהגותה זה על רקע מעשי הנאשם ושעה שניסתה להגן על עצמה.

238. מעבר לאמור, אל מול גרסת הנאשם במסגרת האישום השני ולפיה, המתלון נקט נגדו

באלימות, עמדה גרסת המתלון, גרסת המתלוננת, גרסת נ', גרסת ש'. המתלון הכחיש בהודעתו במשטרה, כי הוא נקט באלימות כנגד הנאשם, גרסה זו קיבלה את עיגונה בעדות המתלוננת ומנגד, טענות המתלוננים ולפיהן, הנאשם הוא זה שנקט באלימות, קיבלו את עיגונן במארג הראיות הכולל בדמות עדויות נ' וש'. לפיכך, הרי שבראיה חקירתית ונוכח המסד הראייתי שפורט לעיל, הרי שלא היה מקום לנקוט בהליכים ולהגיש כתב אישום כנגד המתלון בהקשר זה.

באשר לאישום הראשון, הרי שבהקשר זה עמדו עדויות המתלון, עדויות המתלוננת אשר עלו בקנה אחד עמו, המתלון נחקר תחת אזהרה והכחיש, כי תקף את הנאשם, המתלוננת אישרה את גרסת המתלון ולפיה, לא תקף את הנאשם. זאת ועוד, אף האלימות, לכאורה, בה נקטה המתלוננת כדי להגן על עצמה מפני הנאשם והאלימות בה נקט, הוסברה כבר בהודעות המתלוננת ובהודעות המתלון.

בנסיבות אלו ועל בסיס המסד הראייתי האמור, הרי שאין בנמצא טענה בדבר "אכיפה בררנית" שכן, בדין, הוגש כתב אישום כנגד הנאשם ושלא כנגד המתלוננים.

239. באשר לגרסאות המתלוננים "העדכניות" כפי עדויותיהם בבית המשפט, ראשית יוער, כי

גרסאות אלו, לא היו בפני המאשימה בשלבי החקירה, שעה שהפכו "עדים עוינים" כידוע, ומעבר לכך, הרי שלאחר העברת עדויות אלה בכור ההיתוך של שמיעת הראיות, הרי שראיתי לדחות גרסאות אלו ועדויות אלו ולהעדיף את עדויות המתלוננים כפי הודעותיהם במשטרה.

240. מכל האמור לעיל נמצאנו למדים, כי אין בנמצא טענת "אכיפה בררנית" וכי טענה זו דינה להידחות.

241. טענה נוספת שהעלה ב"כ הנאשם, הינה טענה בדבר "סייג השכרות". בהקשר זה טען, כי

אין חולק שהנאשם סובל מבעיית שתייה חמורה וכי שתה יותר מ - 12 בקבוקי בירה באירוע נשוא האישום הראשון וכי היה שתוי באירוע נשוא האישום השני. לטענתו, ממארג הראיות עולה, כי שלא רק שהנאשם היה תחת השפעת אלכוהול באירוע נשוא האישום הראשון, אלא שהיה במצב של שכרות משמעותית. מעשי הנאשם לוו בהתנהגות המעידה על כך שהיה נתון תחת השפעת אלכוהול ולפיכך, מתקיים בעניינו הסייג הקבוע בסעיף 34ט' לחוק העונשין ולמצער, סייג "השכרות החלקית" הקבוע בסעיף 34ט(ה) לחוק העונשין. בנסיבות אלו, לא עלה בידי המאשימה כדי להוכיח מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם פגע באמצעות שולחן העץ באמו וכי לכל היותר ניתן להרשיעו בעבירה של היזק לרכוש.

242. באשר לאישום השני טען, כי עומד לנאשם "סייג השכרות" גם בהקשר זה ולפיכך, יש לזכותו גם מטעם זה מן המיוחס לו באישום זה.

243. סעיף 34ט' לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"(א) לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שעשה במצב של שכרות שנגרמה שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו.

(ב) עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה.

(ג) גרם אדם למצב השכרות כדי לעבור בו את העבירה, רואים אותו כמי שעבר אותה במחשבה פלילית אם היא עבירה של התנהגות, או בכוונה אם היא מותנית גם בתוצאה.

(ד) בסעיף זה, "מצב של שכרות" - מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלוהול, סם מסוכן או גורם מסמם אחר, ועקב כך הוא היה חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה.

(ה) סעיפים קטנים (א) (ב) ו-(ג) חלים גם על מי שלא היה חסר יכולת כאמור בסעיף קטן (ד) אך עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה".

244. בספרו של כב' השופט קדמי "על הדין בפלילים", חוק העונשין, חלק ראשון, הדין בראי

הפסיקה" מעמ' 491, נקבע, כי בעיקרון אין אדם זכאי להגנה מחמת שכרות, אלא מקום שזו נגרמה "שלא בהתנהגותו הנשלטת או שלא מדעתו". סעיפים (ב) ו- (ג) בסעיף 34ט' לחוק העונשין, קובעים במפורש ובבהירות את אחריותו של השיכור "המלא" או "החלקי" למעשים שהוא עשה בשעה שהוא שיכור, מקום ששכרותו נגרמה על ידו בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, או כדי לעבור בו את העבירה.

245. בע"פ 7701/14 מ' סלא אל טייב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (16.5.16), נקבע, בין

היתר, כי על מנת לחסות תחת כנפי סייג השכרות, יש להוכיח קיומם של שלושה תנאים מצטברים. היותו של נאשם נתון תחת השפעת אלוהול, או סם בעת ביצוע העבירה, הנאשם חסר יכולת של ממש להבין את המעשה, את הפסול בו, או חסר יכולת להימנע מעשיית המעשה וקיומו של קשר סיבתי בין שני התנאים הראשונים. על הנאשם להקים ספק סביר שמא מתקיים סייג לאחריות פלילית בעניינו וככל שספק לא הוסר, יחול הסייג. בהתאם לכך, הנטל להוכיח את התקיימות שלושת התנאים המצטברים המגבשים את סייג השכרות החלקית, רובץ לפתחו של הטוען לו, כאשר עליו להוכיח, כי קיים ספק סביר שכל אחד מתנאי הסייג מתקיימים בעניינו.

על מנת להכריע בשאלת התקיימותו של תנאי העדר היכולת, הציבה הפסיקה שורה של אינדיקציות ראייתיות. בכלל זה נקבע, כי יש לבחון, בין היתר, עדויות לגבי כמויות האלוהול ששתה הנאשם, או לגבי סימני השכרות בו, עדויות מומחים לגבי מצב שכרות הנאשם על פי בדיקת דמו ונתוני האישיים, הצהרות שהשמיע הנאשם בעת או בסמוך לביצוע המעשה המעידות על כוונתו ועד כמה זוכר הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה לאחר ביצועה.

246. במקרה דנן, בהקשרו של האישום הראשון, טען הנאשם, כי שתה כ - 14 בקבוקי בירה וזאת

מרצונו החופשי. כך גם יצוין, כי מהעדויות עלה (ראה עדות המתלוננת בהקשר זה), כי מהנאשם נדף ריח חריף של אלכוהול.

בנסיבות בהן עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, הרי שנדרשים אנו להוראת סעיף 34ט(ב) שם נקבע, כי יראה אותו נאשם כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה.

בהקשרו של האישום הראשון, הרי שמיוחס לנאשם ביצוע עבירות שעניינן, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות - עבירה לפי סעיף 333 + 335(א)(1) לחוק העונשין ותקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין.

כב' השופט קדמי בספרו "על הדין בפלילים", חוק העונשין, חלק שלישי, הדין בראי הפסיקה, מעמ' 1294 ואילך, מתייחס ליסודות עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. בהקשר זה נקבע, כי עבירה זו נבדלת מן העבירות של "גרם חבלה ממשית" ו"פציעה" בחומרת החבלה ואילו מן העבירה של "חבלה בכוונה מחמירה", היא נבדלת בטיבו של הלך הנפש הדרוש להרשעה לפיה. עבירה זו הינה עבירת מחשבה פלילית תוצאתית אשר סף הכניסה לתחומה, מן ההיבט של היסוד הנפשי הדרוש להרשעה לפיה, הינו "פזיזות", כאשר "רשלנות" בלבד ותהא מידת חוסר הזהירות הגלומה בה אשר תהא - אינה מספקת.

247. מהאמור לעיל עולה, כי עניין לנו, בעבירה אשר נוכח טיבה, מותנית גם בתוצאה. היינו,

גרימת החבלה החמורה ובנסיבות הללו, קבע סעיף 34ט(ב), כי ככל שעשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גרם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה באדישות, אם העבירה מותנית גם בתוצאה, כפי המקרה דנן.

248. גם אם נקבל את הטענה ולפיה, צרך הנאשם אלכוהול בכמות גדולה והיה תחת השפעת

אלכוהול, הרי שאין בכך די כדי לחסות תחת סייג השכרות, אלא יש לבחון האם התמלאו התנאים הקבועים בסעיף (ב) ו-(ד), או לחילופין, התנאים הקבועים בסעיף (ה).

בשלב זה עלינו לבחון האם הוכח קיומו של "מצב של שכרות", כלומר, האם הנאשם היה בשל צריכת האלכוהול, חסר יכולת של ממש בשעת המעשה, להבין את אשר עשה, או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה, כפי שנקבע בסעיף 34ט(ד).

בנסיבות המקרה דנן וממארג הראיות הכולל שהוצג, לא עולה כל אינדיקציה ולפיה, היה הנאשם ב"מצב של שכרות", ככל שנקבל את הטענה, כי אכן צרך אלכוהול כפי טענתו. דהיינו, לא הוכח ואף לא הועלה ספק סביר ולפיו, הנאשם היה חסר יכולת של ממש בשעת המעשים נשוא האישום הראשון להבין את המעשה שעשה, או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה.

מהמארג הראייתי הכולל ואף מעדות הנאשם עולה בבירור, כי הנאשם הבין את מעשיו, ניהל דו - שיח עם הוריו (על דרך קללות וצעקות), נבהל ממצבה של האם נוכח הפגיעה וברח (עדות המתלוננת), הנאשם פירט וגולל

אודות השתלשלות האירועים לאחר האירוע, הפגישה בשכן, הפנייה לשכנה, שהייתו ללון את הלילה אצל השכנה ועוד. הנאשם זכר היטב את השתלשלות האירועים הן במהלך האירוע עצמו כפי שגולל לשיטתו בעדותו, זכר זאת לפרטי פרטים, זכר אף את השתלשלות האירועים לאחר האירוע. לפיכך, הרי שלא הובאה כל אינדיקציה ולפיה, היה הנאשם חסר יכולת של ממש בשעת המעשה להבין את אשר עשה, או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה ולפיכך, לא הוכח ואף לא עלה בידי הנאשם כדי להקים ספק סביר, כי הוא היה ב"מצב של שכרות" כהגדרתו של זה בסעיף 34ט(ד).

249. אף אם נידרש להוראת סעיף 34ט(ה) אשר קבע, כי סעיפים קטנים (א) (ב) ו- (ג), חלים גם

על מי שלא היה חסר יכולת, כאמור בסעיף קטן (ד), אך עקב שכרות חלקית, לא היה מודע בשעת מעשה לפרט מפרטי העבירה, הרי שגם שכרות חלקית זו לא הוכחה והנאשם אף לא הקים ספק סביר בדבר קיומה של ז.

כאמור וכפי שפורט לעיל, הנאשם זכר לפרטי פרטים את השתלשלות האירועים לשיטתו, את מהלך האירוע, את מעשיו שלו, את מעשי המתלוננים, את השתלשלות האירועים לאחר האירוע, הפגישה בשכן, ההגעה לבית השכנה, תחושותיו, מהלך האירועים המדויק והכל כמפורט בפירוט רב במסגרת עדות הנאשם מעמ' 30 לפרוטוקול ואילך.

בנסיבות הללו, אף לא עלה בידי הנאשם ובוודאי שלא הועלה ספק סביר ולפיו, בשל השכרות החלקית, לא היה הנאשם מודע בשעת המעשה לפרט מפרטי העבירה. אשר על כן, הרי שגם השכרות החלקית לא הוכחה בענייננו ואף לא עלה בידי הנאשם כדי להקים ספק סביר בהקשר זה.

250. מכל ההנמקות המצטברות שפירטתי לעיל, הרי שלא עלה בידי הנאשם כדי להקים ספק

סביר בדבר קיומו של סייג השכרות, זו המלאה וזו החלקית, בהקשרו של האישום הראשון ודין טענה זו להידחות.

251. בהקשרו של האישום השני, טען הנאשם, גם לשיטתו, כי שתי בקבוק, או בקבוק וחצי של

בירה. הדעת נותנת, כי אין די בכמות זו כשלעצמה כדי לגבש את שלושת התנאים המצטברים הקבועים בסעיף 34ט לתחולתו של סייג השכרות המלאה ולחילופין, אף לא השכרות החלקית. למען הזהירות וגם אם אניח שבעטייה של שתיית כמות זו היה הנאשם תחת השפעת אלכוהול במידה כזו או אחרת, הרי שברי הוא, נוכח המארג הראייתי הכולל שהוצג ואף עדות הנאשם עצמו בהקשרו של האישום השני, הפירוט הרב שנתן באשר להשתלשלות האירועים, העובדה, כי זכר את פרטי האירועים, את טיבו של הסכסוך, הדברים שנאמרו לו, הדברים שאמר, מיקומו, מיקום האחרים, הפעולות המדויקות שעשה, הפעולות המדויקות שעשה המתלונן וראה בהקשר זה עמ' 35 - 37 לפרוטוקול, הרי שברי הוא, כי לא הוכחו התנאים המצטברים הנדרשים לסייג השכרות המלאה ואף לא לחלקית.

מודעת אני לכך שמעדות נ' וכך גם במידה כזו או אחרת, מעדויות המתלוננים, עלה, כי הנאשם היה במידה כזו או אחרת, תחת השפעת אלכוהול. יחד עם זאת, נוכח ההנמקות שפירטתי לעיל, הרי שלא עלה בידי הנאשם כדי להוכיח, או למצער כדי להקים ספק סביר, כי בשל כך היה ב"מצב של שכרות", היינו, חסר יכולת של ממש בשעת המעשה להבין את אשר עשה, או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה ואף לא במצב של

שכרות חלקית דהיינו, שלא היה מודע בשעת המעשה לפרט מפרטי העבירה.

בנסיבות אלו, הרי שגם בהקשרו של האישום השני, לא עלה בידי הנאשם כדי להקים ספק סביר בדבר תחולתו של סייג השכרות, זו המלאה, או זו החלקית. לפיכך, הרי שגם בהקשר זה, דין טענה זו להידחות.

הפן המשפטי:

252. כאמור, הרי שלנאשם מיוחסות ביצוע עבירות חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ותקיפה סתם בהקשרו של האישום הראשון ותקיפה סתם וניסיון לתקיפה סתם בהקשרו של האישום השני.
253. באשר לעבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, סעיף 333 לחוק העונשין קובע כדלקמן:

"החובל בחברו חבלה חמורה שלא כדין, דינו - מאסר שבע שנים".

סעיף 335(א)(1) לחוק העונשין קובע:

"(א) נעברה עבירה לפי סעיפים 333 או 334 -

(1) כשהעבריין נושא נשק חם או קר, דינו - כפל העונש הקבוע לעבירה;"

254. יסודות עבירה זו פורטו בקליפת אגוז לעיל, בהקשרו של סייג השכרות והדברים האמורים

שם יפים גם בהקשר זה. היסוד העובדתי בעבירה עניינו, כי עסקין במי החובל במעשה, או במחדל, בחברו היינו, בכל אדם חבלה חמורה כהגדרתה של זו בסעיף 34 כ"ד לחוק העונשין, שלא כדין. כלומר, מדובר בגרם חבלה חמורה לאדם אחר הן במעשה מכל סוג שהוא ובכל אופן שהוא והן במחדל וזאת ללא צידוק בדין (שם, עמ' 1295).

באשר ליסוד הנפשי בעבירה זו, הרי שבהעדר דרישה לקיומה של כוונה, מהווה העבירה לפי סעיף זה, עבירה של מחשבה פלילית תוצאתית, שהיסוד הנפשי הדרוש להרשעה לפיה, בא על סיפוקו במודעות כלפי שלושת רכיבי היסוד העובדתי ופזיזות כלפי התוצאה. פזיזות בהקשר זה משמעה אחד משניים. אדישות לאפשרות התרחשותה של חבלה חמורה, או קלות דעת בנטילת סיכון בלתי סביר של התרחשותה של חבלה חמורה ואפילו מתוך תקווה שלא תתרחש.

במקרה דנן, ברי הוא, כי כאשר הנאשם נטל שרפרף מעץ מלא והשליך אותו לעבר המתלוננת (כאשר היו בסמיכות זה לזו - ראה הודעת המתלוננת בהקשר זה שפורטה בהרחבה לעיל), כאשר השרפרף פגע בפניה וכתוצאה מכך נגרם למתלוננת שבר בארובת עין שמאל, הרי שמתקיימים יסודות עבירת חבלה חמורה זו. הדברים מתגבשים שעה שבעטיים של מעשי הנאשם היינו, השלכת שרפרף העץ לעבר המתלוננת ובשל כך גרימת שבר בארובת עינה השמאלית, הרי שהתגבש היסוד העובדתי שבעבירה.

בנסיבות בהן הנאשם עומד בסמיכות למתלוננת ומשליך לעברה את השרפרף הפוגע בפניה, כאמור, הרי שמתקיים בעניינו גם היסוד הנפשי שכן, עניין לנו במודעות כלפי שלושת רכיבי היסודות העובדתיים שפירטנו לעיל

ופיזיות כלפי התוצאה. פיזיות זו הינה, או אדישות לאפשרות החבלה החמורה, או קלות דעת בנטילת סיכון בלתי סביר של התרחשותה של החבלה החמורה ואפילו מתוך תקווה שלא תתרחש. כאשר הנאשם עומד בסמיכות למתלוננת ומשליך לעבר פניה את השרפרף מעץ, הרי שבאודאי שהוא, או אדיש לאפשרות התרחשות החבלה החמורה, או קל דעת בנטילת הסיכון הבלתי סביר של התרחשות החבלה החמורה ואפילו קיווה, כי זו לא תתרחש.

אשר על כן, הרי שגם היסוד הנפשי שבעבירה מתקיים.

255. באשר לנסיבות המחמירות ואשר עניין, היות הנאשם מצויד ב"נשק קר" היינו, השרפרף

מעץ, ראה בעניין זה, ספרו של כב' השופט קדמי, שם בעמ' 1299 וההפניות בפסיקה שם, כאשר נקבע, כי "נשק קר" אין מובנו רק לכלי שהוא פוגעני מעצם טיבו ומהותו. כלי אשר יועד מתחילתו למטרה בלתי אלימה, אף הוא בגדר "נשק קר" אם נעשה בו שימוש אלים. כך לדוגמא, כאשר דובר באגרסל ובשרפרף שנעשה בהם שימוש אלים ובכך הפכו ל"נשק קר". ראה בעניין זה ע"פ 194/94 בעניין בסנו וכן ע"פ 9469/03 בעניין אלי אזולאי וכן ע"פ 2359/04 בעניין אבו שנדי, שם דובר במקל עץ ויתר הפסיקה המפורטת שם.

מהאמור לעיל עולה, כי יסודות עבירת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות התקיימו במקרה דנן.

256. באשר לעבירה הנוספת ואשר עניינה, תקיפה סתם, עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין,

הרי שסעיף זה קובע כדלקמן:

"התוקף שלא כדין את חברו, דינו - מאסר שנתיים.."

257. בספרו של כב' השופט קדמי **"על הדין בפלילים", חוק העונשין, חלק שלישי, הדין בראי**

הפסיקה, בעמ' 1517 נקבע, כי התקיפה סתם חובקת את כל צורות התקיפה וכל אחת מן התקיפות לסוגיהן איננה מופרדת בחיץ מרעותה. התוקף הינו כמשמעותו בהגדרת תקיפה בסעיף 378 לחוק העונשין. סעיף זה קובע, כי המכה אדם, נוגע בו, דוחפו, או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית, הרי זו תקיפה.

במקרה דנן, הרי שהוכח, כי הנאשם דחף את המתלונן ובעט בו ופגע בכתפה של המתלוננת באמצעות ריהוט מפלסטיק שהשליך לעברה. בנסיבות אלו, הרי שעשה הנאשם כדי לתקוף את המתלוננים שלא כדין ולפיכך, התגבשו יסודות עבירת תקיפה סתם המיוחסת לו בהקשר זה.

258. בהקשרו של האישום השני מיוחסות לנאשם עבירות של תקיפה סתם וניסיון לתקיפה

סתם, כאשר הנאשם דחף את המתלונן וניסה לתקוף אותו באמצעות שבר בקבוק זכוכית. במעשה הנאשם בדמות דחיפת המתלונן, נוכח פירוט יסודות העבירה שפורטו לעיל, הרי שמתגבשת עבירת תקיפת סתם. בניסיון הנאשם לתקוף את המתלונן באמצעות שבר בקבוק זכוכית, ראה בעניין זה עדות המתלוננת, עדות המתלונן (כפי הודעותיהם במשטרה), הרי שהתגבשו גם יסודות עבירת ניסיון לתקיפה סתם בהקשרו של מעשה זה.

259. אשר על כן, הרי שגם יסודות העבירות המיוחסות לנאשם באישום השני, התגבשו.

260. אשר על כן ונוכח כל האמור לעיל, באתי לכלל מסקנה, כי עלה בידי המאשימה כדי להוכיח

מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ביצע את המעשים והעובדות המיוחסים לו באישום הראשון ובאישום השני על כל חלקיהם.

עוד באתי לכלל מסקנה, כי במעשי הנאשם באישום הראשון יש כדי לגבש את העבירות המיוחסות לו בהקשרו של אישום זה והכל כמפורט לעיל וכי במעשי הנאשם נשוא האישום השני, יש כדי לגבש את העבירות המיוחסות לו בהקשרו של אישום זה ואלה הוכחו מעבר לכל ספק סביר כנדרש בפלילים.

261. אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם במעשים ובעבירות המיוחסים לו בכתב האישום על

שני חלקיו.

הערה - הכרעת הדין ניתנה ביום 26/6/17 בנוכחות הנאשם וב"כ הצדדים ואולם, היא מפורסמת עתה על הנמקוטיה מפאת היקפה הנפרש על פני עשרות עמודים ואילו צי הדפסה. אני מתנצלת בפני הצדדים אודות עיכוב זה.

המזכירות תמציא בדחיפות העתק לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ו' שבט תשע"ח, 22 ינואר 2018, בהעדר הצדדים